

BURMESE
CLASSIC

ရွှန်းရေပိပီး

မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ရဲတယ်

ရွှေစိုးရမိမိုး

BURMESE
CLASSIC

မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ရဲတယ်

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

ရွှန်းရုပ်ပိုး၏ ထွက်ရှိပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ လက်ဗျာအရောင်ရင့်ပါမှ
- ၂။ ကွန်းနိရာမဲ့
- ၃။ မေတ္တာလှည့်ခန်း
- ၄။ ယုန်ကလေးနဲ့ဒိုင်ယာရီ
- ၅။ မွေးစားသမီးပုံပြင်
- ၆။ သံယောဇဉ်ဦး ... ဆူး
- ၇။ အချစ်၏ရိုက်ခတ်မှု အချိန်၏ပဲ့တင်သံ
- ၈။ အငိုဆိုး ... ရွဲ
- ၉။ လေးပင်လိမ်
- ၁၀။ အချစ်စစ်တို့၏ဝိညာဉ်ကကြီး
- ၁၁။ မေတ္တာရေတိမ်နှစ်မှာစိုး
- ၁၂။ ဆက်ထုံးပြေသောနေ့
- ၁၃။ အသည်းကွဲခရီးသည်
- ၁၄။ ရင်စည်းရိုးနှင့် အချစ်လေပြည့်
- ၁၅။ အက်ဆစ်အတ္တ
- ၁၆။ ရင်ပိုးခြစ်
- ၁၇။ ကြည်နူးခြင်းလက်ဆောင်
- ၁၈။ သဗ္ဗာတော်ဩဘွဲ့ညို
- ၁၉။ လ အချိုး ကြယ်
- ၂၀။ ချယ်ရီရောင်သတို့သမီး ဆာကူရာချစ်သူ

- ၂၁။ ပစ္စုပ္ပန်၏နောက်ကွယ်
- ၂၂။ ကာရံလွဲဗျူဟာမှသည်အချစ်လမ်းလွှဲဆီသို့
- ၂၃။ ဆူးလှေကား
- ၂၄။ ဘဝအထာနှင့်နှလုံးသားကဗျာ
- ၂၅။ သံယောဇဉ်ကိုဖွင့်မပြရက်ခဲ့ပါ
- ၂၆။ ရင်ကွဲပိုး
- ၂၇။ ဖယောင်းတိုင်
- ၂၈။ မည်မျှခြင်း၏ တစ်ပက်ဆီမှာ
- ၂၉။ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ မျှော်လင့်ခြင်း
- ၃၀။ သံယောဇဉ်ငြမ်း (ပုလဲရတုအထိမ်းအမှတ်)
- ၃၁။ ကြယ်ကြွေခြင်းနဲ့ လမင်းလင်္ကာ
- ၃၂။ မူပိုင်နှလုံးသား
- ၃၃။ သက်တံရောင်ခြယ်နှလုံးသားစုတ်ချက်များ
- ၃၄။ အချစ်ဖြင့် ပြီးပြည့်စုံသော
- ၃၅။ အတူတူမသက်ဆိုင်ခဲ့ရင်
- ၃၆။ နားလည်ကြေး
- ၃၇။ မြားနှုတ်မောင်၏ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုလက်နက်
- ၃၈။ ဣန္ဒြေကိုတောင်ပံခတ်မိတဲ့အခါ
- ၃၉။ ရာဇဝင်မလှတဲ့ကဗျာ
- ၄၀။ နှလုံးသား ကံစမ်းမဲ
- ၄၁။ ချစ်သူ သူရဲကောင်း
- ယခုလ
- ၄၂။ မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ရဲတယ်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်မှ မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အစိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု နိုင်ငံစာရေး။
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်နိုင်စေရန်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုက်ဖျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံသူ့ထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာပြုစီပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို မန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြင့်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် စညာရည်မြင့်မားရေး။

“ညီမလေး ... နာမည်လေး ပြောပါဦး။”

“ချောက်လက်ပါရှင့်”

“ချောက်လက် ... နာမည်လေးက စားချင်စရာလေး၊ လူကလည်း ...”

“ဪ ... ဟိုးဆရာရေ၊ လူကလည်း ဆိုတာက ဆက်မပြောရင် ကောင်းမယ်နော်”

“ဪ ... ကိုမင်းကလည်း၊ လူကလည်း ချစ်စရာလေးလို့ ပြောမလို့ပါ”

“ကဲ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ညီမလေး ချောက်လက် ဘယ်ကလာပြိုင်တာလဲ”

“မြတ်ကပါ”

“မြတ်ကလာတဲ့ ငံပြာရည်၊ ခြောက် ... မဟုတ်ပါဘူး။
မြတ်ကလာတဲ့ ချောကလက်ပေါ့။ ဟုတ်ပါပြီ ... ညီမလေးက
မြတ်ကဆိုတော့ ဆလုံလူမျိုးများလား။ စကားလည်း ဝဲတယ်
ဆိုတော့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ချောကလက်က ကချင်လူမျိုး”

“ဟေ”

ရုပ်မြင်သံကြားကြည့် ပရိသတ်တွေ အကုန်ရယ်ကုန်
ကြသလို အကဲဖြတ်နိုင်တွေလည်း ရယ်နေကြသည်။

ဘွဲ့တောင် တီဗီဖွင့်ထားပြီး မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားရာမှ
ဖွင့်ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဟုတ်ပါပြီ။ ညီမလေးဆိုမယ့် သီချင်းလေး ပြော
ပါဦး။ သီချင်းခေါင်းစဉ်နဲ့ တေးရေးတေးဆိုတွေက ...”

“တေးရေး တေးဆိုက စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ပါ။ သီချင်းခေါင်း
စဉ်ကတော့ အမုန်းသမားတဲ့”

“ဟေ ... စိုင်းစိုင်းရဲ့ သီချင်း၊ ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ၊
ကဲ ... ညီမလေး ဒီအစီအစဉ်မှာ ပထမဆရာပေါစေလို့
ဆုတောင်းပေးမယ်နော်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေရင်”

ဘွဲ့သည် တော်တော်ကို လွှဲချော်နေသော ကောင်မ
လေးကိုကြည့်ရင်း ရယ်ချင်လာကာ သဘောလည်းကျလာသည်။
ထို့ကြောင့် မထင်မှတ်ဘဲ ထိုကောင်မလေး သီချင်းဆိုနေတာကို
ကူးထားလိုက်မိသည်။

ရင်ဖုံးအင်္ကျီလက်စကလေးနဲ့ လုံချည်ကိုခပ်ရှည်ရှည်
ဝတ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးက စိုင်းစိုင်းရဲ့ အမုန်းသမားကို မု(ဒ်)
အပြည့်နဲ့ သီဆိုနေပုံက ဟာမိုနီတော့ မဖြစ်ပေမယ့် သူမကတော့
အမုန်းသမားကို တော်တော်ပိုင်နိုင်သည်။

ကီးအချိန်အပြောင်း ခပ်များများနဲ့ ခက်တဲ့သီချင်း
တစ်ပုဒ်ကို သူမက ရအောင်ဆိုနိုင်သည်။ ဒိုင်တွေက ခေါင်းတညိတ်
ညိတ်။

သူမ သီချင်းဆုံးသွားတော့ လက်ခုပ်သံတွေ ပြည့် လို့လျှံလို့။ အစီအစဉ် တင်ဆက်သူနှစ်ယောက်က ...

“ညီမလေးဆိုသွားတာ အရမ်းကောင်းပါတယ်။ ဒီလိုခက် ခက်ခဲခဲ သီဆိုရတဲ့သီချင်းကို မှ(ဒ်)အပြည့်နဲ့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သီဆိုသွားပါတယ်။ ခံစားမှုတွေနဲ့များ တိုက်ဆိုင်နေလို့လား ညီမလေး”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြိုက်လို့ ဆိုတာပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ညီမလေး ပထမဆုရပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိုနေ့က ပြိုင်ပွဲမှာ အဲဒီချောကလက်ဆိုသော ကောင် မလေး တကယ်ပဲ ပထမရသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ ရင်မခုန်တတ်ခဲ့သော သို့မဟုတ် ခဏခဏ ရင်ခုန်နေခဲ့တတ်သော ဘွဲ့တစ်ယောက် ထူးဆန်းတဲ့ ဖိလင်လေး တစ်မျိုးခံစားနေရသည်။

သူကူးထားသော ချောကလက် သီချင်းဆိုတဲ့ပုံလေး ကို ခဏ ခဏ ဖွင့်ကြည့်မိရင်း ဘယ်လိုသဘောကျမှန်းမသိ။ သို့သော် ဘယ်မှာနေလို့ ဘယ်လိုကံရှာရမှန်း မသိဘဲ ချောကလက် ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခုတည်းနဲ့ သူမကို ဘယ်လိုလိုက်ရှာမလဲ။

ပြီးတော့ ...

ဘွဲ့မှာကလည်း တော်တော်ရှာချိန်ရှိတာကိုး။ ဘွဲ့ ဟာဘွဲ့ တောင် အိပ်ချိန်စားချိန် ပုံမှန်မရှိသည့်သူလေ။

ခုတောင် နှစ်ရက်တိတိ ကောင်းကောင်းမအိပ်ရသေး တဲ့ မျက်လုံးတွေက ဒေါက်မခိုင့်တော့။

ဘွဲ့ဆိုတာက နံပါတ်တစ်မင်းသာတစ်ဦးပဲပီ အချိန်

ဆိုတာ ရွှေပဲလေ။

ခုချိန်ထိ ရည်းစားတစ်ယောက်မှ မထားဘူးပေမယ့်

ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာတော့ မင်းသမီးပေါင်းစုံနဲ့ အမျိုးစုံရင်ခုန်ဖူး။

ချစ်မန်းကြိုက်ခန်းသာမက ဇာတ်ကားအတွက် မင်္ဂလာတောင်

ခဏခဏဆောင်ဖူး။ အိမ်ထောင်ခဏခဏကျဖူး။

ဖြူနီပြာဝါ ရောင်စုံကာလာမင်းသမီးတွေနဲ့ ဖက်လှဲ

တကင်း။

ဒီတော့ မိန်းမဆိုတာကို ထူးပြီး ရင်မခုန်တတ်တော့

ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ...

ဟုတ်တယ်။ ရှုတင်ကပြန်လာပြီး ဘာရယ်မဟုတ်
တိဗီခဏဖွင့်ကာ နားနေတုန်း တိဗီအစီအစဉ်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ သီချင်း
ဆိုပြိုင်ပွဲက ချောကလက်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို တွေ့လိုက်ရချိန်မှာ
ရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိ။

ချောက်လက်တဲ့။

နာမည်လေးတစ်ခုကလွဲရင် ဘာ Deta မှမရှိ။

ကောင်မလေးကို ဘယ်လိုလိုက်ရှာမလဲ။

သူ ပြုံးမိသည်။

ကောင်မလေးကို ရှာဖို့တွေ စဉ်းစားနေမိလို့လေ။

ကောင်မလေးကို ရှာချင်စိတ်ရှိနေတာကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့သြ
နေမိတာ။

အထူးတဆန်း စိတ်ဝင်စားနေမိလို့လေ။

နောက်တော့လည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွား

မှာပဲကို။ ရယ်ရသေး။

“သားရေ ... ဘွဲ့။”

သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော မေမေ။ သူ့ရဲ့မန်နေဂျာ
ဆိုလည်းဟုတ်။ ဒီခိုင်နာလည်းဟုတ်။

အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုတွေ သရဖူဆောင်းနေတဲ့
သူ့နောက်ကို မေမေက တကောက်ကောက် လိုက်၏။

တချို့မင်းသမီးတွေတောင် မအေတွေ မလိုက်ဘဲ
သူတို့မိတ်ကပ်ဆရာနဲ့လာတဲ့ခေတ်မှာ ဘွဲ့အမေကဟော့ ဘွဲ့နောက်
မှာ အရိပ်လို ရှိနေခဲ့တာ။

အဲဒါကြောင့်လည်း ဘွဲ့ဆိုတာ ဘာကောလာဟာလ
မှ မရှိအောင် ရှင်းသန့်တဲ့ မင်းသားအဖြစ်လည်း ကျော်ကြားတာ
ပေါ့။

ဘွဲ့ရဲ့အောင်မြင်မှုမှာ မေမေရဲ့အခန်းကဏ္ဍတွေ
အများကြီးပါသည်။

ဘွဲ့နဲ့မေမေက အမေတစ်ခု သားတစ်ခုမို့ ဘွဲ့က
လည်း မေမေကို အရမ်းချစ်သည်။ လောကမှာ မေမေသည်သာ
အရေးအကြီးဆုံး။

ဘွဲ့ဖေဖေက ဘွဲ့ဆယ်တန်းနှစ်မှာပဲ ဆုံးသွားတာကိုး။
ဖေဖေရှိတုန်းကတော့ ဘွဲ့ရဲ့အနုပညာပီကို အားမပေးခဲ့။ ဖေဖေ
က သူ့လို ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်စေချင်ကာ ပညာရေးကို
ဦးစားပေးခဲ့သည်။

သို့သော် ဆယ်တန်းနှစ်မှာပဲ ဖေဖေဆုံးတာကြောင့်
မေမေရော ဘွဲ့ပါ ဝမ်းပန်းတနည်းနဲ့ ဘွဲ့ဆို ဆယ်တန်းက
ိုအောင်အောင် မနည်းဖြေခဲ့ရသဖြင့် ဘယ်အမှတ်ကောင်းနိုင်တော့
မလဲ။

သာမန်အမှတ်ကလေးနဲ့ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့သော
ဘွဲ့ဟာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတက္ကသိုလ်တွေကို အမှတ်မမီမယ့်
အတူ အဝေးသင်တက်ရင်း မော်ဒယ်လ်သင်တန်း စတက်ကာ
အနုပညာလောကထဲ တိုးဝင်ခဲ့တာပါ။

ခုတော့ ဘွဲ့အသက်လည်း နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီ။
အရမ်းကို အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ မင်းသားတစ်ယောက်လည်း
ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။

မေမေက ဖေဖေရှိစဉ်ကတည်းက ဖေဖေနဲ့သူ့ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတာဝန်တွေကို ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးရမှ ကျေနပ်တတ်သော အိမ်ရှင်မစစ်ပီပီ ဖေဖေမရှိတော့ သူ့အပေါ်စုပုံကာ နှစ်ဆဂရစိုက်ခဲ့သူပါ။

ဖေဖေရဲ့အထူးကုဆရာဝန် ဝင်ငွေနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး ထိုင်စားခဲ့တာမို့ တခြားဘာစီးပွားရေးမှမရှိ။ ဖေဖေ ထားရစ်ခဲ့သော အိမ်နဲ့ခြံကလေးရယ်၊ ဘဏ်စာအုပ်ကရတဲ့ ဘဏ်တိုးလေးနဲ့ လက်ဝတ်လက်စား အချို့တို့ဖြင့် သူ မော်ဒယ်လ်မဖြစ်ခင် ဣန္ဒြေမပျက်ခဲ့။

ခုတော့ သူ့ရဲ့အောင်မြင်မှုတွေက ပိုက်ဆံဆိုတာကို စိုးရိမ်စရာမလိုသည့် အနေအထားသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

အစကတည်းက သိမ်းထုပ်သေချာ စည်းစနစ်ကြီးတဲ့ မေမေကလည်း အလှူအတန်းကလွဲရင် အလေအလွင့်မှရှိစေရ။

သူများတွေလို နာမည်တပ်ပြီး ဖောင်ဒေးရှင်းထောင်ဖို့အတွက် မအားတာကတစ်ကြောင်း၊ နာမည်မတပ်ချင်တာတစ်

ကြောင်းတို့ကြောင့် တတ်နိုင်သလောက် လှူဒါန်းဖြစ်ပေမယ့် ဘယ်ဂျာနယ်တွေမှမပါ။ သူက အထည့်မခံတာပါ။ လှူတာဟာ ကြွားဝါဖို့မှ မဟုတ်တာလေ။

ဖေဖေရှိစဉ်ကတည်းက သူတို့မိသားစုမှာ အလှူအတန်း မပြတ်ခဲ့။ ဖေဖေဝါဒက ...

“တစ်ခါတည်းနဲ့ အများကြီးမလှူနိုင်ရင်နေပါ။ တတ်နိုင်သလောက် အမြဲတမ်းလှူပါ”တဲ့။

သဘောကတော့ အလှူရေစက် လက်နဲ့မပြတ်ဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ အမြဲတမ်း စိတ်ကို ကုသိုလ်တရားတွေနဲ့ ထုံမွှမ်းထားတဲ့အခါ အကုသိုလ်ဆိုတဲ့ ဒုက္ခပေးတရားတွေနဲ့ ကင်းလွတ်ရတာပေါ့လေ။

အဲဒီအကျိုးတွေကြောင့်ပဲ သူ ယခုလိုအောင်မြင်နေခဲ့လားမသိ။

ချောကလက် ဆိုတာ ဆယ့်ရှစ်နှစ်မလေးပါ။ ဒီခေတ်
ရဲ့ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပီပီ လန်းမှလန်း တကယ့်အလန်းဇယားလေး။

မြတ်က စက်လှေပိုင်ရှင်တစ်ဦးရဲ့သမီးပီပီ သုံးနိုင်
ဖြန်းနိုင်ထဲကဆိုတော့ ဝိုပြီးလန်းနိုင်တာပေါ့။

ရန်ကုန်မှာ ဆယ်တန်းကို တော်ဒါလာနေရင်း
အောင်ခဲ့တာမို့ ကျောင်းတက်တော့ ရန်ကုန်မှာပဲ တက်ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ ချောကလက်က သီချင်းဆိုရတာ အရမ်း
ဝါသနာပါပြီး အဆိုတော်ဖြစ်ချင်သူပါ။ ရှိသမျှ ရှိုးပွဲတိုင်း မလွတ်
တမ်း အားပေးတတ်သလို ပြည်တွင်းပြည်ပ အဆိုတော် တော်
တော်များများကလည်း ချောကလက် အသည်းကျော်။

သီချင်းဆိုပြိုင်ပွဲမှန်သမျှ ဝင်ပြိုင်ရင်း ခုနောက်ဆုံး
ပြိုင်ပွဲမှာတော့ ပထမရတာပင်။

ထို့ကြောင့် ပြိုင်ပွဲတွေမှာ ဒိုင်လုပ်သည့် တေးရေး
ဆရာကြီးတွေတောင် ပွဲတိုင်းကျော် ချောကလက်ကို မှတ်မိသိရှိ
နေကြပြီ။

ဂီတလောကနဲ့ ချောကလက် သိပ်မစိမ်းတော့။
သို့သော် ပြဿနာက ချောကလက်ရဲ့မိဘတွေ။

ချောကလက်တို့က ညီမနှစ်ယောက်ပဲရှိတာပါ။ ထို့
ကြောင့် သမီးကြီးဖြစ်တဲ့ ချောကလက်ဟာ ကျောင်းပြီးတာနဲ့
မြိတ်ကိုပြန်ပြီး စက်လှေလုပ်ငန်းတွေ ဝင်လုပ်ရတော့မှာ။

ချောကလက် ညီမလေးက ခုမှ ခုနစ်တန်းကျောင်း
သူဆိုတော့ ချောကလက်ပဲ အလုပ်တွေကို အရင်ဝင်လုပ်ရမှာ။
ထို့အတွက် ဂီတနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ဖေဖေက လုံးဝအား
မပေး။ စီးပွားရေးသမားတွေပီပီ အနုပညာဆိုတာကို အထင်ကို
မကြီးတာပါ။

ထို့ကြောင့် ချောကလက်မှာ စီးရီးစ်ထုတ်ဖို့ ပိုက်ဆံ
လည်းမရှိပါ။

ဒီခေတ်အခြေအနေကလည်း ခိုးကူးခွေပြဿနာ
ကြောင့် ထုတ်လုပ်ရေးတွေကလည်း မစွန့်စားရဲတဲ့ခေတ်ပီပီ အဆို
တော်ဖြစ်ချင်သူတွေဟာ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ် စီးရီးစ်ထုတ်နိုင်ရင်
ထုတ်။ မထုတ်နိုင်ရင်တော့ ပလုပ်ပဲ။

ဒီတော့ ချောကလက်က ညစ်ရံအပြင် မရှိဘူးလေ။
ဂစ်တာတီးသင်ပြီး သံစဉ်တွေထုတ်။

သိချင်းတွေ ကော်ပီရေးကြည့်နဲ့ပဲ ဝါသနာလေးကို
ဖြေဖျောက်နေတာ။

အဆောင်မှာ အတူနေတဲ့ မိဆွေက ...

“ချောကလက်ရယ် ... ရှင်က ယမင်းကိုလိုချင်တဲ့ကလေး
ဖြစ်နေပြီ။ စိတ်ကူးယဉ်တိမ်တိုက်တွေထဲမှာ မျောလွင့်နေ
မယ့်အစား ရှင်ဝါသနာကြီးကို လက်လျှော့ပြီး ရှင်အိမ်က
အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်စမ်းပါဟယ်”

“ဟား ... မိဆွေ၊ ငါ့ဖိလင်က အဲလောက်မပေါ့ပါးဘူး
နော်။ ငါ့ရဲ့ဝါသနာက အကြီးကြီးနော်။ တော်ရုံဆို ငါ
လက်လျှော့လိုက်တယ်ဟဲ့။ ခုတော့ လုံးဝမလျှော့နိုင်ဘူး။
အင်း ... ငါ့လိုပဲ ငါ့မိဘတွေကလဲည်း လျှော့မှာမဟုတ်
ဘူး”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ နင့်ဝါသနာက ဒီတိုင်းလုပ်
လို့လည်း ရတာမဟုတ်ဘူး။ ငဝိုင်းရှိမှ လုပ်လို့ရမယ့်
ဝါသနာကြီး။ ဟဲ့ ... ချောကလက်၊ နင် ဟိုအဆိုတော်လို
တော့ မလုပ်နဲ့နော်။ ခွေထုတ်ချင်လို့ စပွန်ဆာရှာတာ
လေ”

“ဖွတ် ... ငါက ဘာလို့လုပ်ရမှာလဲဟဲ့၊ ပိုက်ဆံမမြင်ဘူး
ဟာမှ မဟုတ်တာ။ ငါ့မိဘဆီက တောင်းမရတာဘဲရှိ
တာ”

“အေးပါ၊ ငါက နင့်ဝါသနာကိုသိလို့ နင် ရူးရူးမိုက်မိုက်
တွေ လျှောက်လုပ်မှာစိုးလို့ ပြောတာ”

“ငါက ရူးတော့ရူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိုက်တဲ့အမျိုးအစားတော့
မဟုတ်ဘူးဟာ၊ နောက်ဆုံး မတတ်သာရင်တော့ အိမ်ပြန်၊
ခပ်တည်တည်နဲ့ အလုပ်ထဲဝင်ပြီး ငါလိုချင်တဲ့ဝိုင်းကို
ဘတ်ရုံပဲ။ အဟီး ... အဖေအမေပိုက်ဆံ ကိုယ့်ပိုက်ဆံပေါ့
ဟာ”

MTK ကုမ္ပဏီ။

ဘွဲ့သည် မေသော်ကောင်းရဲ့ MTK ကုမ္ပဏီအတွက်
မကြာခဏဆိုသလို ကြော်ငြာတွေ ရိုက်ပေးရပါသည်။

MTK ကုမ္ပဏီက Electronic ကုမ္ပဏီတစ်ခုဖြစ်ပြီး
ကမ္ဘာမှာ နာမည်ရပြီးသားတံဆိပ်တွေကို မြန်မာပြည်မှာ တင်သွင်း
ဖြန့်ချိနေတာပဲဖြစ်သည်။

ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌက ဦးသော်ကောင်း ဖြစ်သော်လည်း
MD ကတော့ သမီးဖြစ်သူ မေသော်ကောင်းသာဖြစ်သည်။

မေသော်ကောင်းသည် နိုင်ငံခြားမှာ MBA ဘွဲ့ယူ
လာသူဖြစ်သည်။

အင်မတန်မှ ထက်မြက်စူးရှသော မိန်းမသားတစ်ယောက်လည်းဖြစ်ကာ ဖခင်ခြေရာနင်းသော သမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

တစ်စတစ်စနှင့် စီးပွားရေးလောကမှာ မေသော်ကောင်း ဆိုတာ မသိသူမရှိ ဖြစ်လာ၏။ သူမဖခင်ရဲ့အရှိန် အရိပ်လည်း ပါတာပေါ့လေ။

စူးရှထက်မြက်တဲ့ မိန်းမတွေဟာ စကားပြောကျွမ်းကျင်သလို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကလည်း အင်မတန်ညက်လှသည်။

အရမ်းထက်မြက်တဲ့ မိန်းမတွေဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့လည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် ပြုမူနေထိုင်တတ်သေးသည်။

အရမ်းချမ်းသာပြီး ပညာတွေ တသိကြီးတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ လှတစ်မျက်နှာ၊ ယဉ်တစ်ကိုယ်မယ် ဆိုသလို အဆင်းကပါ အပြစ်ပြောစရာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင်။

မေသော်ကောင်းကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ အင်မတန် လှပခမ်းနားသော အထက်တန်းလွှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ သူမဆီမှာ အရှိန်တစ်မျိုးလည်း ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် မေသော်ကောင်းရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကြီးငယ်ရွယ်လတ် လွတ်လပ်သူ ပုရိသတိုင်းဟာ မေသော်ကောင်းကို အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ်လောက်တော့ စိတ်ကူးယဉ်မိကြကာ မေသော်ကောင်းကို လက်ထပ်ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားတန်းစီနေကြ၏။

သို့သော် မေသော်ကောင်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စား။ ဒါပေမဲ့ မေသော်ကောင်းသည် ဘွဲ့ကိုတော့ အထူးအရေးပေးလှသည်။

သူမရဲ့ ကုမ္ပဏီအတွက် ကြော်ငြာမှန်သမျှ ဘွဲ့နဲ့ရိုက်သည်။

ကုမ္ပဏီကပွဲမှန်သမျှ ဘွဲ့ကိုဖိတ်၏။

ကုမ္ပဏီရဲ့အများဆုံးဝယ်ယူသော Dealer ကြီးတွေကို နိုင်ငံခြားဖို့ရင် ဘွဲ့ကိုပါ ခရီးစဉ်သံတမန်အဖြစ်ထည့်သည်။

စသဖြင့် ဘွဲ့ကို ပတ်သက်မှုလေးတွေ ပြုတတ်သည်။
သို့သော် ဘွဲ့ကတော့ မေသော်ကောင်းကို အစ်မတစ်ယောက်လို
ပဲ သဘောထားကာ ခင်မင်ရုံပင်။

မေသော်ကောင်းက ဘွဲ့ထက် လေးနှစ်လောက်တော့
ကြီးနိုင်သည်လေ။

ယခုလည်း ဘွဲ့ရဲ့ အကယ်ဒမီနည်းခံပွဲအတွက် အစစ
အရာရာကို မေသော်ကောင်းက စပွန်ဆာပေးမှာမို့ ဘွဲ့နဲ့ မေသော်
ကောင်းတို့ ဆီဒိုးနားမှာ နေ့လယ်စာစားရင်း ဆွေးနွေးကြမှာဖြစ်
သည်။

ဘွဲ့နဲ့အတူ မေမေ အမြဲပါသလို သူမနားမှာလည်း
သူမရဲ့အတွင်းရေးမှူးမလေးက အမြဲရှိ၏။

မေသော်ကောင်းသည် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးညက်
သူပီပီ မေမေ့ကိုလည်း တရိုတသေ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံ
တတ်သည်။

မေမေကလည်း မေသော်ကောင်းကို ချစ်မှချစ်။

စားစရာတွေ မှာထားတုန်း ပွဲကိစ္စ ဆွေးနွေးကြ
သည်။ ပြီးတော့ စားစရာတွေ ရောက်လာတာနဲ့ စကားစမြတ်
စားစရာရှိတာစားပြီး မေသော်ကောင်းလည်း ကုမ္ပဏီပြန်၊ ဘွဲ့လည်း
ရွှေတင်ပြေး။ သို့သော် ကားပေါ်မတက်ခင် မေသော်ကောင်းက ...

“ဘွဲ့ ဒီည ရွှေတင်မရှိရင် ကိုးနာရီတိတိ ဖုန်းဆက်ဦး”

သူက အလုပ်များတဲ့သူပီပီ မေသော်ကောင်းဆီ
ဖုန်းဆက်ဖို့ သတိမရပါ။

“သားလေး ... မေသော်ဆီ ဖုန်းဆက်ရမယ်နော်”

မေမေက သူ့ကို ဖုန်းလာပေးမှ သတိရသည်။

သူ့ကိုင်တဲ့ဖုန်းနံပါတ်က သူ့သူငယ်ချင်အရင်းအခြာ
တွေလောက်သာပြောဖို့ သုံးတာဖြစ်ပြီး ကျန်တဲ့ဖုန်းအဆက်အသွယ်
တွေကိုတော့ မေမေဖုန်းကိုပဲ သုံးဖြစ်သည်။

အလုပ်ကိစ္စအဝဝကလည်း မေမေနှင့်သာ ပြောတာ
ကိုး။

သူ ရှုတင်မသိမ်းသေး၍ ဖုန်းမဆက်ချင်ပါ။ အာရုံ
တွေ ရှင်းရှင်းပဲထားချင်သည်။

သို့သော် ကိုယ့်ပွဲတစ်ခုလုံးကို စပွန်ဆာပေးမည့်သူမ
မှာ ဘာကိစ္စရှိမှန်း မသိသဖြင့် ဆက်လိုက်ရသည်။

ဖုန်းလိုင်းက အလွယ်တကူ ဝင်သွား၏။

“ဘွဲ့”

“မမေသော် ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“အင်း ... ပြောမယ့်စကားက တို့ကိုယ်တိုင် မပြောသင့်
တဲ့စကားပဲ။ ဒါပေမဲ့ တို့ဒယ်ဒီကို ပြောခိုင်းဖို့လည်း
မသင့်တော်ဘူးထင်လို့။ ပြီးတော့ မင်းမေမေကို ပြောတာ
ထက် မင်းကိုပြောတာက ပိုပြီးအဆင်ပြေမယ်ထင်လို့”

အချိန်မရပါဘူးဆိုမှ ဘာတွေ ဒီလောက်စကား
ပလ္လင်ခံနေပါလိမ့်။ မေသော်ကောင်းဆိုတာ ဒဲ့သမား။ ဒီလိုဓဝေန
တတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ။

“ပြောလေ မမေ”

“ဘွဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အမြင်နဲ့ ကြည့်ရင် တို့
က ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ”

“ဗျာ”

နောက်တစ်ကတ် ကျန်ပါသေးတယ်ဆို ဘာတွေ လာမေးနေပါလိမ့်။ သူမပုံစံကလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောရခက် နေပုံမျိုး။

“မမေ”

“အင်း ... အားမနာတမ်း ဝေဖန်စမ်းပါ ဘွဲ့။”

“ဟိုလေ ... ကျွန်တော် ရှုတင်မဖြုတ်သေးလို့။ မနက်မှ ပြန်ဆက်ရင် ရမလား။”

“မင်းရှုတင် ဘယ်အချိန်ဖြုတ်မလဲ”

“နောက်တစ်ကတ် ကျန်သေးလို့”

“မနက်ဖြန်ရော အလုပ်ရှုပ်မှာပဲလား။”

“မနက်ဖြန် နေ့လယ်မှာ ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ရှိတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို မင်း မနက်ပိုင်းအားတာပေါ့။”

အိုခေ တွဲ့။ ဒီည မင်း အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အချိန် ကိုယ့်ကို ဖုန်းဆက်ပေးမလား။ ဘယ်အချိန်မှရောက်ရောက် ကိုယ်

စောင့်မယ်။ ဒီည ဖုန်းပြောရလို့ အိပ်ရာဝင်နောက်ကျ လည်း မနက်ကျရင် နေမြင့်တဲ့အထိ မင်း အိပ်လို့ရတာပဲ”
“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် အိမ်ရောက်ရင် ဆက်လိုက်မယ် မမေသော်”

“အိုခေ ... see u soon”

ရှုတင်ကို မြန်မြန်ဖြုတ်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရေမြန်မြန်ချိုးရသည်။ ဘယ်အချိန်ပဲ ပြန်ရောက်ရောက် သူက ရေချိုးပြီးမှ အိပ်ရာဝင်တတ်သည်။

ရေချိုးပြီး မေမေက နွားနို့ပူပူတစ်ခွက်နဲ့ ပန်းသစ် တော်တစ်ပန်းကန် လာပို့သွားသည်။

“သား ... ဖုန်းသုံးဦးမလား”

“ဟုတ် ... မမေသော်ဆီ ဆက်ရဦးမယ်”

“ဒါဆို မေမေ ဖုန်းထားခဲ့မယ်၊ ဖြောပြီးရင် စက်မိတ်လိုက် တော့”

“ဟုတ် ... မေမေလည်း အိပ်တော့လေ”

“အေး ... မေမေ အိပ်ရာဝင်ပြီ သား”

ဆယ့်နှစ်နာရီတောင် ထိုးတော့မယ်။ မေမေသော်က ပြန်ဆက်လို့ ပြောထားလို့သာ။ ညဉ့်ကတော့ နက်နေပြီ။

“ဟဲ့လို”

“ဘွဲ့ ... တို့မေးထားတာ ပြေပါဦး”

“ဗျာ”

ဘာမေးထားပါလိမ့်။ Memory ကို မြန်မြန်ပြန်ခေါ်

ရသည်။

“တို့ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ဪ ... အဟင်း”

ဒါက အထူးစဉ်းစားစရာ မလိုပါ။ မေမေသော်ကောင်း

ဟာ ထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး ဣန္ဒြေရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။

“မေမေက တကယ့် sharp ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ဣန္ဒြေ လည်းရတယ်။ အရမ်းထက်မြက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပေါ့”

“ဟုတ်လား”

“တကယ်ပြောတာပါ မေမေ”

“ဘွဲ့က ဘယ်လိုမိန်းကလေးတွေကို ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ် လို့ သတ်မှတ်မလဲ”

“ကျွန်တော်ထင်တာ ပြောတာနော်၊ ဆံပင်ကောက်ထားတဲ့ မိန်းကလေးက ဆွဲဆောင်မှုရှိပြီး ဆံပင်ဖြောင့်ထားတဲ့ မိန်းကလေးက ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ စိတ်ကောက် တတ်တဲ့ မိန်းကလေးက ချစ်စရာကောင်းပြီး၊ စိတ်ထား ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်တဲ့ မိန်းကလေးက ဆွဲဆောင်မှုရှိ တယ်၊ အဲဒီတော့ ဆံပင်လည်းကောက်ထားပြီး စိတ်ထား ကလေးပါ ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်မယ်ဆိုရင် အဲဒီမိန်းက လေးက ဆွဲဆောင်မှုအား ပြင်းတာပေါ့၊ ဥပမာ မေမေပေါ့”

“ဟား ... ဟား”

မေသော်ကောင်းက အားပါးတရ ရယ်နေသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘွဲ့ဆိုရင်ရော ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကို လက်ထပ်မှာလဲ”

မမေရဲ့အမေးကို မဖြေခင် ချောကလက်ဆိုတဲ့
ကောင်မလေးကို ဘာလို့ပြေးမြင်မိပါလိမ့်။

“ဟေး ... ဘာလို့ ငြိမ်နေတာလဲ”

“မသိဘူး မမေ။ လောလောဆယ် လက်ထပ်ရမယ့်သူ
မရှိသလို ဘယ်လိုမိန်းကလေးဆိုပြီး Target လည်း မရှိ
သေးဘူး”

“ချစ်ရမယ့်သူလည်း မရှိဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘွဲ့”

“ဗျာ”

“ဒါဆို Good night ဘွဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီညတော့ တို့နှစ်
ယောက်လုံး အိပ်ရေးပျက်မယ် ထင်တယ်”

မေသော်ကောင်းက ဖုန်းချသွားပြီ။ သူမပြောသလိုပါ

ပဲ။ ဘွဲ့ပျက်လုံးတွေ ကြောင်နေပြီ။

အိပ်မရတော့။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ မမေသော်ကောင်းလို ဂုဏ်သရေ
ရှိ မိန်းမတစ်ယောက်က ဖွင့်ပြောလာတဲ့ သဘောထား။ ပြီးတော့
ဒီလို ဖွင့်ပြောတာကလည်း တည်ကြည်ပြီး ဣန္ဒြေရသဖြင့် ဘယ်
လိုမှ အထင်သေးစရာ မကောင်းပါ။ မေသော်ကောင်းသည် သူ
ဖြစ်ချင်တာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
လေ။ ပြီးတော့ မိန်းမတစ်ယောက်က စတင်ဖွင့်ပြောလာတာကို
သူ ငြင်းလိုက်ရင် တော်တော်ရုပ်ဆိုးသွားမလား။

ငြင်းရလောက်တဲ့ ပြစ်ချက်တော့ မရှိပေမယ့် မေ
သော်ကောင်းကို သူ ရင်မခုန်ပါ။ ချစ်ဖို့ဆိုတာဝေးလို့ အချစ်ဆို
တာ ဘာမှန်းတောင် မသိပါ။

သို့သော် မေသော်ကောင်းသည် အင်မတန် ပြီးပြည့်စုံ
သော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လက်ထပ်သင့်သော မိန်းမတစ်
ယောက်ပါ။

အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိသေးတဲ့ သူ့နှလုံးသားက
မေသော်ကောင်းကို ချစ်နိုင်လိမ့်မည် ထင်ပါရဲ့။

မေသော်ကောင်းဆိုတဲ့ မိန်းမက အရှိန်အဝါတစ်မျိုး
တော့ ရှိသည်။ ဘွဲ့ ရင်ထဲမှာ ငြင်းဆန်လိုခြင်း အလျင်းမရှိ
အောင် သူမက လွမ်းမိုးနိုင်သည်။

မေသော်ကောင်းကို ဘွဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်
တာ တစ်ညတည်းနဲ့ပါ။

မိုးသောက်ရောင်နီဖို့ လာတော့မှ သူ အိပ်ရာဝင်ဖြစ်
သွားသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူက လူပျိုကြီးလုပ်ဖို့မှ စိတ်ကူး
မရှိတာ။ မေသော်ကောင်းလို မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်မထပ်
နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။

ဘွဲ့သည် ဘယ်တော့မှ နှိုးစက်ဆောင်လေ့မရှိ။
မေမေက အမြဲလာနှိုးပေးတတ်သည်။

ရူတင်သွားဖို့အတွက် အချိန်ကိုက်လာနှိုးသည်။ သူ
နှိုးလာရင် အိပ်ရာထဲမှာ ငါးမိနစ်ခန့် ဆက်နှပ်မည်။ ရေချိုးချိန်
က ဆယ့်ငါးမိနစ်။ မေမေ ထုတ်ပေးထားမယ့် အဝတ်အစားကို
အဆင်သင့်ဝတ်ရုံ။

ရေမွှေးတရွတ်လောက် ဆွတ်ပြီးတာနဲ့ပြီးပြီ။ ကျန်
တဲ့အဝတ်အစားကိစ္စ၊ ဖိနပ်ကိစ္စတွေက မေမေ စီစဉ်ပေးပြီးသား။
ရူတင်ရောက်မှ အသင့်လဲရုံ။ သူ့ရဲ့တပည့်ကျော် ဖိုးခွားလေးက
ရူတင်ရောက်တာနဲ့ ဆံပင်ကို ရှိုင်းပေးလိမ့်မယ်။ ဖိုးခွားလေးကို
နာမည်ကြီး ဆလွန်းတစ်ခုမှာ သင်တန်းတက်ခိုင်းထားတာမို့
တော်တန်ရုံ ပြင်ဆင်မှုအတွက်တော့ စိတ်ချရပြီးသား။

သူ ရေချိုးပြီး ဆင်းလာတော့ နေ့လယ်စာက အဆင်သင့်။ သူသည် မနက်စောစော စုတင်ရှိမှသာ Breakfast နဲ့ မိတ်ဆက်ရပြီး တစ်လမှာ ရက်သုံးဆယ်လောက်က သူ့ရဲ့ တစ်နေ့တာ ပထမဆုံး အစားစားခြင်းဟာ နေ့လယ်စာကနေ စရတာပင်။

“မေမေ”

“ပြောလေ သား”

“သား ညက မမေသော်နဲ့ ဖုန်းပြောဖြစ်တယ်”

“အင်း”

“သားနဲ့ မမေသော်တို့ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် မေမေ သဘောတူနိုင်မလား”

“ဟင်”

မေမေ့ရဲ့ ဇွန်းကိုင်လက်က လေထဲမှာရပ်တဲ့သွား သည်။

“သား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ သားတို့ညက အဲဒီကိစ္စ ဆွေးနွေးဖြစ် ကြတယ်”

“နေဦး သား၊ သားက မေသော်လေးကို သဘောကျနေခဲ့ တာလား”

မေမေက အံ့သြနေသည်။

“အမှန်ကတော့ ...”

သူက ညက မမေသော်နဲ့ပြောတဲ့ အကြောင်းတွေ မေမေ့ကို ဖောက်သည်ပြန်ချလိုက်သည်။

“အင်း ... မိန်းကလေးတန်မဲ့ ဖွင့်ပြောတယ်ဆိုပေမယ့် မေသော်လေးက တည်ကြည်ပြီး ဣန္ဒြေရှိရာပါတယ်”

“အဲဒါကြောင့် သားက မငြင်းချင်တာ မေမေ။ မိန်းကလေး တန်မဲ့ ဖွင့်ပြောတာကို သားက ငြင်းလိုက်ရင် မမေသော် ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာက ရှိသေးတယ်လေ။ ပြီးတော့ မမေသော်ရဲ့ အနေအထားက ငြင်းစရာ ဘာမှမရှိအောင် ပြီးပြည့်စုံနေ ပြီးသား။ သားမှာကလည်း ခုချိန်ထိ စိတ်ဝင်စားရမိယ့်သူ

မရှိသေးဘူးဆိုတော့ သား မမေသော်ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ”

“မေသော်ကောင်းလို မိန်းကလေးမျိုးဟာ သဘောမတူ စရာမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သားစိတ်ကို သားသေချာပြန် ဆန်းစစ်ကြည့်ဦးနော်။ သေချာပြီဆိုမှ မေသော်ကိုပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ သား ထပ်စဉ်းစားကြည့်ဦးမှာပါ”

“ကဲ ... ကဲ ... စားတော့၊ ပြီးရင် ရှုတင်ကို အချိန်မီ ရောက်အောင် သွားရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူသည် နာမည်ကြီးမင်းသားဆိုပေမယ့် အလုပ်ကို အလေးထား လေးစားသည့်အနေဖြင့် ဘယ်တော့မှ ရှုတင်နောက် ကျလေ့မရှိ။

ရှုတင်ဖျက်ခြင်းမရှိ။

ကိုယ့်ရဲ့နောက်ကျမှုတစ်ခုကြောင့် လူအများ စိတ် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရ။

ထို့ကြောင့် သူ့နဲ့တွဲရိုက်ရတဲ့သူတိုင်း စိတ်ချမ်းသာ ကြသည်။

မင်းသား ဘွဲ့နဲ့ဆိုရင် ဘယ်သူမဆို ဝမ်းသာအားရ အလုပ်တွဲလုပ်ချင်သူချည်းသာ။

ဒါဟာ သူမရဲ့အလုပ်အပေါ်ထားတဲ့ စေတနာရဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုပင်ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့က စုပါဆန်းဒေး။

သူ ဒီနေ့ညနေပိုင်း ရှုစင်မရှိ။ မရှိဆို တမင်ရှင်း ထားတာပါ။ ဒီနေ့ဟာ မေသော်ကောင်းလည်း အားတဲ့ရက်မို့ သူနဲ့ မေသော်ကောင်း ချိန်းထားပါ၏။ အထူးသဖြင့် ဒီနေ့မှာ သူနဲ့မေသော်ကောင်းရဲ့ကိစ္စကို အတည်ပြုမှာဆိုရင်လည်း မမှားပါ။

ရေချိုးပြီး ခပေါ်ပေါ့ပါးပါး တီရှပ်တစ်ထည်နဲ့ ရှော့ ပင်လဲပြီး ထွက်လာလိုက်သည်။

သူတို့ချိန်းထားတာက သူမ အိမ်မှာပင်။ မေသော် ကောင်းရဲ့အိမ်ကို သူ တစ်ခါရောက်ဖူးပါသည်။

သူမမွေးနေ့ပါတီကို သူမရဲ့ခြံထဲမှာ ကျင်းပတုန်း ကပါ။

အင်းလျားကို မေးတင်ဆောက်ထားတဲ့ သူမတို့အိမ် ကြီးက ခမ်းနားလှသလို ခြံကလည်း အကျယ်ကြီးပါ။ လှပတဲ့ ရေကူးကန်ကျယ်ကြီးနဲ့ မြက်ခင်းပြင်စိမ်းစိမ်းစိုစိုကလွဲပြီး ခြံထဲမှာ ဘာပန်းပင်မှမရှိဘဲ သဘာဝကျောက်တုံးပုံစံမျိုးစုံကိုသာ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု တွေ့ရပြီး အမြင်ဆန်းသစ်လှသည်။

မေသော်ကောင်းရဲ့အိမ်ဟာ သူမရဲ့ကြွယ်ဝမှုကို လှစ် ဟပြသလို ပန်းပင်တစ်ပင်တလေတောင် စိုက်မထားတဲ့အတွက် သူမရဲ့ မာကျောသောစိတ်ဓာတ်ကိုလည်း လှစ်ဟပြနေသလိုပင်။

သူမမွေးနေ့တုန်းက ခြံထဲတင်ရောက်ခဲ့တာမို့ အိမ် ထဲက အပြင်အဆင်ကိုတော့ သူ မသိသေးပါ။

သူ့ကား ခြံဝရပ်ရုံပဲရှိသေးသည် ခြံတံခါးက အလိုလို ပွင့်သွားကာ ခြံဝဂိတ်ရုံကလေးထဲက သူမ ထွက်လာသည်။

“ဘွဲ့က အချိန်တိကျတာသိလို့ ခြံဝက လာစောင့်တာ” မေသော်ကောင်းက သူ မမြင်ဖူးသော အပြင်အဆင် လေးနဲ့ပါ။ အမြဲ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးပုံစံမဲ မြင်ရသော မေ

သော်ကောင်းကို ဂါဝန်အပြာနုလေးဝတ်လျက် တွေ့ရသည်။
 အပြာနုမှာ အဖြူရောင်ပန်းပွင့်လေးတွေ ခပ်ကျဲကျဲပါသော ဂါဝန်
 လေးနဲ့ စလစ်ပါဖိနပ်အပါးလေး စီးထားသည်။ အမြဲထုံးဖွဲ့ထား
 တတ်တဲ့ သူမဆံပင်တွေကို လှပဝဲဖြာစွာ ဖြန့်ချထားသည်။ သူမ
 ရဲ့လှိုင်းတွန့်ဆံနွယ်ခွေတွေက သူမမျက်နှာတစ်ဝိုက် ကပိုကရိုရ်
 ထားပုံက ရင်ခုန်ချင်စရာပင်။ မာန်မရှိသော မျက်နှာထားလေး
 က တစ်မျိုးဆွဲဆောင်မှုရှိတာအမှန်။ သို့သော် သူမကို တွေ့လိုက်
 ရလို့ ရင်ခုန်တာမျိုးတော့မရှိ။ ရင်ခုန်ခြင်းက အချစ်ကို ကိုယ်စား
 ပြုတယ်ဆိုရင် သူ မေသော်ကောင်းကို မချစ်သေးဘူးပေါ့နော်။

ခြံဝကနေ သူမတို့အိမ်ကိုရောက်ဖို့ တော်တော်လှမ်း
 သေးသည်။ မေသော်ကောင်းက သူ့ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်
 သည်။

ဆင်ဝင်အောက်မှာ မေသော်ကောင်းရဲ့ မာစီဒီးစ်ကား
 ကြီးက ခန့်ထည်စွာ နေရာယူလျက်။ မေသော်ကောင်း ကားဘေး
 မှာ သူ့ကားဝင်ထိုးလိုက်သည်။

“လာ ... ဘွဲ့”

မေသော်ကောင်းတို့အိမ်က သုံးထပ်တိုက်ဖြစ်ပြီး
 မေသော်ကောင်းက အပေါ်ဆုံးထပ်မှာနေသည်။ ဒုတိယထပ်မှာ
 သူမဖခင်နေသတဲ့။ သုံးထပ်ကိုတောင် ဓာတ်လှေကားတပ်ထား
 သည်။

မေသော်ကောင်းရဲ့အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ ဧည့်ခန်းကို သူ
 ကိုခေါ်သွားသည်။

ဧည့်ခန်းမျက်နှာစာကို မှန်အပြည့် တပ်ထားပြီး
 အင်းလျားကို မျက်နှာမူထားသဖြင့် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်အလှကို
 မြင်တွေ့နေရသည်။

“ဘွဲ့ အပူလား အအေးလား”

“ရတယ် မမေ၊ အဆင်ပြေတာ တစ်ခုခုပေါ့”

မေသော်ကောင်း မျက်နှာက ရွှင်လန်းကာ ငယ်နု
 သွေးရိပ် ထင်နေသည်။

ခဏနေတော့ ကောင်းမလေးတစ်ယောက်က အအေး

လာဖို့ပေးသွား၏။

သူ မြည်းကြည့်တော့ ပန်းသီးဖျော်ရည်။

“မမေ သောက်တာပဲ စိစဉ်လိုက်တယ်။ မမေက ဒီအချိန်
ဆို Fresh Juice တစ်ခုခု သောက်တတ်တယ်လေ”

“ကောင်းပါတယ်၊ အသားအရေ လှတာပေါ့”

“အဟင်း ... ဘွဲ့တို့က Skin Care တော်တော်လုပ်ရမယ်
နော်”

“အဲလောက်လည်း တကူးတက မလုပ်ဖြစ်ပါဘူး။ ရေများ
များသောက်၊ အသီးအရွက်စား၊ မျက်နှာသစ်ဆေးတို့၊
ရေချိုးဆပ်ပြာတို့ ဂရုစိုက်သုံးတာလောက်ပါပဲ၊ နယ်ကား
ရိုက်က ပြန်လာတဲ့အခါမျိုး ဆိုရင်တော့ မျက်နှာပေါင်း
တင်ရတယ်”

“ဪ”

သူက ပန်းသီးဖျော်ရည်ကို တစ်ချက်မော့လိုက်ပြီး ...

“မမေ”

“အင်း ... ပြော”

“မမေကို ကျွန်တော် လက်ထပ်မယ်”

မေမေ ကောင်း မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည်။

မေသော်ကောင်း ရင်ထဲမှာ တသသနဲ့ ကြည့်နူးနေ

သည်။

ဘွဲ့ဆေးမှာ ဘယ်သူမှမရှိလို့။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်

တိုင်လည်း ကိုယ့်အနေအထားကို ယုံကြည်လို့ ဇာတ်လမ်းစခဲ့တာ။

ခုတော့ သူ့မ ဇွန်စားရကျိုး နပ်ပါ၏။

“ဟေ့ ... မေလေး၊ ပြောစရာရှိတယ်ဆို မပြောဘဲ ပြုံးစိစိ

လုပ်နေပုံက သိပ်တော့မရိုးဘူးကွ”

မေသော်သည် ဖေဖေကို ရှေ့တင်ထားပြီး လွင့်မျော

နေမိပါလား။ အာရုံတွေ ပြန်စုစည်းပြီး ...

“ဖေဖေ”

“ပြော My daughter ”

“သမီး လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုရင် ဖေဖေ အံ့ဩမလား”

“မအံ့ဩပါဘူး။ သမီးအသက်အရွယ်က အိမ်ထောင်ပြုသင့်
တဲ့ အရွယ်ပါ။ ငါ့သမီးက တွမ်တီအိတ်ချ်ဖို့လား။ နောက်
တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ဆိုရင်တောင် သာတိဖြစ်တော့မယ်၊ ဒါနဲ့
ဖေဖေသမက်လောင်းက ...”

“ဘွဲ့ပါ ဖေဖေ”

“ဘွဲ့”

“ဟုတ်”

“မင်းသား ဘွဲ့ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖေဖေမျက်နှာမှာ ခုမှ အံ့ဩရိပ်တွေ ဖြတ်ပြေးသွား

သည်။

“သမီးက ဒီကောင်လေးကို သဘောကျတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးနဲ့ ရှေ့သွားနောက်လိုက် မညီဘူး။ ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်တာ”

“သမီး သိပါတယ် ဖေဖေ”

“သမီးလို ရှေ့ထက်မြက်လွန်းတဲ့ Business Women တစ်ယောက်နဲ့ နာမည်ကြီးရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်ဆို တာ တစ်လိုင်းစီပါ သမီးရဲ့။ သမီးမှာ အလုပ်တွေအများ ကြီးပဲ။ လုပ်စရာတွေ အများကြီး။ ဒါတွေကို ဘွဲ့ကစိတ် ဝင်စားပါ့မလား။ အထူးသဖြင့် သူ့ရဲ့အောင်မြင်မှုကို စွန့် လွှတ်မယ် ထင်သလား။ စွန့်ခဲ့ဦးတော့ သမီးကို support ဖြစ်မယ် ထင်သလား။ သူက Business နဲ့ သိပ်မစိမ်း လွန်းဘူးလား”

“လူတိုင်းက မွေးတည်းက သင်ယူနေကြရတာပါပဲ။ သမီး သူ့ကို တွဲခေါ်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ။ သူက သမီးတွဲခေါ်တာကို ခံယူမတဲ့လား”

“သမီးရအောင် တွဲခေါ်မှာပါ ဖေဖေ”

“ငါ့သမီး ကော်တော်ကျဆုံးနေတာပဲကွ”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ သမီး သူ့ကိုကော်တော်ချစ်တယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ သမီးက ဒီလောက်တောင်းဆိုနေမှတော့ as u like my Baby ! ။ ဒါပေမဲ့ သမီးဘက်ကလည်း သူ့ အနုပညာဆိုတဲ့ ပြဿနာထုပ်ကြီးရှင်းအောင် တာဝန်ယူရ မယ်နော်။ ဦးသော်ကောင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမက် က အများပြည်သူကို ဖျော်ဖြေရမှ ရပ်တည်နိုင်တာ မဟုတ် ဘူးဆိုတာတော့ သူ သဘောပေါက်ပါစေ သမီး။ ရိုင်းရိုင်း မပြောရရင် သူတို့အနုပညာဆိုတာ ဖက်ခွက်စားအလုပ်ပဲ”

“ဖေဖေ”

“သမီး နားဝင်ဆိုးပေမယ့် ငြင်းလို့မှမရတာ။ အိုခေ။ သမီး သူ့ကို ပုံသွင်းနိုင်ပါစေကွာ။ တစ်ခုတော့ သေချာ ပြောမယ်နော်။ သမီးကို မင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ဟုတ်ပြီလား။ ဖေဖေ မကန့်ကွက်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ လက်မခံနိုင်တဲ့ အပိုင်းကိုလည်း ဖွဲ့ထုတ်
ပေးနိုင်ပါစေ၊ ဟုတ်ပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ။”

“အေး... သမီး သွားနားတော့။ မနက်အစောကြီး လေဆိပ်
ဆင်းရမယ်မို့လား။”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ။ good night!”

ဖေဖေနှင့်စကားပြောပြီး သူမအထပ်ကို ပြန်တက်
လာမိသည်။ သူမရဲ့စည့်ခန်းလေးထဲကနေ အင်းလျားရဲ့ညရုခင်း
ကို ခံစားရင်း ဘွဲ့ဆီ စိတ်ရောက်သည်။

ဘွဲ့။

စပြီး တိဗီဖန်သားပြင်မှာ မြင်ဖူးကတည်းက ရင်
ခုန်သွားတာ။ နောက်ပိုင်း ကြော်ငြာတွေကို ဘွဲ့နဲ့ရိုက်ဖြစ်တော့မှ
အပြင်မှာ စတွေ့ဖူးတာဖြစ်ပြီး ယောက်ျားပီသပြီး တည်ကြည်တဲ့
ဘွဲ့ကို အရမ်းကို သဘောကျသွားခဲ့တာ။

သူမကိုယ်သူမ မသိလိုက်ခင်မှာပဲ သူမ ဘွဲ့ကိုတော်
တော် ချစ်နေမိပြီ။

သူမဘဝမှာ ဘွဲ့မရှိရင် မဖြစ်တော့သလောက်ကို
ခံစားရသည်။

ဘွဲ့ရဲ့အပြုံးတွေက ဖမ်းစားလွန်းလှသည်။ သူမ
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘွဲ့ အမြဲရှိနေအောင် ဘွဲ့ဓာတ်ပုံလေးတွေက
နေရာယူထားခဲ့သည်။

ဘွဲ့က သူမကို ဖမ်းစားလွန်းသည်။ ထို့ကြောင့်ပဲ
သူမဟာ သူမပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ သူမနဲ့တန်ဖိုးတူသော ဂဏန်း
မြင့်တွေကိုကျော်ကာ ဘွဲ့ကိုမှ။

ခုတော့ သူမဆန္ဒတွေ ပြည့်သွားခဲ့သည်။ တစ်ခုပဲ။
ဘွဲ့ကို သူ့ရဲ့အနုပညာကို စွန့်လွှတ်ခိုင်းရဦးမည်။ သူမလည်း
ဘွဲ့ မင်းသားလုပ်တာ မကြိုက်ပါ။ သူမဆန္ဒကလေးသည် ဘွဲ့ကို
ခင်းသားထက် စီးပွားရေးသမားပဲ ဖြစ်စေချင်၏။

ပြီးတော့ မင်းသမီးပေါင်းစုံ ခိုနားရာ ရင်ခွင်ကိုလည်း
ဖြစ်နိုင်ရင် တရော်ကင်ပွန်းနဲ့ကို သန့်စင်ပစ်ချင်သည်။ ဘွဲ့သည်
သူမရဲ့ မှုပိုင်ရင်ခွင် ဖြစ်ချင်သည်လေ။

ညနေမှာ သူ့ရဲ့အကယ်ဒမီနည်းပွဲရှိသည်။ ပြီးတော့
ဒီပွဲမှာ မမေသော်ကောင်းကို မကြာခင် လက်ထပ်တော့မည်ဆိုတဲ့
သတင်းကိုလည်း ကြေညာမည်ဖြစ်သည်။

ပွဲကိစ္စအဝဝကို မေမေနဲ့ မမေကပဲ စီစဉ်ပြီး သူက
တော့ ရှုတင်မပျက်ပါ။

ဒီနေ့ ကန်တော်ကြီးထဲမှာ ကြော်ငြာတစ်ခုရိုက်ပေး
နေတာ။

ပြီးမှ ရေချိုးပြီး နည်းပွဲကိုသွားရုံပင်။

မေမေက ပွဲကိစ္စ သွားစီစဉ်နေတာမို့ တပည့်ကျော်
ဖိုးခွားနဲ့ပဲ ရှုတင်ကိုလာခဲ့ရသည်။

ရွာတင်ခဏနားချိန်မှာ ဝိုင်းရံနေသော ပရိသတ်တွေ ကြောင့် မနားရပါ။ လက်မှတ်တွေ ပလူယူနေအောင် ထိုးပေးနေရ သည်။

ချောကလက်တို့ အဖွဲ့ကလည်း ကန်တော်ကြီးထဲ ရောက်နေကြသည်။

ချောကလက်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် သူ့ ရည်းစားနဲ့ ပထမဆုံး စချိန်းတွေ့တာကို မသွားရဲသဖြင့် ချော ကလက်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး လိုက်ပေးရတာပါ။

သူငယ်ချင်းမက သူ့အချစ်နဲ့ စကားပြောနေတုန်း ချောကလက်တို့က ကန်တော်ကြီးထဲမှာ ဓာတ်ပုံလျှောက်ရိုက်ရင်း ကြော်ငြာရိုက်ကွင်းဘက် ရောက်လာကြသည်။

“ဟယ် ... ဟိုဟာ ... မင်းသား ဘွဲ့မို့လား”

ချောကလက်တို့အဖွဲ့ထဲမှာ ဘွဲ့ကို ခရေစီဖြစ်တဲ့ တစ်ယောက် ပါလာတာမို့ သည်းသည်းလှုပ်တော့သည်။

“ဘွဲ့ ... ဘွဲ့တော့ ... ဘွဲ့ကအပြင်မှာ ပိုတောင်ချောသေး တယ်။ ငါ ... ငါ သွားပြီး လက်မှတ်ထိုးခိုင်းရမယ်။ အမယ်လေး ... ဒီဘဝတော့ သေပျော်ပါပြီ”

ဆယ်ကျော်သက်မလေးတွေပီပီ ကဲကဲတုန်နေကြ သည်။

ချောကလက်ကတော့ အေးဆေးပင်။ ချောကလက် က ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေထက် အဆိုတော်တွေကို ပိုကြိုက်တာလေ။ ဒီနေရာမှာ နာမည်ကြီးအဆိုတော်တစ်ယောက် ဆိုရင်တော့ ဆွေ ဆွေ ခုန်ရမှာ ချောကလက်ပေါ့။

ခုတော့ ချောကလက်က ဘွဲ့ရဲ့ဇာတ်ကားတစ်ကား တလေတောင် ဆုံးအောင်မကြည့်ဘူးပါ။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေ ကြည့်မယ့်အစား သီချင်းတစ် ပုဒ်ကို တစ်နေကုန် ထိုင်နားထောင်ပစ်ချင်သူလေ။

သို့သော် သူငယ်ချင်းတွေ အတင်းဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် ချောကလက်ပါ ရောတောယောင်တောင်ဖြင့် ဘွဲ့နား ရောက်သွား ၏။

သူငယ်ချင်းတွေက ကျောင်းစာအုပ်တွေထုတ်ကာ
ဘွဲ့ကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းကြသည်။

ချောကလက်က မလှုပ်သဖြင့် ...

“ဟဲ့ ... ချောကလက် လက်မှတ်ထိုးခိုင်းလေ”

ဘွဲ့က ဘာရယ်မဟုတ် ချောကလက်ဆိုသည့်အသံ
ကြောင့် မော့ကြည့်မိတော့ ...

“ဪ ... ချောကလက်ကိုး”

“ရှင်”

ချောကလက်တို့အဖွဲ့ အံ့ဩသွားသည်။ ချောကလက်
ဆိုတာ နယ်ကတက်လာပြီး အဆောင်နေကာ ကျောင်းတက်နေတဲ့
မထင်မရှားလေးလေ။

ဘွဲ့ကသိနေတော့ ...

“သီချင်းဆိုပြိုင်ပွဲမှာ ပထမရတဲ့ မြိတ်သူ ကချင်မလေးမို့
လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ချောကလက်သည် ခုနကအထိ ဘွဲ့ကိုစိတ်မဝင်စား
သေးသော်လည်း ခုလို ကိုယ့်ကို နာမည်ကြီးမင်းသားက သိနေတာ
ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ ခြေထောက်နှင့်မြေကြီးပင် မထိ
ချင်တော့။ ဘွဲ့က ပြုံးပြတော့ ယောင်မှားမှားနဲ့ ပြန်ပြုံးပြ။ ရင်
တွေ ဘာတွေခွဲနဲ့ အို ... လှုပ်ရှားမှုတွေက ကာရန်မကိုက်။ စည်း
ချက်မမှန်။

ဘွဲ့တို့ ရှုစင်ပြန်စတော့ ဘွဲ့က နားနေခုံမှထကာ ...

“ချောကလက် သီချင်းဆိုပုံက တကယ့် Talent ရှိတယ်။
အဆိုတော်ကြီး တစ်ယောက်လို့ပဲ။ ဝါသနာပါရင် ဆက်
ကြိုးစား။ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟိုလေ ဓာတ်ပုံတွေရိုက်လို့ရမ
လား”

မစီထားတဲ့ စကားလုံးတွေ ချောကလက် ကိုယ်တိုင်
ပြောမိသလားဟုတောင် ဧဝေဧဝါ။

“ရပါတယ်၊ မြန်မြန်ရိုက်နော်၊ ကိုယ် ရှုစင်စတော့မှာ”

ချောကလက်က ဘွဲ့လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ချိတ်
ပြီး ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ဘာသာညာညာ မစဉ်းစားမီဘဲ ရုတ်တရက် စိတ်
ကူးပေါက်သည့်အတိုင်း လုပ်လိုက်မိတာပါ။

သို့သော် ဘွဲ့ကတော့ ရင်ထဲမှာ ရှိန်းခနဲဈေးသွား
သည်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ မင်းသမီးတကာနဲ့ ဖက်လဲတကင်းနေ
ခဲ့ဖူးပါရက် ဒီကောင်မလေးရဲ့ အထိအတွေ့မှာ ရင်ခုန်သံတွေ
ညက်ညောနေတာ အံ့ဩစရာပဲ။

ကောင်မလေး ရုပ်ကြည့်နေသဖြင့် သရုပ်ဆောင်ရ
တာတောင် လွဲလို့ယောင်လို့။

ညနေမှာတော့ သူ့ရဲ့အကယ်ဒမီညှော်ခဲပွဲကြီးက ကြီး
ကျယ်ခမ်းနားစွာ။

ချက်ထရီယမ်ဟိုတယ်ရဲ့ pool side မှာ အနုပညာ
အသိုင်းအဝိုင်းက ပန်းကလေးတွေ အရောင်စုံနေသည်။

သူ့ရဲ့ဝတ်စုံက မမေ့နဲ့ အရောင်ဆင်တူနေသည်။
မမေက ပွဲကိုထင်ထားတာထက် ပိုပြီးခမ်းနားအောင် စီစဉ်ထား၏။

“ဘွဲ့ ဒီပွဲမှာ တို့က ဘွဲ့လက်ကိုချိတ်ပြီး ထွက်လိုက်ရင်
ကြေငြာစရာမလိုတော့ဘူး ထင်တယ်နော်”

“မမေ သဘောပါဗျာ”

မမေက ပြုံးပြုံးလေးနှင့် သူ့ရင်ဘတ်ကို နှင်းဆီနီ
တစ်ပွင့် လာစိုက်ပေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့ရင်ဘတ်က နှင်းဆီကို
ဖွဖွကလေး ငုံ့နမ်းလိုက်သည်။

သူက မမေရဲ့အပြုအမူလေးကို သဘောကျသွားရ
သည်။ မမေ သူ့ကို အရမ်းချစ်တာကိုလည်း ခံစားမိသည်။

ဒီအချိန်မှာ မမေကို သူ ဥပေက္ခာပြုလိုက်လို့ မသင့်
ဘူးထင်သည်။ မမေရဲ့နဖူးကို သူ နမ်းလိုက်တာဟာ ဝတ္တရား
တစ်ရပ်အနေနဲ့များလားကွယ်။

မမေရဲ့ပီတိပြုံးတွေကို မြင်ရတော့လည်း စိတ်ချမ်း
သာရပါသည်။ မမေ သူ့လက်မောင်းကို လာချိတ်လိုက်တော့
နေ့ခင်းက ကောင်မလေးကို သတိရသည်။

ချောကလက်ရဲ့အထိအတွေ့က အင်မတန် နွေးထွေး
ရှိန်းမြဲသည်။ သူနဲ့လက်ထပ်တော့မည့် မမေတောင် ထိုသို့မစွမ်း
နိုင်။

မမေ ဖက်တွယ်ထားသောလက်သည် ချစ်ခြင်း
မေတ္တာအပြည့်ပါမည်ဆိုတာ သံသယရှိစရာမလို။ သို့သော် သူ
ရင်တွေ ဘာလို့အေးစက်နေပါလိမ့်။ ဒီထက်နည်းနည်းပို၍ နွေး
ထွေးဖို့ ကောင်းပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်လာတော့ အားလုံးရဲ့မျက်နှာ
မှာ အံ့ဩရိပ်တွေ အပြည့်။ ကင်မရာမီးရောင်တွေက ထင်ထား
တာတက် ပိုလင်းလက်သွားသည်။

သူ့ရှေ့မှာ recorder လေးတွေ ပလူပျံလာသည်။
“ခဏလေးဗျာ၊ ပွဲလေးအရင်ကျင်းပပါရစေ။ ပြီးမှကြိုက်
သလောက် ဗျူးကြပါဗျာ”

“အချိန်မမီမှာစိုးလို့ပါ မင်းသားရယ်၊ ဂျာနယ်က မနက်ဆို
ထွက်တော့မှာ၊ သတင်းထူးလေး ဦးချင်လို့ပါဗျာ”

အင်မတန် အလုပ်ကြိုးစားတတ်သော ဂျာနယ်လစ်
တွေကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရပါသည်။

တစ်ခါတလေကျတော့ celebrity ဘဝကဘောင်
ကျဉ်းလွန်းလှပါသည်။

ခုလို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စမျိုး ရှိလာတဲ့အခါကျ
တော့ သတင်းအနဲ့ခံကောင်းသည့် မုဆိုးတွေလက်ထဲမှာ သား
ကောင်ဖြစ်ရသည်။

ပွဲမှာ မမေက လုံးဝကို လက်မဖြတ်။ မမေရဲ့အသိုင်း
အဝိုင်းက မိတ်ဆွေတချို့ကိုလည်း ဖိတ်ထားတာမို့ ဒီပွဲကနှစ်ဖက်
အသိုင်းအဝိုင်းကို ကြော်ငြာပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

မမေရဲ့အပြုံးတွေက သူမဝတ်ထားသော စိန်တွေနှင့်
အပြိုင် ဖျပ်ဖျပ်လက်နေသည်။

လွတ်လပ်သူ ပုရိသတိုင်းက ဘွဲ့ကို အားကျတဲ့
အကြည့်တွေနဲ့။

မေမေ ကိုယ်တိုင်လည်း ပီတိတွေ ဖွေးဖွေးဖြူဖြူ။
ဘွဲ့က မမေလက်ကိုဆွဲပြီး စိတ်တိတ်ချ်ပေါ်တက်

ကာ ...

“ကျွန်တော်နဲ့ မမေတို့ရဲ့မင်္ဂလာဇန့်ခဲပွဲကို မကြာခင်ကျင်းပ
တော့မယ့် အကြောင်းလေး ကြေငြာပါရစေ ခင်ဗျာ”

လက်ခုပ်သံတွေကြားမှာ ဘွဲ့ ကျေနပ်ခဲ့လေ၏။

ချောက်လက်သည် တစ်ညနေလုံး သဘောကျနေပြီး
ပါးစပ်နားရွက်ချိတ်နေသည်။

ဘယ်လိုပဲ ဘွဲ့ဇာတ်ကားတစ်ကားတောင် မကြည့်
ဖူးပေမယ့် ဘွဲ့က သူမကို သိနေတဲ့အတွက် ပုထုဇဉ်ပီပီ၊ ဆယ်
ကျော်သက်ပီပီ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်အောင် ပီတိတွေဖြာနေသည်။

သူမက ဘွဲ့ဇာတ်ကားကို အရေးတယူ မကြည့်ဖူး
ပေမယ့် ဘွဲ့က သူမ သီချင်းလေး တစ်ခါဆိုတာကို ကြည့်ဖူးတဲ့
အပြင် သူမကို မှတ်မှတ်ရရ ရှိနေတာဟာ ဘယ်လောက် ပီတိ
ဖြစ်စရာ ကောင်းလိုက်သလဲ။

သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲမှာလည်း မျက်နှာပွင့်လှ
သည်။ ဘွဲ့ကိုခိုက်တဲ့ သူငယ်ချင်းဆို ချောက်လက်ကို အားတွေ
ကျလို့။

ချောကလက်သည် ထိုအခြေအနေကို တော်တော် ယစ်မှူးသာယာသွားကာ ဘွဲ့ရဲ့အချက်အလက်တွေကို အပြည့်အစုံ စုဆောင်းထားသော သူငယ်ချင်းမထံမှာ ဘွဲ့အကြောင်းတွေ စတင် စုံစမ်းတော့၏။

ဘွဲ့ရဲ့ဇာတ်ကား ငါးကားကိုငှားပြီး တစ်ညလုံးထိုင် ကြည့်သည်။ ဘာရယ်လို့ မရည်ရွယ်ဘဲ လုပ်နေမိပေမယ့် ချောကလက်သည် ဘွဲ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

ချောကလက်ကို ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိသိရှိ နေတဲ့ မင်းသားကို ချောကလက်က စပြီးဆက်သွယ်သင့်သည်။

ချောကလက်လို အညတရကျောင်းသူ ဆယ်ကျော် သက်မလေးက ဘွဲ့နဲ့ခင်မင်ခွင့်ရရင် နည်းတာမှတ်လို့။

ချောကလက်သည် ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ပီတိတွေ ဖြာနေသည်။

ညလုံးပေါက် ဘွဲ့ရဲ့ဇာတ်ကားတွေ ထိုင်ကြည့်ပြီး မိုးလင်းကာနီးမှ အိပ်ပျော်သွားသည်။

သို့သော် အိပ်မက်ထဲမှာလည်း ဘွဲ့နဲ့ကင်းလွတ်ခွင့် မရ။

ကြည်နူးစရာအိပ်မက်က ဆယ်ကျော်သက်မလေးကို ပိုပြီးမနူးမနပ် ဖြစ်စေခဲ့သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ဘွဲ့နဲ့သူမက ချစ်သူတွေတဲ့။ ဘွဲ့က သူမကို သိပ်ချစ်တာဆိုပဲ။

အိပ်မက်က လန့်နိုးတော့ ရင်တွေ့ရန်လို့။

ပြီးတော့ တကယ်သာ ဘွဲ့နဲ့ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ရင်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှုကြီးက သူမကို ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။

ဘွဲ့ကို ချစ်မိလား သူမ မသိပါ။ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ သူမ မသိပါ။ ဘွဲ့သည် သူမ၏ Roll Model လည်း မဟုတ်ပါ။ သို့သော် အဆိုတော်မဟုတ်သော ဘွဲ့ကို သူမစိတ်ဝင် စားသွားမိတာ ကံကြမ္မာရဲ့တွန်းပို့မှုလား ? ။

“ဟယ် ... ရင်တွေကွဲပြီ။ Morning feeling က တကယ်
ကြေကွဲရာပါပဲဟယ်”

တစ်ဖက်ခန်းမှ ဘွဲ့ကို ခရေစီဖြစ်သော စုစုရဲ့အသံ

ကြီးက စူးရှစွာ။

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ စုရဲ့၊ မနက်စောစောစီးစီး”

မိုးလင်းကာနီးမှ အိပ်ပျော်သွားသော ချောကလက်

ပါ လန့်နိုးသွားတာမို့ အော်ပစ်လိုက်၏။

“ဘွဲ့လေ ... ဘွဲ့”

အဲ ... ဘွဲ့ ဆိုပါလား။ လတ်တလောမှာတော့

သူမတို့အဆောင်မှာ ဘွဲ့က ပေါ်ပြူလာဖြစ်နေသည်လေ။

“ဘွဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါဝယ်နေကျဂျာနယ် ဒီနေ့ထွက်လို့ စောစောစီးစီး ဂျာနယ်
လေးနဲ့ TT ထိုင်မိပါတယ်။ ရင်ကွဲစရာသတင်းနဲ့တိုးပြီး
မနက်ခင်းကိစ္စတောင် တိုးလိုးတန်းလန်း ဖြစ်သွားတယ်။
အီး ဟီး”

“ဟဲ့ ... ဘာသတင်းမို့လို့ နင် အဲလောက် ရှုနေတာလဲ”
“ဘွဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်တဲ့ဟ။ ဆော်ကြီးက ဘောစီမကြီး
ဟဲ့”

ချောကလက် အိပ်ရာထက်မှ ခုန်ထကာ စုစု အခန်း

ဆီပြေးသည်။

“ဟဲ့ ... ငါ့ကို ပြဦး”

“ဘွဲ့က ချောလိုက်တာဟယ်၊ ဆော်ကြီးက ရင့်မယ့်ပုံပဲ။
နေပါဦး ... ဒီမေသော်ကောင်း ဆိုတာ ဦးသော်ကောင်း
သမီးမို့လား။ ဟိုက်ဘော့စ်ကြီးလေဟာ”

“ဟုတ်ပါ။ မေသော်ကောင်းက ဦးသော်ကောင်း သမီးပေါ့။
ဘွဲ့က ခေါင်ကို ကိုင်လိုက်တာပဲ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောသံတွေကြားမှာ ချောကလက် နည်းနည်းဆွေးသွားသည်။

ချောကလက်က ခုမှ စလုံးရေစမလိုဟာကို။ သူဌေးကြီး ဦးသော်ကောင်း ဆိုတာ မြန်မာပြည်ရဲ့ Top Ten စာရင်းဝင်လေ။

ပြီးတော့ မေသော်ကောင်းက ဦးသော်ကောင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဟု ကြားဖူးထား၏။

“ဟဲ့-စု ... နင်ပြောတော့ ဘွဲ့က မိန်းကလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားပါဘူးဆို။ ဘွဲ့မှာ ရည်စားမရှိပါဘူးဆို”

“ဪ ... သူက အင်တာဗျူးတွေမှာ အဲလိုပဲဖြေတာကိုးဟဲ့။ ပြီးတော့ ဘာကောလာဟလမှလဲ မကြားရတော့ ငါက မရှိဘူးထင်တာပေါ့။ သူတို့ မင်းသား မင်းသမီးတွေက သူတို့နာမည်ကျမှစိုးလို့ ဒီလိုပဲ ဖြေတတ်ကြတယ် ထင်ပါတယ်ဟာ”

ဘွဲ့တို့သတင်းက မျက်နှာဖုံးသတင်း ဖြစ်နေပါသည်။

မေသော်ကောင်း ဆိုသည့် အမျိုးသမီးကလည်း တော်တော်ကို ချောမောကျက်သရေရှိတာမို့ ဘွဲ့နဲ့လိုက်ဖက်ညီလှပါသည်။

ဂုဏ်သရေရှိ သူဌေးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ့် ဘွဲ့ကလည်း ပြီးနေလိုက်တာမှ သွားသုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းလုံး ပေါ်ခမန်းပင်။

“ဒီနေ့ ငါ ကျောင်းမတက်ဘူး”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ မိဖုရား နေမကောင်းဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ချွေရဲ့ အသည်းကွဲတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ အိပ်ရာထဲ ခွေမလို့”

“အမယ်လေးဟဲ့ ... ဒီဂျေတ်သီးကတစ်မျိုး”

ချောကလက်လည်း ညကမှ အလွတ်ကျက်ထားသော ဖုန်းနံပါတ်ကလေးကို phone book ထဲ ထည့်မှတ်ရင်း ငိုငိုနေမိသည်။

တစ်ညလုံးခုန်နေတဲ့ ရင်ခုန်သံလေးတောင် ဘယ်
ချောင်းမှာ ကျဆုံးသွားလဲ မသိပါ။ ကြေကွဲစရာသီချင်းကိုသာ
ဟစ်လိုက်ချင်ပါဘိနော်။

ဝေဖန်စာ၊ နှစ်ဖြူပေးစာနှင့် ဒိဂ်သတ်စာများပေးပို့ပါလျှင်
အမှတ်-၉/၁၁၊ ၈-လွှာ(၇)၊ လေယူဝတီလမ်း(ဗဟိုလမ်း)၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့သို့
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

ဘွဲ့နဲ့ မေသော်ကောင်းရဲ့သတင်းကို ကြားပြီးနောက်
ချောကလက်သည် ဘွဲ့ကို ဆက်သွယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည့်
မဟာစီမံကိန်းကြီးကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။

အနုပညာသည်တစ်ယောက်ဟာ လွတ်လပ်သည့်
အနေအထားနဲ့ အနှောင်အဖွဲ့ရှိသည့် အနေအထား ကွာတော့ကွာ
သည်။

အနုပညာသည် တစ်ယောက်ဟာ လွတ်လပ်သည့်
အချိန်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ အောင်မြင် အောင်မြင်။ အိမ်ထောင်ကျ
သွားသည့် အချိန်မှာတော့ ထိုအောင်မြင်မှုဟာ အနည်းနဲ့အများ
ကွာခြားသွားပါသည်။

ခုလည်း ဘွဲ့ကို လွတ်လပ်သူအဖြစ် အားပေးမလို့
ကြံစည်ထားသော ချောကလက်တစ်ယောက် ဆက်လက်အားပေး
ဖြစ်ဖို့ မသေချာ။

ချောကလက်လို အနုပညာကို အားပေးတာမဟုတ်ဘဲ
လူကိုအားပေးသော ပရိသတ်တွေ ဘယ်လောက်တောင် လျော့
သွားမလဲ မသိ။

သို့သော် ရေစက်ပါလာရင် ရှောင်လွှဲလို့ မရပေ။
ကံကြမ္မာ ဒီတစ်ကွေ့မှာ တွေ့ကိုတွေ့ရဖို့ ရေစက်ပါလာရင်
ကမ္ဘာတစ်ဖက်စီ ခြားနေဦးတော့။ ရှောင်လို့မရပေ။

ချောကလက်တစ်ယောက် စာအုပ်ထွက်ငှားရင်း
ကော်ဖီသောက်ချင်လာသဖြင့် ကော်ဖီရှောင်မှာထိုင်ရင်း စာဖတ်နေ
မိသည်။

“ကိုယ် ဒီမှာ ထိုင်မယ်နော်”

“ဟင် ... ဘွဲ့”

“ကိုယ်လည်း ချောကလက် ဒီဆိုင်ထဲဝင်သွားတာတွေ့လို့
ကော်ဖီသောက်ချင်လာတာနဲ့ ဝင်ခဲ့လိုက်တာ”

ဦးထုပ်ကို ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားပြီး နေကာမျက်မှန်
ပုံတုံးကြီးတပ်ကာ ရုပ်ဖျက်ထားသော ဘွဲ့ကို အသံကြားရုံဖြင့်
သူမက မှတ်မိသတဲ့။

ချောကလက်မှာ ကြောင်စီကွေးဖြစ်ကာ ဘာပြန်ပြော
ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ ထင်မှမထင်ထားတာလေ။

“ပေး ... ငုတ်တုတ် မေ့သွားတာလား။ ဘာလဲ ကော်ဖီ
တိုက်ရမှာနီးလို့လား။ ကိုယ်တိုက်မှာပါ ဘောဘီရ”

“မဟုတ် ... မဟုတ်ပါဘူး ကို ... ကိုဘွဲ့ရ၊ ရုတ်တရက်
ကြီးရောက်လာလို့ အံ့သြသွားတာ”

“ဪ ... ဂလိုလား။ သိပါဘူး ကိုယ်က ကော်ဖီမတိုက်
ချင်လို့များလားလို့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တိုက်ပါ့မယ်။ အဲ ... ဒါပေမဲ့ စာအုပ်ငှား
ဖို့ထွက်လာတာ။ ပိုက်ဆံသိပ်မပါဘူး။ ကော်ဖီတော့ တိုက်

လို့ရတယ်။ မုန့်ပါစားမယ် ဆိုရင်တော့ ပိုက်ဆံလောက် ပါမလား မသိဘူး”

ချောကလက်က ပိုက်ဆံမပါတဲ့အကြောင်းကိုပြောရင်း ရှက်ပြီး မျက်နှာကလေး နီနေ၏။

ဘွဲ့က ကောင်မလေးရဲ့ ဟန်ဆောင်တတ်မှုလေးကို သဘောကျသွားသည်။

သူ့လောကမှာက ဟန်ဆောင်မှု သရဖူဆောင်းတဲ့ မင်းသမီးတွေ များတာကိုး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလည်း တစ်ခါတလေ ဒီလိုအပြင် လောက ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ စိတ်ဆွေဖြစ်ချင်ပါသည်။ သူမက တကယ်ရိုးသားပါသည်။ ပြီးတော့ သူမကို မြင်မြင်ချင်း နှစ်လိုစိတ်ဖြစ်မိသည်။

“ကလေးကြိုက်တာမှာနော်။ ကိုယ် ရှင်းမှာ”

“တကယ် ... တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

“ကိုဘွဲ့က တကယ်ဝယ်ကျွေးမှာ”

“အင်း”

“ဟယ် ... ပျော်လိုက်တာ”

အဲဒီလို သူတို့ဆုံခဲ့တာဟာ မတော်တဆတော့ မဖြစ်နိုင်။ ဘွဲ့က တမင် ကော်ဖီဆိုင်ထဲ ဝင်ခဲ့တာ။

ချောကလက်ရှိရာသို့ ဘွဲ့ကရောက်လာတာလေး။

“ချောကလက်ဆိုတာ နာမည်အရင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဆန်းလေးပဲ။ ချောကလက်က မြိတ်ကနော်။ ဘယ်လို ကချင်မလေး ဖြစ်နေတာလဲ”

“ချောကလက်တို့မိဘတွေက အရင်က မြစ်ကြီးနားမှာနေတာလေး။ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာရွှေ့ရင်း ရန်ကုန်ရောက်၊ အဲကနေ ထားဝယ်၊ မြိတ်ဘက်ရောက်လာတာတဲ့။ ချောကလက်ကိုတော့ ရန်ကုန်မှာမွေးတာ။ မြိတ်မှာ ကြီးပြင်းရတယ် ဆိုပါတော့”

“ဪ”

“ကိုဘွဲ့သတင်း ကြားတယ်နော်။ ကိုဘွဲ့က လက်ထပ် တော့မှာဆို”

“သတင်းက မြန်လှချည်လား ဘောဘီရဲ့”

“ကိုဘွဲ့ကို အရမ်းကြိုက်ကြတဲ့ ပရိသတ်တွေက ကိုဘွဲ့ကို နှမြောနေကြတယ်။ ချောကလက်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ဆို ဂျာနယ်ဖတ်ပြီး ကျောင်းတောင်မတက်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကို အလောက်သဘောကျ အားပေးလို့ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကိုယ်လည်း လှပဲလေ။ လုပ်သင့်လှစိ ထိုက်တာကို လုပ်ရုံပါပဲလို့။ အနုပညာဘက်ကို မလျှော့ ပါဘူးကွာ”

“စပ်စုလိုက်ဦးမယ်၊ ကိုဘွဲ့ ... အဲဒီမမကို တော်တော်ချစ် လား”

ဘွဲ့သည် ရှေ့ကကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး အချစ်

ဆိုတဲ့စကားလုံးကို ဘာလို့မသုံးချင်ရပါလိမ့်။

ဘွဲ့ရင်ထဲမှာ အချစ်မရှိပေမယ့် ဒီကောင်မလေးကို အမှန်တိုင်း ဝန်မခံရ။

မမေကို မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာကို အမှန်အတိုင်း မပြောချင်သလို မမေကို ချစ်ပါတယ်လို့လည်း မညာချင်ပါ။

“ကိုဘွဲ့ ပြောလေ”

“အဲဒီအကြောင်း မမေးကြေးကွာ”

“သိချင်လို့ပါဆို”

“ဆောရီး ... မပြောပြဘူး”

“ဟန့် ... စိတ်ပုပ်။ သူများသိချင်မှ လျှို့ဝှားတယ်”

နှုတ်ခမ်းထော်ပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပုံလေးက ဘွဲ့ရင်ဘတ်ကို ဆွဲခါသွားသလိုပဲ။ ဘာလဲကွာ။ ရင်ခုန်သံတွေ မမှန်ချင်ပါလား မဖြစ်သင့်ဘူးနော်။ မမေအတွက်တောင် မခုန်ခဲ့ တဲ့ရင်ဘတ်ကြီး ငြိမ်ငြိမ်နေသင့်တယ်နော်။

နောက်ပိုင်းမှာ ချောကလက်နဲ့ ဘွဲ့တို့ မကြာခဏ
ပုန်းပြောဖြစ်ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အပြင်မှာချိန်းပြီး ဆုံဖြစ်ကြသေး၏။
ချောကလက်က ထိုကိစ္စကို ဘယ်သူ့ငယ်ချင်းကိုမှ မပြောဘဲ လျှို့
ထားခဲ့သည်။

ချောကလက်က သီချင်းကြိုက်တဲ့သူလေ။ ရုပ်ရှင်
မင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ ခင်မင်စရာအကြောင်းကို မရှိတာလေ။
ပြီးတော့ ဒီရုပ်ရှင်မင်းသားမှာကလည်း သက်ဆိုင်သူရှိပြီးသား။

ချောကလက်နဲ့ ဘွဲ့က ရိုးရိုးသားသား ခင်ကြတာ
ဆိုပေမယ့် ချောကလက်ကတော့ ဆယ်ကျော်သက်ပီပီ အကယ်ဒမီ
မင်းသားကို နည်းနည်းတော့ ကာလာပါချင်တာပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘွဲ့က သူမကို လိုလိုလားလား ခင်
မင်နေတာပဲ။

မေသော်ကောင်းနဲ့ကလည်း တရားဝင်စေ့စပ်၊ လက်
ထပ်ထားသေးတာမှ မဟုတ်တာ။

ပြီးတော့ ဘွဲ့ကလည်း သူမကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်
တွေက အမြဲရွန်းလဲ့နေတာလေ။

ဘွဲ့မှာ သက်ဆိုင်သူရှိထားတယ် ဆိုပေမယ့် ပိုင်ဆိုင်
သူရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ ဘွဲ့လက်မထပ်ခင်အထိ လွတ်လပ်နေ
သေးတာပဲ။

ချောကလက်ကတော့ စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာကြီးကို
ခမ်းနားစွာ တည်ဆောက်နေမိသည်။ ပြီးတော့ ချောကလက်မှာ
ဆိုင်ဒီယာတစ်ခုရှိသည်။

ချောကလက်ရဲ့ စီးရီးစ်ကိစ္စပါ။ ချောကလက် အဆို
တော်ဖြစ်ဖို့အတွက် နာမည်ကြီး အကယ်ဒမီမင်းသားကတော့
ကူညီနိုင်လိမ့်မည်ထင်သည်။

ချောကလက်သည် ဘွဲ့ကို စိတ်ဝင်စားတာထက် သူမ စီးရီးစ်ထုတ်ဖို့အတွက် ဘွဲ့က ကူညီနိုင်မည်ထင်၍ ပိုပြီးချဉ်းကပ်ချင်တာဆို မှန်မည်။

ချောကလက် ဘယ်လိုမှ မြိတ်ကိုမပြန်ချင်။ မိဘတွေရဲ့စက်လှေလှုပ်ငန်းနဲ့ ရေလှုပ်ငန်းတွေကိုလည်း စိတ်မဝင်စား။ ချောကလက်ရဲ့ဘဝမှာ အဆိုတော်ဖြစ်ရင် သေပျော်ပြီ။

ထို့ကြောင့် သူမ ဘွဲ့နဲ့ရင်းနှီးခင်မင်ခွင့်ရဖို့ အလိုရှိနေတာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဘွဲ့က ဖုန်းမဆက်ရင်တောင် ချောကလက်က ဘွဲ့ကို စဆက်သည်။

သို့သော် ဘွဲ့က ဖုန်းကို ညဘက် သူ အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အချိန်မှ ဖွင့်တတ်သည်။ အလုပ်ပြီးလို့ အိပ်ရာဝင်ချိန်ရောက်မှ ဖုန်းဖွင့်သတဲ့လေ။ ချောကလက် ဖုန်းစခေါ်ပေမယ့် ဘွဲ့က ချောကလက်ကို ဖုန်းချခိုင်းပြီး သူပဲပြန်ခေါ်တတ်သည်။ ချောကလက်က ကျောင်းသူဆိုတော့ ဖုန်းဘောင်အတွက် ပိုက်ဆံကုန်မှာ စိုးသည်တဲ့လေ။

ချောကလက်သည် ထိုသို့ အလိုက်သိမှုတွေကြောင့် ဘွဲ့ကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားလာတာဖြစ်သည်။

ဘွဲ့က ချောကလက်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို ငဲ့ညှာလွန်းသည်လေ။

ချောကလက်က ညီမလေးပဲရှိတာမို့ ဘွဲ့ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုလည်း ချွဲနဲ့ ခင်မင်မိ၏။

သူတို့ရင်းနှီးကြသည့် အချိန်အတိုင်းအတာက ဘာမှ မကြာသေးပေမယ့် ဘွဲ့ဘက်က အရမ်းနွေးထွေးလွန်းသလို ခံစားရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ချောကလက်က ဘွဲ့ကို လိုက်ကပ်နေမိတာပါ။ တစ်ခုခု အမြတ်ထွက်သွားလည်း နည်းလား။ ဘွဲ့နဲ့ မကင်းရာမကင်းကြောင်း မျက်နှာနှာရမယ့် ထုတ်လုပ်ရေးတွေများ ရှိခဲ့ရင် သူမ ဘယ်လိုမှ အကျိုးမယုတ်နိုင်ဘူးလေ။

မတော်တဆလေးများ ဘွဲ့နဲ့လုံးသားကိုပါ ရခဲ့ရင် မြတ်ပြီးရင်းမြတ်မယ့် နှစ်သီးစားအကွက်ပဲပေါ့။

“ချောကလက်တို့က ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဆိုတော့လေ အစ်ကိုဖြစ်ဖြစ်၊ မောင်ဖြစ်ဖြစ် အရမ်းလိုချင်ခဲ့တာ သိလား၊ ခုလို ကိုဘွဲ့နဲ့ ခင်မင်ခွင့်ရလိုက်တာ တကယ်ကို စိတ်ကူး ယဉ်ထားတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက် ရလိုက်သလိုပဲ”

“ဟုတ်လား”

“တကယ်ပေါ့။ အစ်ကိုအဖြစ် မွေးစားလိုက်ပြီနော်။ အစ်ကို တို့ ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း အလိုလိုက်ဖို့သာ ပြင်ထားပေ တော့”

“အလိုလိုက်ပြီးသားပါကွာ။ တကယ်တော့ ကိုယ်ကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတော့ ညီမလေးရတာ ဝမ်းသာပါ တယ်”

“တကယ်လား။ အဲဒါဆို ချောကလက်က ပူဆာရင်လုပ် ပေးမှာလား”

“ဘာပူဆာမှာလဲ”

“ရေခဲမှန်နဲ့ ဝယ်ကျွေးပါ”

“ဟား ဟား ... ဝယ်ကျွေးရမှာပေါ့ကွာ”

ချောကလက်ရဲ့ အချွဲအနွဲ့တွေကြားမှာ ဘွဲ့ တစ် ယောက် ငြိတွယ်ပျော်ဝင်နေသည်။

ချောကလက်ကလည်း အချိုတွေကျွေးပြီး ဝင်လုံး နေတာပါ။ ယောက်ျားတွေဆိုတာက အချွဲအနွဲ့ပြည့်တဲ့ မာယာ လက်နက်ကို ကာကွယ်စရာ ဒိုင်းမရှိတတ်သလို ရှောင်တိမ်းနိုင် စွမ်းလည်း မရှိဘူးလေ။

“ကိုဘွဲ့”

“ပြော ... ဘာဘိ”

“ကိုဘွဲ့ကို ကိုကြီးလို့ ခေါ်လို့ရမလား”

“ကိုကြီး”

“ဟုတ်တယ်၊ မွေးစားအစ်ကို တော်ထားတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါပြီ ခေါ်ပါ”

“ကိုကြီးက တကယ်အလိုလိုက်တယ်နော်။ အဲဒါကြောင့် ကိုကြီးကို ချစ်ရတာပါ”

ဘွဲ့ရင်ထဲမှာ ရှိန်းခနဲ နွေးသွားသည်။ သူမနှုတ်ခမ်းက လွယ်လွယ်ထွက်လိုက်တဲ့စကားလေးက သူ့ရင်ခုန်သံတွေကို စည်းချက်မမှန် ဖြစ်စေ၏။

သရုပ်ဆောင် တစ်ယောက်အတွက် အချစ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို နေ့စဉ်နီးပါး ထိတွေ့နေရတာပဲ။

သူ သရုပ်ဆောင်ရတဲ့ ဇာတ်ကားတွေက အချစ် တစ်ဝက်ကလေးမှ မပါဘဲ ပြီးသွားတာမှ မဟုတ်တာ။

ဒါပေမဲ့ ဒါက သရုပ်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ မမေနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာတောင် သူ့ရော မမေပါ အချစ် အကြောင်း၊ အချစ်ဆိုတဲ့ စကားအသုံးအနှုန်းမျိုး မရှိခဲ့ဘူး။

မမေရဲ့အရွယ်၊ မမေရဲ့အနေအထားကလည်း ချောကလက်တို့ ဆယ်ကျော်သက်မလေးတွေလို ဘယ်ရဲတင်းမှာလဲ။

အပြင်လောကအနေနဲ့ ဘွဲ့နဲ့အချစ်က အစိမ်းသက် သက်ပါ။

ခုမှ စပြီးမိတ်ဆက်ခံရတာလေ။

သို့သော် ပြောသူက ဘာရယ်မဟုတ် ရိုးရိုးသားသား ပြောလိုက်တာကို ဘွဲ့က လိုက်ခံစားနေသလို ဖြစ်နေသည်။

ခံစားလို့မရဘူး။ ခံစားခွင့်မရှိဘူး။ သူ့မှာ မမေရှိ တယ်လေ။

တကယ်လို့သာ ချောကလက်နဲ့ ဒီထက်စောပြီးတွေ့ခဲ့ရင် မမေနဲ့သူ ဒီအခြေအနေထိ ရောက်ပါ့မလားတောင်မသိ။

“ကိုကြီး ဘာတွေဝေးနေတာလဲ”

“အင်း ... ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုကြီးကရော ချောကလက်ကို ချစ်ရဲ့လား”

“ဟင်”

“ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ရဲ့လား မေးတာပါ။ လန့်မ
သွားပါနဲ့ ... ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့”

ကဲ ... အဲဒီလို ရူးချင်ယောင်ဆောင်ဇာတ်တဲ့ ကောင်
မလေးရဲ့ ကွန်ယက်ကနေ ဘယ်ယောက်ျားက ရုန်းထွက်နိုင်မှာလဲ။

“ကိုကြီး ကားလျှောက်စီးချင်တယ်”

“ဒါဆို သန်လျင်တံတားဘက် သွားကြတာပေါ့”

ဘွဲ့ရဲ့ အားလပ်ချိန်တွေကို ချောကလက်က မကြာ
ခဏ ခိုးယူတတ်သည်။

မမေကိုတောင် အဲဒီလောက် အချိန်မပေးနိုင်။
ထို့ကြောင့် မမေက သူ့ကို တစ်ပတ်တစ်ခါတွေ ကြည့် တောင်းဆို
ရသည်အထိပင်။

မမေက ဣန္ဒြေရရဖြင့် တွေ့ဆုံစကားပြောရုံပါ။
သို့သော် ချောကလက်ကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ ထုလိုက်၊ ရိုက်လိုက်၊
ဆွဲဆိတ်လိုက်နှင့် မထိတထိ ကလူကျီစယ်တတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ တစ်ခုခုစားရင်း ပေသွားရင်
နှုတ်ခမ်းကို တစ်ရှူးနှင့် လှမ်းသုတ်ပေးတတ်သေးရဲ့။

သူမရဲ့လျှပ်တစ်ပြက် အပြုအမူတွေက သူ့ရင်ကိုနွေးစေသည်။

ထို့ကြောင့် မမေ့နဲ့တွေ့ဖို့ထက် ချောက်လက်နဲ့သာ တွေ့ချင်နေမိသည်။ မမေ့နဲ့ တစ်သက်တစ်ခါ တွေ့ရဖို့တောင် ဝန်လေးပေမယ့် ချောက်လက်နဲ့ဆို အားတိုင်း၊ အချိန်ရတိုင်းတွေ့ချင်နေမိသည်။ ဘာကြောင့်လဲ။ မစဉ်းစားချင်ပါဘူး။ မစဉ်းစားရဲဘူး။

သန်လျင်တံတားပေါ်မှာ ကားကိုပုံမှန်မောင်းရင်း ကားမှန်တံခါးတွေဖွင့်ပြီး လေညှင်းခံရတဲ့အရသာကို ဘွဲ့က အရမ်းကြိုက်သည်။ ချောက်လက်ကို ခေါ်လာတော့ ချောက်လက်ကပါ သဘောတွေကျနေပြီး မကြာခဏ ကားလျှောက်စီးဖို့ ပူဆာတတ်သည်။

ချောက်လက်သည် သူမ စားချင်တာရှိရင်လည်း ဝယ်ကျွေးဖို့ ပူဆာတတ်သလို သူ့ရုပ်ရှင်ကားတွေ ရုံတင်ရင်လည်း လက်မှတ်အလကားတောင်းတတ်သေးသည်။

သို့သော် ချောက်လက်သည် ကြီးကြီးမားမား ပူဆာတာမျိုးမရှိဘဲ ချစ်စရာကောင်းရုံလေးတွေလောက်သာ။

မမေ့နဲ့ သူတို့ကြားမှာတော့ မမေ့က ပေးဆပ်သူ ဖြစ်သည်။ မမေ့သည် နိုင်ငံခြားသွားတိုင်း သူနဲ့လိုက်ဖက်မယ့် အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်ဆန်းဆန်းလေးတွေ တွေ့ရင် မှတ်မှတ်ရရ ဝယ်လာတတ်သည်။

သူကတော့ မမေ့ကို ဘာအမှတ်တရမှ မပေးဖြစ်ဘူး ထင်ပါရဲ့။

သူနဲ့ မမေ့တို့ကြားမှာ အေးစက်သလောက် သူနဲ့ ချောက်လက်တို့ကတော့ အင်မတန် ရင်းနှီးနွေးထွေးနေကြတာလည်း အံ့ဩစရာပါပဲ။

တစ်ခါတစ်ရံ မိုးဖွဲလေးတွေထဲ ဆောင်းစရာအမိုး အကာမပါဘဲ လမ်းလျှောက်ရတဲ့ အရသာကို သိအောင်လည်း ချောက်လက်က ဆင်ပေးတာဖြစ်ပြီး မမေ့ကတော့ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေရဲ့ ပကာသနပွဲတွေကို ဘယ်လိုတက်ရောက်ရမယ်ဆိုတာ ပြသပေးနေသလိုပဲ။

သူ့ဘဝမှာ မေမေကလွဲရင် ချောကလက်နဲ့မေမေတို့ ဟာ လုံးဝကို ချန်မထားရတော့မယ့် အခန်းကဏ္ဍတွေ ဖြစ်နေခဲ့ သည်။

မေမေသည် မဖြစ်မနေ သူ့ရဲ့လက်တွဲဖော်ဖြစ်ပြီး ချောကလက်ကတော့ ဖဲထုတ်လို့မရတော့တဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု လို့ ဖြစ်နေ၏။

သူ့ဘဝမှာ မှားယွင်းမှုတွေ စိုးမိုးနေပြီလား။ သူ မသိတော့။

သို့သော် သူ့ရင်ထဲမှာ ချောကလက်ကိုရော၊ မမေ ကိုပါ နေရာတန်းတူပေးနေမိသည် ထင်ပါရဲ့။ အခန့်မသင့်ရင် ချောကလက်ကတောင် သာချင်သာသွားမည့် အနေအထား။

ဘွဲ့သည် အချိန်တွေ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သူ့ကိုယ် သူ့ အပြစ်ရှိသလို ခံစားရသည်။ ဘာကြောင့်လဲ ? ။

ဒီညနေက မမေနဲ့ ချိန်းထားတဲ့ညနေ။ သူနဲ့ မမေ တို့က အပြင်မှာ သိပ်မတွေ့ဖြစ်ကြ။

သူကပဲ မမေရဲ့ဧည့်ခန်းလေးကို သွားတွေ့ရတာဖြစ် သည်။

အင်းလျားကို မျက်နှာပြုထားတဲ့ မမေရဲ့ဧည့်ခန်း လေးက ငြိမ်းချမ်းလွန်းသဖြင့် သူကလည်း သဘောကျပါသည်။

မမေက ပန်းသီးနှစ်ခွက်ဖျော်ပြီး သူ့ဆီတစ်ခွက် ကမ်းပေးသည်။ စိတ်လိုလက်ရရှိရင် မမေက ကိုယ်တိုင်ဖျော်တိုက် တတ်ပါသည်။

သူက အအေးသောက်ရင်း...
“ဘွဲ့လေး”

“ဗျာ ... မမေ”

“မမေတို့ နေ့စပ်ပွဲကိစ္စ စီစဉ်ရင် ကောင်းမလားလို့။ ခုတလော မမေ နည်းနည်းအလုပ်ပါးတယ်။ နောက်လ လယ်လောက်ဆို US ခဏသွားဖို့ ရှိသေးလို့လေ။ မသွား ခင် နေ့စပ်သွားမယ်။ ပြန်လာရင် လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ကြ မယ်လေ”

မမေရဲ့စကားတွေက သူ့ရင်ကို ဘာလို့အဲလောက် ထို လေးလံစေပါလိမ့်ကွယ်။ မမေက သူ့ကိုကြည့်နေသည်။ သူ ပြန်ပြောစရာတစ်ခုပဲ ရှိသည်လေ။

“မမေ သဘောလေ။ မမေ အဆင်ပြေသလို စီစဉ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မမေစီစဉ်ချင်တဲ့အချိန် ကျွန်တော့်ကို ကြိုပြောလေ။ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်တွေ ရှင်းထားလို့ရအောင်”

“အိုခေ ... so thanks baby”

မေသော်ကောင်းသည် ဘွဲ့ရဲ့အနုပညာကိစ္စကို နေ့စပ် ပြီးမှပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ခုနေပြောရင် ဘွဲ့လက်မခံမှာစိုးသည်။ ဘွဲ့လက်မ ခံသလို သူမနဲ့ဘွဲ့တို့ ဝေးသွားကြရင် သူမပဲရူးမှာလေ။

ဘွဲ့ဆားမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဘွဲ့ပခုံးလေးကိုမှီကာ ပန်းသီးဖျော်ရည် အေးအေးလေးသောက်၊ အင်းလျားရှုခင်းကိုခံစား ရတဲ့ ဘဝကို ဘာနဲ့မှ မလဲချင်ဘူးလေ။

ဘွဲ့က သူ့ကိုမှီထားသော မမေကို အားနာသော အားဖြင့် မမေ ပခုံးလေးကို ပြန်ဖက်ထားပေးဖြစ်သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ နေ့စပ်ပွဲဆိုတဲ့ မီးစကြီးက ပူလောင် နေသလိုလို။

“မမေ နေ့စပ်ပွဲကို ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်လဲ”

“ဘွဲ့လေးရော ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ”

“မမေ သဘောကျလုပ်ပါ မမေ။ မိန်းကလေးဆန္ဒက ဝို အရေးကြီးတာ”

“ဘာလဲ ... lady first လား၊ lover first လား”

“နှစ်ခုစလုံးပေါ့”

“သေချာလို့လား ဘေဘီ၊ Love ဆိုတဲ့ အချစ်တွေ ဘွဲ့လေး ရင်ထဲမှာ ရှိလို့လား၊ အထူးသဖြင့် မမေအပေါ်မှာပေါ့”

“ကျွန်တော် လက်တွဲဖို့တောင် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီပဲ မမေ ရယ်”

ဘွဲ့က တိတိကျကျ ပြန်မဖြေသဖြင့် မေသော်ကောင်းက ပြုံးနေသည်။ အေးလေ ... အချစ်ဆိုတာက အနေနီးစပ်မှုနဲ့ သံယောဇဉ်တို့ကို အခြေခံတတ်တဲ့သဘော ရှိတာပဲ။ တစ်နေ့တော့ သူ မေသော်ကို ချစ်လာမှာပါလေ။

မေသော်ရဲ့ကြီးမားတဲ့ မေတ္တာစွမ်းအင်တွေ လွှမ်းခြုံပြီး ဘွဲ့ရဲ့ရင်ထဲမှာ အချစ်တွေ မွေးဖွားလာမှာပါ။

“ဒါဆို စေ့စပ်ပွဲကိစ္စကို မမေနဲ့ အန်တီတို့ပဲ တိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်လိုက်မယ်နော် ဘွဲ့လေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ မေးရိုးတွေ ဖျတ်ခနဲ နွေးသွားသလား။ ဒုက္ခပဲ။

သူ အကြွေးတင်မခံချင်သလို အကြွေးလည်း ပြန်မဆပ်ချင်ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။

မေမေနဲ့ မမေတို့ စေ့စပ်ပွဲကိစ္စနဲ့ အလုပ်တွေရှုပ်နေကြသည်။ သူလည်း ပြင်ဦးလွင်မှာ ကားရိုက်ဖို့ ရှိတာကြောင့် ဖိုးခွားကိုခေါ်ပြီး ထွက်လာရသည်။

မေမေက စေ့စပ်ပွဲကိစ္စတွေ စီစဉ်စရာရှိတာမို့ မလိုက်နိုင်။

သူသည် ချောက်လက်ကို သူ စေ့စပ်တော့မည့် အကြောင်း ဘာလို့ဖွင့်မပြောချင်ပါလိမ့်။

ပြင်ဦးလွင်မှာ သူ ကားရိုက်သွားမည့်အကြောင်း ချောက်လက်ကို ပြောတော့ ...

“ချောက်လက်လည်း ပြင်ဦးလွင်ကို မရောက်ဖူးဘူး ကိုကြီးရဲ့။ လိုက်ချင်လိုက်တာ”

“ဟုတ်လား ... မရောက်ဖူးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း။ အရမ်းသွားချင်တာ။ မသွားနိုင်သေးပါဘူး။

ပိုက်ဆံလည်း မရှိဘူး။ အဖော်လည်း မရှိဘူး”

“သနားစရာလေးပါလားကွာ”

“ကိုကြီး ပြန်လာရင် ပြင်ဦးလွင် ထွက်စားစရာတွေ ဝယ်ခဲ့နော်”

“ဝယ်ခဲ့မှာပေါ့”

“ပြီးတော့ ဆွယ်တာလှလှလေးတွေလည်း ဝယ်ခဲ့”

“စိတ်ချ”

“ချောက်လက်သာ ကိုကြီး ညီမအရင်းဆိုရင် ချောက်လက်ကိုကြီးနဲ့ လိုက်လို့ရတာပေါ့နော်”

“ဘာဘီရယ်”

သွားကာနီး အဲဒီလို သံယောဇဉ်အမျှင်တန်းသေး

တာ။

ပြင်ဦးလွင် ရောက်တော့လည်း မေမေနဲ့ မမေက သူ့ဆီ နေ့စဉ် ဖုန်းတွေဆက်ပြီး သူကတော့ ချောက်လက်ဆီကို ဖုန်းဆက်ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ မေမေနဲ့ မမေတို့ထက် ချောက်လက်ဆီ သည့် ကောင်မလေးကို ပိုလွမ်းမိသလိုလို။ သူ့ရဲ့သံယောဇဉ်ရပ် ဝန်းက ဘယ်သူ့ကို အမှီပြုနေသလဲဆိုတာကို သူ့ကိုယ်သူလည်း ရိပ်မိနေပါသည်။

သို့သော် သူ့မှာ မမေ ရှိသည်။ တကယ်လို့သာ မမေနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ မဆုံးဖြတ်ရသေးခင် သူမနဲ့ဆုံခဲ့ရင် တစ်မျိုး ပေါ့။ ယောက်ျားကောင်းဆိုတာ ကတိတစ်လုံးကို အသက်လို့ တန်ဖိုးထားသင့်သည်လေ။

သူ ချောက်လက်ကို ချစ်မိနေပြီလား။ မသေချာ သေချာတာက သူ မမေကို လက်ထပ်ရလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကောင်မလေးအပေါ် အမူအရာအားဖြင့် တောင် မကျွံမိအောင် သူ မနည်းထိန်းနေရသည်။

ကောင်မလေးရဲ့ငြိတွယ်မှုတွေကို ရိပ်မိသော်လည်း ဥပေက္ခာပြုထားရသည်။

ကောင်မလေးရဲ့ လိုက်လျောမှုတွေကို မသာယာမိ အောင် ထိန်းနေရသည်။

ကောင်မလေးကို သနားသလို သူ့ကိုယ်သူလည်း တော်တော်လေး သနားနေမိပါ၏။

ရန်ကုန်မှာတုန်းက မသိသာခဲ့တဲ့ ရင်ခုန်သံတွေက ပြင်ဦးလွင်ရောက်တော့ တော်တော်လေးကို ထကြွသောင်းကျန်း တာ လွမ်းဝေဒနာက နှိပ်စက်လွန်းလှသည်။

သူ မျက်နှာမကောင်းတာကို ဖိုးခွားလေးတောင် ရိပ်မိသည်။

“အစ်ကိုလေး ... အန်တီမပါတာနဲ့ မျက်နှာမကောင်းဘူး၊ အစ်ကိုလေး လိုတာရှိရင် ကျွန်တော့်ကိုပြောပါ။ ကျွန်တော် လုပ်ပေးမှာပေါ့”

ကိုယ့်ဝေဒနာက အပူလုံးကြွနေသည့် ယူကျုံးမရ
အလွမ်းတွေဆိုတာ ဖိုးခွားလေးကို ပြောပြလို့မှ မရတာ။

ရှုတင်နားတဲ့ တစ်မနက်မှာ မြင်ဦးလွင်ဈေးထဲ
ရှောပင်ထွက်ဖြစ်သည်။ ရုပ်ဖျက်ပြီးတော့။

“သား... ဒီအထုပ်ထဲက ဘာတွေလဲ”

သိုးမွှေး မာဖလာတွေ၊ ဆွယ်တာတွေ၊ ခေါင်းစွပ်
လှလှလေးတွေ၊ သိုးမွှေးဖြင့်ရက်ထားသည့် မိန်းကလေးဝတ်အင်္ကျီ
လှလှလေးတွေ၊ တက်တင်းဘလောက်စ်လှလှလေးတွေ စသဖြင့်
မြင်ဦးလွင်ထွက် မိန်းကလေးအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းမျိုးစုံ ထည့်
ထားသည့်အိတ်ကိုကြည့်ပြီး မေမေက မေးနေသည်လေ။

“ဒါတွေက မေသော်လေးဖို့လား သား။ သူက ဒါမျိုးတွေ
ဝတ်ပါ့မလား သားရယ်”

“သူက ဘယ်ဝတ်ပါ့မလဲ မေမေရဲ့။ သူ့ဖို့လည်း မဟုတ်
ပါဘူး”

“ဟဲ့ ... ဒါဆို ဘယ်သူ့ဖို့လဲ သားရဲ့၊ မဝယ်စဖူး ဝယ်လာလို့ မေသော်လေးဖို့ ထင်နေတာ”

“သားအသိတစ်ယောက် မှာလိုက်လို့ပါ မေမေ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် သား”

“ထားလိုက်ပါ မေမေရာ။ မမေးပါနဲ့တော့”

“အေး ... သား မမေးနဲ့ဆို မမေးတော့ပါဘူး၊ မေမေ့သား

က ဘယ်တော့မှ မဟုတ်တာ မလုပ်ဘူးဆိုတာ မေမေ ယုံပါတယ်၊ ကဲ ... သား၊ ဒီတစ်အိတ်လုံးက သားမိတ်ဆွေအတွက်မို့လား။ မေမေ ဒီတိုင်း ထားလိုက်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး ... သား မေမေတို့ စေ့စပ်ပွဲအတွက် အားလုံးစီစဉ်နေကြပြီနော်၊ ဖိတ်စာလည်း အပ်ထားပြီးပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

“မေသော်လေးက အကောင်းတကာ အကောင်းဆုံးတွေ ချည်းပဲ လုပ်နေတာ သားရဲ့။ သား တော်တော် ကံကောင်း

တယ် သိလား။ ကလေးမလေးက ငါ့သားကို တော်တော်ချစ်ရှာတာ”

“မေမေကလည်း ချွေးမလောင်းကို အသည်းကျော်ဖြစ်နေပြီ မို့လား”

“သူလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ချမ်းသာရတာတော့ အမှန်ပဲပေါ့ သားရယ်”

“မေမေ စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပါပဲ”

“အဲမယ် ... သားလေးချစ်လို့ ရွေးထားတာမို့လား။ သား စိတ်ကြိုက် ရွေးထားတဲ့ သတို့သမီးပါနော်”

သူ မေမေကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ပါ။ သူမ ငြင်းခဲ့တာ မမေကို ချစ်လို့မဟုတ်တာ သူ့ဘာသာပဲ သိသံ့ညံ့။

ချောကလက်နဲ့တွေ့မှ မမေကို မချစ်တာပိုပြီး သိသာလာသည်။

“မေမေ သား အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

“မေသော်လေးဆီ ဝင်လိုက်ဦး သား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

သူက ချောကလက်ဆီ အရင်သွားတွေ့သည်။
ချောကလက်က သူမတို့အဆောင်နားမှာ စောင့်နေသည်။

သူက ရုပ်ဖျက်ထားပြီး ထွက်လာတာမို့ သူမတို့နား
က ကော်ဖီဆိုင်မှာပဲ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

ကော်ဖီသောက်ရင်း သူမအတွက် ဝယ်လာသော
လက်ဆောင်တွေပေးတော့ ချောကလက်က ထုတ်ကြည့်ပြီး သဘော
တွေကျနေသည်။

“ချစ်စရာလေးတွေ။ ကိုကြီးက ဝယ်တတ်တယ်ကွာ။
အကုန်ကြိုက်တယ်၊ လှလိုက်တာ”

သူ ဝယ်ရကျိုးနပ်ပါသည်။

“ကိုကြီးသွားတဲ့ သုံးရက်ကို ဘယ်လိုသတိရမှန်းမသိဘူး
သိလား”

ချောကလက်က သူ့လက်မောင်းကို မှီတွယ်ပြီးပြော
တော့ ရင်ထဲဖိုနွေးကာ ဖိန်းတိန်းဂိုနိန်းတိန်း။

ချောကလက်နဲ့ ကော်ဖီအတူသောက်နေတုန်း မေမေ
ဆီက ဖုန်းဝင်လာမှ မေမေဆီ သွားဖို့သတိရသည်။ ချောကလက်
ကတော့ နှုတ်ခမ်းထော်ပြီး ကျန်ခဲ့လေသည်။

သူသည် စေ့စပ်ဖိတ်စာလေးကိုကြည့်ပြီး ငိုငံနေမိသည်။ ရင်ထဲ ဘာလို့လေးလံနေမိပါလိမ့်နော်။

မမေက သူ့ကို အကဲခတ်ကာ ...

“ဘွဲ့လေး မကြိုက်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မမေရဲ့ ကြိုက်ပါတယ်”

“မသိဘူး၊ ဘွဲ့လေးမျက်နှာက တက်တက်ကြွကြွမရှိလို့”

“ဪ ... မဟုတ်ပါဘူး။ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုကို စိတ်ရောက်နေလို့ပါ”

“အလုပ်ကိစ္စဆိုတာ ဘွဲ့လေးရဲ့ အနုပညာကိစ္စတွေကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘွဲ့လေး ... မမေနဲ့ အလုပ်ဆိုရင် ဘွဲ့လေး ဘယ်ဟာကို ဦးစားပေးမလဲဟင်”

“ဗျာ ... ဘာလို့မေးတာလဲ”

“သိချင်လို့ပါ”

“တကလွှာစီပေါ့ မမေရယ်၊ အလုပ်ကအလုပ်။ မမေက မမေပဲလေ”

“အကယ်၍များ တို့နဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုကို ရွေးမယ်ဆိုရင်”

“အဲဒီလိုဖြစ်စရာ အကြောင်းမှမရှိတာ”

“အကြောင်းရှိခဲ့ရင်ရောကွာ”

“အကြောင်းရှိခဲ့ရင်လည်း အဲဒီအချိန်ကျမှ စဉ်းစားမယ် မမေရာ”

“အရာအားလုံးထက် မမေကို ပိုပြီးဦးစားပေးရင် အရမ်းကောင်းမှာပဲ။ မမေ လောဘာတက်နေမိပြီ ထင်တယ်နော်”

“မမေရယ်”

မေသော်က ဘွဲ့ရဲ့အင်္ကျီလက်ဖျားစလေးကို ခပ်ဖွဖွ

ဆွဲကာ ...

“မမေကတော့ ဘွဲ့ကို အရာရာထက်ပိုပြီး ဦးစားပေးဖြစ်
မယ်ထင်တယ်”

သူ မေသော်ကောင်းကို သနားသွားသည်။ သူ့အပေါ်

ထားရှိသော သူ့မရဲ့မေတ္တာတရားကိုလည်း ခံစားမိသည်။

“မနက်ဖြန် ဘွဲ့အားလား”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မမေ”

“ဖိတ်စာအတူတူ လိုက်ဖိတ်ချင်လို့”

“ဒီနေ့သွားမလား မမေ၊ မနက်ဖြန် မအားဘူး”

“အိုခေလေ၊ ဒါဆို အခု သွားကြတာပေါ့”

စေ့စပ်ပွဲက သုံးရက်ပဲ လိုတော့သည်။ ခုမှ ဖိတ်စာ

တွေလိုက်ဝေရမှာ။ စောစောဝေထားရင် သတင်းတွေဖောင်းပွမှာ

စိုးလို့ ခုမှဝေရတာပါ။ မမေက ဘာမဆို အရာရာ သူ့အတွက်

စဉ်းစားပေးရှာပါသည်။ သူ မမေကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ

မှန်ပါသည်။ သို့သော် နှလုံးသားထဲမှာ ချောကလက် ဆိုသော

ဆူးလေးတစ်ချောင်းက မထိတထိ စိုက်ဝင်နေသဖြင့် အသက်ရှူ

လိုက်တိုင်း အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေသည်။

သူ့အသိတွေကိုတော့ မေမေနဲ့ ဖိုးခွား လိုက်ဖိတ်

နေပါသည်။

မမေ အသိုင်းအဝိုင်းကို သူနဲ့မမေ အတူတူပြီးလိုက်

ဖိတ်ဖြစ်၏။

မမေရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းက လူတချို့က သူ့ကို သိပ်

ပြီးနှစ်လိုပုံမရဟု ခံစားမိ၏။

ဒါကို မမေလည်း ရိပ်မိပုံပင်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို

အားတုံ့အားနာ ဖြစ်နေပုံရသည်။

သူကတော့ လူတွေရဲ့ အတိုအရှည် မညီတဲ့သဘော

တရားတွေကို နားလည်စွာဖြင့် ဘာမှခံစားမနေပါ။

မမေလို သူဌေးကြီးရဲ့သမီး သူဌေးမလေးတစ်
ယောက်ဟာ သူ့လို ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်ထက် အများကြီး
သာနေတာ ငြင်းလို့မှမရတာ။ ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာတော့ မင်းသားက
ဘုရင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အပြင်လောကမှာတော့ သူက လောကကြီးရဲ့
ကဏ္ဍငယ်လေးတစ်ခုသာ။

စေ့စပ်ပွဲနှင့် မင်္ဂလာပွဲအတွက် စပွန်ဆာပေးချင်သော
လုပ်ငန်းရှင်တွေ တော်တော်များပါ၏။ ပြည်သူချစ်သော အနုပညာ
ရှင်ပွဲမို့ ပြည်သူတွေက စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်ခံရမည့်ပွဲမို့
ဒီလိုပွဲမျိုးကို စပွန်ဆာပေးနိုင်ရင် တီဗီမှာ ကြော်ငြာတာထက်
တောင် ပေါက်နိုင်သည်လေ။

သို့သော် မမေက စပွန်ဆာတိုင်းကို လက်မခံပါ။
မေသော်ကောင်းလို သူဌေးသမီးတစ်ယောက်က ကောင်းပေ၊
ညွန့်ပေဆိုတာတွေမှ သုံးတာလေ။

ဖိတ်စာတွေဝေပြီး နောက်နေ့တည်းက စေ့စပ်ပွဲ
သတင်းက ဂျာနယ်တွေမှာ ပလူပျံလာသည်။

ချောကလက်သည် ဂျာနယ်ကိုကိုင်ပြီး အကြာကြီး
ဝိုင်နေမိသည်။ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု လစ်ဟာဆုံးရှုံးသွားသလို
ခံစားရသည်။

သူမအပေါ် နူးညံ့နေသည်ဟု သူမ ထင်ခဲ့တဲ့မင်းသား
က သရုပ်ဆောင်ကောင်းလွန်းတဲ့ အကယ်ဒမီမင်းသား ဆိုတာ
သူမ မေ့နေခဲ့သည်။

သူမကို အယုံသွင်းပြီး သရုပ်ဆောင်လေ့ကျင့်နေ
တာများလားဟု ထင်လာတော့ တင်းလာသည်။

သူမသည် ဒီမင်းသားကို စိတ်ဝင်စားလွန်းတာမဟုတ်
ပါ။ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ကပ်ခဲ့တာ။

အဆိုတော်ဖြစ်ချင်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အဆိုတော်
ဖြစ်ဖို့အတွက် အခွင့်အရေး ရလိုရငြား ချဉ်းကပ်ခဲ့တာ။

ခုတော့ သင်းက တခြားတစ်ယောက်နဲ့ နေစပ်တော့
မည်။

သူမက သူ့အတွက် ဘာလဲ။ အပျင်းပြေကစားဖို့
အရပ်တစ်ရပ်လား။ ကြေကွဲစရာတော့ အဖြစ်မခံနိုင်။

သူမအတွက် တစ်ခုခုတော့ အမြတ်ကျန်မှဖြစ်မည်။

သူမ ဘွဲ့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ ဆက်မရ။
ဘယ်ရမလဲ။ ဘွဲ့က အဲဒီဖုန်းကို ညဘက်မှ ဖွင့်တာလေ။ သူ့အား
တဲ့အချိန်မှ ဖွင့်တာ။ သူမသည် သူ့အတွက် အားမှကစားသည့်
အရပ်တစ်ရပ်။ အပျင်းပြေပြောသည့်ဖုန်းကို ဘယ်သူက အရေးတယူ
စောင့်မျှော်နေမှာလဲ။

ချောကလက် ရင်ထဲမှာ ဘာကိုအလိုမကျမှန်း မသိ
ဘဲ ဒေါသတွေ မှုန်ယိုနေသည်။

ဒီအတိုင်းတော့ အကျော်မခံနိုင်။ သူမ တစ်ခုခုတော့
တုံ့ပြန်လိုက်ချင်သည်။ အဲဒီတစ်ခုခုကလည်း ...။

ညဘက် အိမ်ပြန်ရောက်လို့ ဖုန်းဖွင့်လိုက်တာနဲ့
Mseeage တွေက တန်းဝင်လာသည်။

“ကိုကြီး ဖုန်းဆတ်ပါနော်။ အရေးကြီးလို့”

ထိုစာကိုပဲ အထပ်ထပ်အခါခါ ပို့ထားသည်။ ချော
ကလက်လေး ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ သူ ရင်တွေပူသွားသည်။ အဝတ်
အစားတောင်မလဲနိုင်ဘဲ ချောကလက်ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ... ကလေး ... ညီမလေး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ချောကလက်က မဲ့လိုက်သည်။ အသံနဲ့သရုပ်ဆောင်
ရင်လည်း တော်တော်ပီပြင်သော မင်းသားကို အမြင်ကတ်လို
လေ။

မှန်လိုပဲကျင့်ကာ တုံ့ပြန်ဖို့ စဉ်းစားပြီး အသံကို
အဖျော့တော့ဆုံး တိုးရကာ ...

“ကိုကြီး”

“ပြော ညီမလေး၊ နေမကောင်းဘူးလား၊ ဘာဖြစ်နေလဲ
ပြော”

“ကိုကြီး စေ့စပ်တော့မှာပေါ့နော်”

“ညီမလေးရယ်”

ချောကလက် အကြွကြွ တိတ်နေလိုက်၏။ သူ
ဘက်ကလည်း ဘာသံမှ ထွက်မလာပါ။

“ကိုကြီး ချောကလက်ကို ဘာမှမပြောဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး ညီမလေးရယ်”

သူ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ
လည်း ဘာကိုမဟုတ်ပါဘူးမိမှန်းလည်း မသိ။

တကယ်တော့ သူ မပြောချင်တာ။ ချောကလက်ကို
သူ စေ့စပ်မယ့်အကြောင်း မပြောချင်။ မသိစေချင်ပါ။

ခုတော့ ကျာနယ်လစ်တွေရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် သူ့စေ့စပ် ပွဲသတင်းက နိုင်ငံကျော်နေပါပြီ။ ချောက်လက်လည်း မပြောဘဲ နဲ့ သိသွားပြီ။ အေးလေ။ ဖုံးထားလို့ရတဲ့သတင်းမှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ သူက ဘာလို့ ချောက်လက်သိမှာ ကြောက်မိပါလိမ့်။

ဘုရားရေ ...။

ရှိုက်သံလား။ ဖုန်းထဲမှာကြားရတဲ့ အသံသဲ့သဲ့ဟာ ရှိုက်သံလား။ ချောက်လက် ငိုနေသလား။ ငိုစရာမှ မရှိတာလေ။ သူ့နဲ့ချောက်လက်ရဲ့ပတ်သက်မှုဟာ ငိုရလောက်တဲ့အဆင့်မှမရှိ တာ။ သူမ ဘာလို့ငိုပါလိမ့်။

“ကိုကြီး ဒါပဲနော်၊ ချောက်လက် ဖုန်းချပြီ”

“နေဦး ညီမလေး၊ ခဏလေး”

ချောက်လက်က ဘာမှမပြောဘဲ ရှိုက်နေသည်။

“ညီမလေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတာလား၊ ဆောရီး ညီမလေးရယ်”

“ဘာလို့ ချောက်လက်ကို မပြောတာလဲဟင်”

“ညီမလေး ... ကိုယ် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ဘာလို့မှန်း မသိဘူး။ ညီမလေးကို ပြောချင်စိတ်မရှိတာ။ ပြောလိုက်ရင် ညီမလေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာလည်းစိုးတယ်။ မပြော ရဲဘူး”

ချောက်လက် မဲ့လိုက်သည်။ လာသေးတယ် ... တော်တော်လာတဲ့ အကယ်ဒမီမင်းသား။ သင်းရဲ့အကယ်ဒမီရှော့ တွေအတိုင်း သင်းကို ပြန်ဆက်ဆံရမည်။

“မပြောတာလည်း ကောင်းပါတယ် ကိုကြီးရယ်၊ တစ်ရက် နောက်ကျပြီး သိရရင် တစ်ရက်ပိုပြီး ခံစားရသက်သာ တာပေါ့”

“ကလေးရယ်”

“ကိုကြီး”

“ဟင်”

“ကိုကြီး အဲဒီ မမေ့သော်ကောင်းကို တော်တော်ချစ်မှာပေါ့ နော်”

သူ ဘာပြန်ဖြေရမလဲကွယ်။ သူလက်ထပ်မယ့်
မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ မချစ်တဲ့အကြောင်း တခြားသူကိုပြော
သင့်ရဲ့လား ? ။

မေသော်ကောင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာက ရှိသေးသည်လေ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရဲ့ကြင်ရာဖက်ဟာ မေသော်ကောင်း။ ဘယ်လိုပဲ
ဖြစ်ဖြစ် သူ မေသော်ကောင်းကို လက်ထပ်ရမှာ။ ချောကလက်
ဆိုတာက နွေဦးပန်းချီတစ်ချပ်လို ရင်ဘတ်တစ်နေရာမှာ သွေ့
ခြောက်စွာ ချိတ်ဆွဲထားရတော့မှာလေ။

ထိုခဏမှာပဲ သူ့ကိုယ်သူ နားလည်လိုက်၏။ သူ
ချောကလက်ဆိုသော ကောင်မလေးကို ချစ်နေတာပါလား။

ချောကလက်က မေသော်ကောင်းကို ချစ်လားလို့
မေးမှ သူ ချစ်တာ ချောက်ကလက် ဆိုတာကို ရင်ဘတ်က
Message ပို့လာ၏။

ခဲချောကလက်ရယ်။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့
အတွက် ညီမလေးကို ခံစားချက် မပေးချင်ပါဘူး။

“ကိုကြီး ဖြေလေ”

“ဒီလိုပါပဲ ညီမလေးရယ်”

“ဘာဒီလိုပါပဲလဲ၊ မရဘူး ဖြေကွာ။ ကိုကြီး မေသော်ကောင်း
ကို ချစ်လား”

“လက်ထပ်နိုင်လို့ လက်ထပ်လိုက်တာကွာ၊ အဲဒါ အချစ်
လား ကိုကြီး မသိဘူး”

“ဟင် ... ဘာကြီးလဲ”

“ဒီလိုပဲ၊ ဒါပဲနော် ဘေးဘီး၊ ဖုန်းတစ်ခု လာနေလို့”

သူ ဆက်မပြောချင်တော့လို့ ဖုန်းချပစ်လိုက်တယ်။
ချောကလက်နဲ့ သူ၊ သူ့ရဲ့လက်ထပ်ပွဲကိစ္စ မဆွေးနွေးချင်ဘူး။

သေဇာတက သူ့နှလုံးသားကို ချောကလက်က
နေရာယူထားပေမယ့် သူ့ဘဝမှာတော့ ချောကလက်အတွက်
နေရာမရှိတော့ဘူး။ အထူးသဖြင့် သူ့ရဲ့လက်တွဲဖော် ကြင်ရာဖက်
နေရာက ကွဲကပ်လပ်မရှိတော့ဘူး။ တစ်ဘဝမှ တစ်နေရာပဲရှိတဲ့
နေရာကို မေသော်ကောင်းကို ပေးပြီးသွားပြီ။ ရုပ်သိမ်းခွင့်မရှိတဲ့
ကျင့်ဝတ်တွေက နံရံတစ်ချပ် ခြားခဲ့ပြီ။

သူ မေသော်ကောင်းကို မချစ်မှန်း သူ့ကိုယ်သူ သိ
ခဲ့သားပဲ။ ဒါပေမဲ့ အချစ်မရှိသေးတဲ့ ဗလာကျင်းနုလုံးသားက
မေသော်ကောင်းကို ချစ်နိုင်ကောင်းရဲ့လို့ တွေးခဲ့တာ။ တစ်နည်း
အားဖြင့် အချစ်ဆိုတာကို အယုံကြည်မဲ့စွာ အထင်သေးခဲ့တာလည်း
ပါတာပေါ့လေ။ ခုတော့ သူ့တွက်ကိန်း မှားခဲ့ပြီရော။

တစ်ဖက်က ချောကလက်ကလည်း အကယ်ဒမီ
မင်းသားရဲ့ အက်ရှင်တွေကို နှုတ်ခမ်းမဲ့နေသည်။ သူမ ဘာဆက်
လုပ်ရမလဲ ဆိုတာကိုလည်း အသေးစိတ် စဉ်းစားနေရပြီ။

ချောကလက်သည် တစ်ညလုံး နဖူးပေါ်လက်တင်
စဉ်းစားကာ နောက်ဆုံး ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာကို ကောင်းကောင်း
သဘောပေါက်သွား၏။

အကယ်ဒမီမင်းသားက ဟိုသူဌေးမနဲ့ စေ့စပ်ရုံပဲရှိ
သေးတာ။

လက်ထပ်ရသေးတာမှ မဟုတ်တာပဲ။

သူတို့လက်ထပ်ခင် ချောကလက် အပီအပြင်လှုပ်
ရှားလို့ရသည်။ ချောကလက်ကို အပျင်းပြေစားသည့် ချောကလက်
တစ်တောင့်လို့ ဆက်ဆံသော အကယ်ဒမီမင်းသား နောင်တ
ကောင်းကောင်း ရစေရမည်။

ချောကလက်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တကယ် ဘုမသိ
ဘမသိ innocent ပုံစံလေးဖြစ်အောင် ပြင်လိုက်သည်။

innocent ပုံစံဆိုလို့ ပုံတုံးတောသုမပုံလို့တော့
မထင်လိုက်လေနဲ့။ တီရှပ်နဲ့ စကင်နီလေးတွေဝတ်ပြီး မျက်နှာက
ဘာကာလာမှ မပါဘဲ အဖြူထည်မျက်နှာကလေးဆို လုံလောက်
ပြီ။ ဩော် ... innocent ပုံစံဆိုတာ ဆံပင်ကောက်ထားတဲ့ပုံစံမျိုး
တော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ရိုးရိုးဆံပင် အဖြောင့်လေးဆိုရင် လုံလောက်
ပြီလေ။

ချောကလက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်တိုင်းကျပြီ
ဆိုမှ ကိုကြီး ရိုက်ကွင်း ဘယ်မှာရှိလဲ စုံစမ်းပြီး လိုက်သွားလိုက်
သည်။

ကိုကြီး ဒီနေ့ ဘယ်မှာရှုတင်ရှိသလဲ ဆိုတာက
စုံစမ်းရတာ လွယ်ပါတယ်။

ကိုကြီး ပင်တိုင်ရှိကံနေကျ ထုတ်လုပ်ရေးနှစ်ခုကို
ဖုန်းဆက်စုံစမ်းလိုက်ရင် ရတာပဲ။

ကိုကြီး ရိုက်ကွင်းရှိရာ သန်လျင်ကို လိုက်လာလိုက်
သည်။ ကိုကြီးကတော့ သန်လျင်ထိ လိုက်လာတာတွေ့ရင်အံ့ဩ
မှာပဲ။ သူမက အဲလို အံ့ဩစေချင်တာလေ။ ဒါကလည်း သူမရဲ့
အထာတစ်မျိုးပဲလေ။

ကိုကြီးရှိတဲ့ သန်လျင်က ရုပ်ရှင်ခြံမို့ တစ်ယောက်
တည်း လိုက်ရတာဟာ သူမအတွက် နည်းနည်းတော့ စွန့်စားရာ
ကျပါသည်။

သူမအသိ စီးနေကျ တက္ကစီကားကို ငှားလာရတာ
လည်း ပိုက်ဆံကုန်သေးရဲ့။ ဒီလောက်တော့ ရင်းရတာပေါ့လေ။

သူမ ရောက်သွားတော့ ကိုကြီးက ရှုတင်မဖြုတ်
သေး။ သူမ ခပ်လှမ်းလှမ်းကပဲ မြင်သာအောင် လူလုံးပြလိုက်၏။
အနားသွားရင် ကိုကြီးအမေရဲ့ မျက်မှန်တဝင်းဝင်းအောက်က
အကြည့်တွေကို ရင်ဆိုင်ရမှာလေ။

ကိုကြီးက သူမကိုတွေ့တော့ အံ့ဩသွားကာ ဒိုင်ယာ
လော့စ်တွေမှာပြီး အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်သွား၏။ Good !

ဒီလောက်ဆို သူမဗျူးဟာ အောင်မြင်တာပေါ့။
ရှုတင်ပြုတ်တော့ ကိုကြီး သူမဆီလျှောက်လာ၏။

မျက်လုံးပေါင်း တစ်ထောင်က အကယ်ဒမီမင်းသား
ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို ဝိုင်းရှုစားနေကြ၏။

“ညီမလေး ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာတာလဲ”

“ကိုကြီးကို တွေ့ချင်လို့”

အဲဒီနှစ်ခွန်းပဲ ပြောရသေးတယ်။ ဘွဲ့မေမေက အနား
ကို ရောက်လာတယ်။

“သား ဧည့်သည်လား။ ဒီဘက်ကိုခေါ်ခဲ့လေ သား။
ကောင်လေးကို အအေးဘူး ယူခိုင်းလိုက်ဦးမယ်။ သမီး
အအေးသောက်လို့ ဖြစ်တယ်မို့လား”

တော်လိုက်တဲ့အမေ၊ အပြန်ကျတော့ ဘွဲ့တို့ကားပေါ်
သူမပါ ပြန်လိုက်လာဖြစ်သည်။ ကားနောက်ခန်းမှာ ဘွဲ့အမေနဲ့
အတူ ထိုင်လို့မေ့။

သူမ လမ်းမှာပဲ ဆင်းနေခဲ့လိုက်သည်။ ဒါတောင်
လုပ်သွားသေးသည်။

“သမီးရေ ... သား ရှုတင်အထိ တကူးတက လာအားပေး
တာကို ကျေးဇူးတင်တယ်နော်။ သားကို ခရေဇီဖြစ်တဲ့
အတွက် တကယ်ကျေးဇူးတင်တယ်နော် သမီး။ နောက်
လည်း အဆင်ပြေရင် လာခဲ့ဦးနော်”

ချောကလက် ဘာမှမတတ်နိုင်။ သို့သော် ခဏအကြာ
မှာပဲ ကိုကြီး ချောကလက်ကို ဖုန်းဆက်လာပါသည်။

“ကိုကြီးကို သတိရလွန်းလို့ စုံစမ်းပြီး လိုက်လာတာ၊
ပြီးတော့ ကိုကြီး နေ့စပ်တော့မယ်ဆိုတော့ ချောကလက်
အရမ်းဝမ်းနည်းနေတယ် ကိုကြီးရယ်”

“ညီမလေးရယ်”

“ကိုကြီးအားရင် ချောကလက်ဆီ လာခဲ့ပါလား။ ချော
ကလက် ကိုကြီး ချထားပေးခဲ့တဲ့ မှတ်တိုင်မှာပဲရှိတယ်”

“ဟာ ... ဟုတ်လား၊ ပြန်တော့လေ ညီမလေးရယ်၊ ကိုကြီးက ညနေ ပွဲတစ်ခုသွားစရာရှိလို့ ရှုတင်ဖြုတ်လာတာ၊ ပွဲက သွားရတော့မှာ”

“ရပါတယ်၊ ကိုကြီး မလာနိုင်ရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပြန်နိုင်စွမ်းမရှိသေးလို့ ဒီမှာ ခဏတော့ ထိုင်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟာ ... ညီမလေးကလည်း အဲဒီမှတ်တိုင်က လူပြတ်တာကို ပြန်ပါတော့ကွာ နော်၊ ကိုကြီး တောင်းပန်တယ်၊ ကိုကြီး ပွဲမှာ မျက်နှာသွားပြပြီးတာနဲ့ ညီမလေးအဆောင်ကို လာခဲ့မယ်၊ လီမ္မာတယ်၊ ခု ပြန်တော့နော်”

ဒီလိုနဲ့ပဲ ...။

နောက်ပိုင်း သူနဲ့ ချောကလက်တို့ နေ့တိုင်းတွေ့ဖြစ်ကြသည်။ ချောကလက်က တွေ့ဖြစ်အောင် ဖန်တီးတာဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မည်။

မေသော်ကောင်းနဲ့ စေ့စပ်တဲ့နေ့က ချောကလက်က ဖုန်းပိတ်ထားသည်။ အဆောင်ကိုသွားတော့လည်း အတွေ့မခံ။ မာယာနံပါတ်တွေ တစ်ချပြီးတစ်ခု ထုတ်သုံးသည်။

ဘွဲ့မှာ အမှားလုပ်မိသူတစ်ယောက်လို ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်လာသည်အထိပင်။

တကယ်ဆို ဘွဲ့နှင့်သူမ ရိုးသားစွာ ခင်ကြဲတာလေ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာကာလာမှ မရှိတာ သူတို့ကိုယ်တိုင် သိသိရက်နဲ့။

ဘွဲ့သည် ချောကလက်တစ်ယောက် သူ့ကိုကျိတ်ချစ်နေသည်ဟု ထင်သွားကာ သနားမဆုံး။

သူ့အသည်းကွဲနေသလို ချောကလက်လည်း ထပ်တူခံစားနေရလိမ့်မည်ဟု ထင်လာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖွင့်ပြောဖို့မလိုအောင် ရင်ဘတ်ချင်းနီးကာ နားလည်နေကြသည်ဟု ထင်နေ၏။

ချောကလက် မှိုင်းမိနေရာတဲ့ အကယ်ဒမီမင်းသား အဖြစ်က သနားဖို့တောင် ကောင်းနေသေးရဲ့။

မင်းသမီးပေါင်းများစွာနဲ့ သံတူကြောင်းကွဲ ချစ်ကြိုက်ကွဲညား စာစာလမ်းပေါင်းများစွာ ရိုက်ကူးခဲ့တဲ့ အကယ်ဒမီမင်းသား တစ်ယောက်ရဲ့ ကျဆုံးခန်းပါပဲ။

ချောကလက်ရဲ့ မာယာတောမှာနစ်ပြီး ချောကလက်ကို အသနားကြီး သနားနေတဲ့ ဘွဲ့ဟာ ချောကလက်အတွက် ချောကလက် စိတ်ချမ်းသာဖို့ ချောကလက် အလိုအပ်ဆုံးအရာ တစ်ခုခုကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်နေမိသည်။

ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်သော ချောကလက်လည်း ဆန္ဒပြည့်တော့မယ်လေ။

ချောကလက်က သူနဲ့တွေ့လိုက်တိုင်း တော်တော်ကြီး စိတ်ဆင်းရဲနေတဲ့ ဒီနိုင်နဲ့ ညှိုးငယ်ပြနေသည်။

“ညီမလေးရယ် ... နေမကောင်းဘူးလား၊ ကြည့်ရတာ လန်းကိုမလန်းဘူး၊ ပျော်ပျော်နေပါကွာ”

“ချောကလက်ရဲ့ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတဲ့ စကားလုံးက သေဆုံးသွားပါပြီ ကိုကြီးရယ်”

“ဟာ ... အဲလိုမပြောပါနဲ့ကွာ၊ ရှေ့ဆက်ရမယ့်ဘဝက အရှည်ကြီး ရှိသေးတယ်၊ အဲလိုကစားမျိုး မပြောရဘူးလေ”

ချောကလက်က မာယာပါပါ သက်ပြင်းရွိုက်လိုက်

မင်း ...

“ချောကလက် မြို့ကိုပြန်တော့မယ် ကိုကြီး”

“ဟင် ... ဘာလို့ ပြန်မှာလဲ၊ မပြန်ပါနဲ့”

“မပြန်ပါနဲ့ဆိုတဲ့ တားပိုင်ခွင့်ကို ချောကလက်ဆီက တောင်းခံဖူးလို့လား”

“ညီမလေး ... ဘေးဘီရယ်၊ ထားပါ ဘာလို့ပြန်မှာလဲ”

“အမှန်တော့ ချောကလက် ဟိုမှာ အိမ်အလုပ်တွေရှိတယ် ကိုကြီးရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီး သိတဲ့အတိုင်း ချောကလက်က ရေလုပ်ငန်းကို စိတ်မဝင်စားဘူး။ ချောကလက် ဖြစ်ချင်တာ က အဆိုတော်။ အဆိုတော်ဖြစ်ချင်လို့ တမင် ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းလာတက်တာ၊ ကျောင်းပြီးတော့လည်း သင်တန်း တွေတက်ရင်း အခွင့်အရေး ရှာနေတာ”

“ဪ ... အဆိုတော်ဖြစ်ချင်တာပဲ လုပ်ပေါ့ ညီမလေးရဲ့။ ဒီခေတ်က ပိုက်ဆံရှိရုံနဲ့ အဆိုတော်လုပ်ဖို့ လွယ်နေတာ”

“ပြောတာက လွယ်တယ် ကိုကြီးရဲ့”

“ဘာကခက်နေလို့လဲ၊ အခက်အခဲရှိရင် ကိုကြီး ကူညီမှာ ပေါ့။ ဖြစ်အောင်လုပ်လေ၊ ကိုကြီးတုန်းကလည်း သရုပ် ဆောင် အရမ်းဖြစ်ချင်တာ။ လူဆိုတာ ကိုယ်ဝါသနာပါ တာကိုလုပ်ရင် အောင်မြင်ဖို့လမ်းစက 50% ပဲ၊ ကျန်တဲ့ 50% က ကိုယ့်ရဲ့ကံဉာဏ်ပီရိယနဲ့ ဆိုင်သွားပြီ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်က မိဘတွေက ချောကလက် ဝါသနာကို အားမပေးဘူး”

“အင်း ... အဲဒါလည်း အခက်အခဲတစ်ခုပဲ။ ကိုယ်က ဘယ်လောက်ပဲ အရွယ်ရောက်ရောက် မိဘအုပ်ထိန်းမှု အောက်မှာ နေရတာဆိုတော့ မိဘသဘောမတူရင် လုပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပြန်ဘူး။ ကိုယ့်တုန်းကလည်း ဖေဖေက သံရုပ် ဆောင်အလုပ်ကို ခွင့်မပြုဘူး”

“အဲဒါ ကိုကြီး ဘယ်လိုဖြေရှင်းခဲ့ရလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မဖြေရှင်းလိုက်ရပါဘူး။ ကိုယ် ဆယ်တန်းနှစ် မှာပဲ ဖေဖေ ဆုံးတယ်။ ကိုယ်လည်း ဝါသနာပါရာလုပ် ဖြစ်တယ်။ သွားလေသူ ဖေဖေရဲ့ဆန္ဒကို မဖြည့်ဆည်းဖြစ် ခဲ့တဲ့အတွက် စိတ်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ”

“ဪ ... ဆော့ချီနော် ကိုကြီး”

“ရပါတယ်ကွာ၊ ညီမလေး မိဘတွေကို သေချာပြောပြ ကြည့်ပါလား၊ ညီမလေးက တကယ်ဝါသနာပါပြီး တကယ် သေချာလုပ်မှာဆိုတာကို ရှင်းပြပေါ့”

“မရပါဘူး ကိုကြီးရယ်၊ သူတို့က အနုပညာအလုပ်ကို အားမပေးတာ”

“အင်း”

“အဲဒါ ချောကလက်က တမင် မြို့ကိုမပြန်ဘဲ ဒီမှာသင်တန်း တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုတက်ရင်း လမ်းကြောင်းရှာနေတာ ကိုကြီးရဲ့။ ဖေဖေတို့က ပိုက်ဆံတတ်နိုင်ပေမယ့် ချောကလက် စီးရီးစ်ထုတ်ဖို့ ပိုက်ဆံတော့ ထုတ်မပေးဘူး။ ခုခေတ်က လည်း သိတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ်ထုတ်နိုင်မှ အဆိုတော်ဖြစ်နိုင်မှာလေ။ ခိုးကူးခွေဂယက်ကြောင့် ဘယ် ပရိဂျူဆာကမှ မစွန့်ရဲတဲ့ခေတ်မှာ အဆိုတော်ဖြစ်ချင်မိတာ ဆိုတော့”

ဘွဲ့က စဉ်းစားနေသည်။ ချောကလက်ကို စီးရီးစ် ထုတ်ပေးချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားနဲ့၊ ဘယ်လိုစကားစရင်ကောင်း မလဲလို့ စဉ်းစားနေမိသည်။

“အဲဒါကြောင့် ချောကလက် ရန်ကုန်မှာနေပြီး အခွင့်အရေး ရှာနေတာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဆိုင်သန့်သန့် တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုပြီး စီးရီးစ်ထုတ်ဖို့ ပိုက်ဆံရှာချင်တယ်”

“ဟာ ... မဆိုပါနဲ့။ မလုပ်နဲ့။ မလုပ်နဲ့။”

“မလုပ်ပါဘူး။ မဆိုဖြစ်တော့ပါဘူး။ ခုတော့ အဆိုတော် လည်း မဖြစ်ချင်တော့ပါဘူး။ ဘဝမှာ ဘာဆို ဘာမှ မမျှော်လင့်ချင်တော့ဘူး။ ဘာမှလဲ မဖြစ်ချင်တော့ဘူး။ မြို့ကိုပြန်တော့မယ်၊ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ပျက်သုဉ်းသွားတဲ့ ဘဝမှာ ဝါသနာလည်း No ပါပဲ ကိုကြီးရယ်”

“မ No ရပါဘူး”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ... ညီမလေး အဆိုတော်ဖြစ်ချင်တယ်မို့လား။ ကိုကြီး ကူညီမယ်၊ ညီမလေး စီးရီးစ်အတွက် ကိုကြီး ပရိဂျူဆာ လုပ်ပေးမယ်”

“ကိုကြီး ... မနောက်ပါနဲ့ ကိုကြီးရယ်”

“မနောက်ပါဘူး၊ ကိုကြီး တကယ်ပြောတာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ချောကလက် အဆိုတော်ဖြစ်ချင်နေတုန်းတ
မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ ကောက်ရိုးတစ်မျှင်စာတောင် မရှိဘူး။
အခု ဘာမှမဖြစ်ချင်ဘူးဆိုမှ ပရိုဂျူဆာလုပ်ပေးမယ်ဆိုတော့
ဟာသဖြစ်မနေဘူးလား”

“မရဘူး၊ မဖြစ်ချင်လို့ မရဘူး။ ညီမလေး အဆိုတော်ဖြစ်
ကို ဖြစ်ရမယ်။ ဒါပဲ ... ကိုကြီး ခုပဲ အဲဒီကိစ္စ ဖုန်းဆက်
စုံစမ်းတော့မယ်”

ဟန်ဆောင်နေရပေမယ့် ချောကလက်ရင်ထဲမှာ
ဘုရားပွဲလှည့်နေသည်။ ချောကလက်လိုချင်တဲ့ပွိုင့်ကို ရောက်ပြီ
လေ။ အဆိုတော်ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒက ချောကလက်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို
အရောင်ဆိုးလိုက်ပြီလေ။

အဲဒီနောက် ဘွဲ့တစ်ယောက် ချောကလက်ကို စီးရီးစ်
ထုတ်ပေးဖို့ ကြိုးစားတော့သည်။”

ချောကလက်အတွက် တကယ် နာမည်ကြီးတေးရေး
ဆရာတွေဆိုမှာ သီချင်းကို သေချာအပ်သည်။

အကောင်းဆုံး Band နဲ့တီးသည်။ နာမည်ကြီး
စတူဒီယိုမှာ သီချင်းကိုသွင်းသည်။

သီချင်းပိုင်းဆိုင်ရာသာမက MTV ရိုက်ဖို့အတွက်
လည်း စီစဉ်သည်။

ကြော်ငြာအတွက်လည်း ငွေကို အလျှံအပယ်သုံးဖို့
စဉ်းစားထားသည်။

အသစ်တစ်ယောက် ပေါက်ဖို့အတွက် ငွေများများ ရင်းဖို့လိုသည်။ အစစအရာရာကို ငွေကုန်ခံပြီး ကောင်းပေဆိုတာ တွေကို ဖန်တီးနိုင်ရင် တော်တန်ရုံ အသံမကောင်းတဲ့သူတောင် ရေတိုတော့ ပေါက်နိုင်တာပဲလေ။ ရေရှည်မဆိုနိုင်မှသာ တစ်မျိုး ပူရတာ။ ဒါပေမဲ့ အဆိုတော်တစ်ယောက်အတွက်ကျတော့ တစ် ခွေလောက် ပေါက်သွားရင်ကို တစ်သက်လုံး လုပ်စားလို့ရနေ ပြီလေ။

ဒီတော့ ချောက်လက်ရဲ့အခွေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပေါက်အောင်လုပ်ပေးရမလဲ ဆိုတာပဲ ဘွဲ့ခေါင်းထဲမှာ အချိန်ပြည့် စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ စိုးကူးရွေကိစ္စကလည်း ရှိသေးတော့ ဘွဲ့ရင်း သမ္မု ပြန်ရဖို့တော့ မလွယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘွဲ့ကလည်း ပြန်ရဖို့မှ မစဉ်းစားတာ။ စလုပ်ပေးကတည်းက ချောက်လက်အတွက် ပေးဆပ်ဖို့ စဉ်းစား ခဲ့ပြီးသားမို့လား။ ပြီးတော့ ခုချိန်မှာ ဘွဲ့အတွက် ပိုက်ဆံဆိုတာ တစ်ချက်ပြူးလိုက်တိုင်း ဟောခနဲ ဝင်လာပြီးသားမို့လား။

ချောက်လက်ကလည်း အကြိုက်တွေ့နေကာ ဘွဲ့ကို ကပ်ချွဲနေတော့သည်။ အပေါ်ယံက အားနာချင်ယောင်ဆောင်နေ ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ပီတိဖြာနေသည်။

ဘွဲ့ကတော့ မသိရာ။ ချောက်လက် မျက်နှာလေး ပြုံးကြည်နေတာကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်နေတာလေ။

ဒါပေမဲ့ မကျေနပ်နိုင်သူ တစ်ယောက်ရှိသည်။ ဘွဲ့နဲ့ ချောက်လက်တို့ရဲ့ သတင်းတွေက မေသော်ကောင်းရဲ့နားကို သံရည်ပူပူနဲ့ လောင်းချနေသလို ခံစားရသည်။

ဘွဲ့နဲ့ အဲဒီကောင်မလေးက ဘာလဲ ? ဆိုတဲ့ သတင်း တွေက ဂျာနယ်လစ်တွေရဲ့လက်ဖျားမှာ ပလူပျံနေသည်။ ဂျာနယ် တိုက်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေက ဘွဲ့ကို ကျေးဇူးတွေ တင်နေသည်။ ဘွဲ့သတင်းပါရင် ဂျာနယ်တွေ စောင်ရေတက်တာပဲလေ။

ဘွဲ့ရဲ့သတင်းတွေ ဒယ်ဒီနားကို မရောက်ပါစေနဲ့ဟု သာ ဆုတောင်းနေရ၏။ မေသော်ကောင်းက ဘွဲ့ကို မမေးချင်ပါ။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို မေးရမှာ အောက်တယ်ဟု ယူဆသည်။ ပြီးတော့

ကိုယ့်သတို့သားလောင်းရဲ့ သိက္ခာကို ကိုယ်တိုင်ပြန်ချသလို ဖြစ်
မှာစိုးသည်။

သူမရဲ့လျှာဖျားမှာ ဒီသတင်းကို တင်ရမှာတောင်
သူမ သိက္ခာကျတယ်ဟု ထင်မိသည်။

သူမ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ။ စဉ်းစားရလွန်း
လို့ ဦးနှောက်တွေတောင် ပူလာသည်။

ဒီလိုကိစ္စမျိုးက စီးပွားရေးပြဿနာတွေနဲ့မတူ။ တစ်
ကွက်မှားသွားရင် တစ်ဘဝစာ ဆုံးရှုံးသွားနိုင်သည်ကိစ္စ။

သူမမှာ ရှင်းစရာတစ်နည်းပဲရှိသည်။ ဘွဲ့ကိုအနုပညာ
လောကထဲက ဆွဲထုတ်လိုက်ရင် ကောလားဟာလတွေ၊ ပြဿနာတွေ
အားလုံးပြီးဆုံးသွားနိုင်သည်လေ။

မေသော်ကောင်းသည် ဘွဲ့ကို စကားပြောဖို့အတွက်
အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ဘွဲ့မှာကလည်း တကူးတက
မှ မချိန်းထားရင် အချိန်မရှိ။

သူမဆီကို တစ်ပတ်တစ်ခါလောက် လာတွေ့ဖို့
တောင် အသည်းအသန် အချိန်ယူနေရသည်။

အဲဒီတစ်ပတ်နေမှ တစ်ခါလာတွေ့တာတောင် နာရီ
ဝက် တစ်နာရီထက် ပိုမနေ။

သူမကလည်း သိပ်အားနေတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ၊ သူ
နာရီဝက်ဆိုတော့လည်း ၂၀က်ပေါ့။ သူမကို အချိန်ပေးဖို့တော့
ဘယ်တော့မှ တောင်းဆိုမှာ မဟုတ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ သူနဲ့ ချောကလက်
ရဲ့ကိစ္စအတွက် ပြောချိန်မရ။

ဒါပေမဲ့ မေသော်ကိုသာ အချိန်မပေးနိုင်တာပါ။
ဟိုကောင်မလေးနဲ့တော့ တာတွဲတဲ့ဆိပ်။ ဘာလဲ။ မေသော်ကတော့
လက်ထပ်မယ့်သူ။ ဟိုကောင်မလေးကျတော့ အချစ်စစ်လား။
ဒါပေမဲ့ ဘွဲ့က အဲလိုလူ့ မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်နေမိတာက သူမ
ရဲ့ မိုက်မဲမှုလား။

ဘွဲ့မှာ အလုပ်တွေ စာကယ်မအားလပ်မှန်းတော့
သိသည်။ ဘွဲ့နဲ့ ကြာကြာစကားပြောဖို့အတွက် ဘွဲ့ကို နေ့တစ်ဝက်
လောက် အလုပ်ဖျက်ပေးဖို့ ကြိုတင်တောင်းဆိုမှ ရမည်ဆိုတာလည်း
သိသည်။

ထို့ကြောင့် မေသော် ဘာမှမတောင်းဆိုဘဲ နေခဲ့တာ။

ဒါပေမဲ့ မနေတဲ့သူကတော့ ဘွဲ့ ဗန်ကောက်ကို
ကြော်ငြာသွားရိုက်တာကိုတောင် လိုက်ဖို့ပြင်နေသည်။

“ကိုကြီး နောက်လထဲ ဗန်ကောက်သွားမှာဆို”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေးရဲ့”

“ချောကလက် လိုက်ချင်တယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ချောကလက် လိုက်ချင်တယ်။ ချောကလက်
ရဲ့ MTV အတွက် အဝတ်အစား လိုက်ဝယ်ချင်တယ်”

ဘွဲ့သည် တောင်းဆိုနေသူလေးကို မငြင်းချင်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ခေါ်သွားဖို့လည်း မသင့်တော်ဘူးလေ။ ခုတောင် ဂျာနယ်
တွေက တော်တော်ဖွံ့ဖြိုးနေတာမို့လား။

ပြီးတော့ ဘွဲ့သွားရင် မေမေလည်း ပါမှာလေ။
သူမကို ဘယ်လိုခေါ်သွားရမှာလဲ ? ။ ကျန်တဲ့ဒါရိုက်တာတွေ၊
မင်းသမီးနဲ့ ကြော်ငြာရိုက်မယ့် အဖွဲ့တွေ ပါဦးမှာလေ။ ခေါ်သွား
ဖို့က ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်။

ဒါပေမဲ့ မငြင်းရက်ဘူး။ ဘယ်လိုငြင်းရမလဲ မသိဘူး။

“နော် ... ကိုကြီးနော်”

“အဲဒါကလေ”

“ဟင်း ... မရဘူးနော် လိုက်မှာပဲ မငြင်းနဲ့။ ကိုကြီးပြော
တော့ ချောကလက်ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်ဆို”

“ကိုကြီးသွားရင် မေမေပါလိုက်မှာ ညီမလေးရဲ့။ ပြီးတော့ ကျန်တဲ့အဖွဲ့သားတွေရှေ့မှာ ညီမလေးကို ဘယ်လိုခေါ်သွားရမလဲ”

“ချောကလက်ပါရင် ကိုကြီး သိက္ခာကျမှာပေါ့နော်”

“သိက္ခာကျတာ မကျတာထက် မသင့်တော်တာဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်”

“အို ... မသိဘူး၊ ကိုကြီး မေသော်ကောင်း သိမှာစိုးလို့ မခေါ်တာမို့လား။ ချောကလက်ကြောင့် မေသော်ကောင်းနဲ့ ပြဿနာတက်မှာစိုးလို့ မဟုတ်လား”

“ဂျီမပူနဲ့ကွာ။ မေသော်ကောင်းနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး။ မေသော်ကောင်းနဲ့ မစေ့စပ်ထားလည်း အရွယ်ရောက်နေတဲ့ လွတ်လပ်သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မသင့်တော်ဘူး။ ကိုကြီးက ယောက်ျားလေး။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ နစ်နာစရာရှိရင် ညီမလေးပဲ နစ်နာမှာ။ ညီမလေးအတွက်ပြောတာ။ ညီမလေးက မကြာခင် လူသိ

ရှင်ကြား အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့မှာ။ ဒီကိစ္စအတွက် အမည်းစက်မထင်စေချင်ဘူး။ ပြီးတော့ တစ်နေ့ ညီမလေး အိမ်ထောင်ဖက်တွေ့တဲ့အခါ ...”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... ချောကလက်ဘဝမှာ ဘာအိမ်ထောင်ဖက်မှ တွေ့စရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး”

“ညီမလေးရယ်”

ချောကလက်သာ သရုပ်ဆောင်လုပ်ရင် အကယ်ဒမီတွေ လက်ဆယ်ချောင်း ပြည့်သွားနိုင်သည်။ ပေါက်ကွဲချင်ယောင်ဆောင်လာတဲ့ မျက်ရည်တုတွေကို ဘွဲ့က တယုတယသုတ်ပေးနေသည်။

ချောကလက်က ဘွဲ့ရဲ့လက်တွေကို ဆွဲဖယ်ပစ်သည်။ ချောကလက်ရဲ့မာယာတွေက ဘွဲ့ရဲ့နုလုံးသားကိုပဲ ဆွဲစားတာ။ ဘွဲ့ရဲ့အထိအတွေ့တွေကိုတော့ လုံးဝလက်မခံ။

ဘွဲ့ကလည်း သူမလေးကို တယုတယ မြတ်နိုးမိသည်မှအပ အခွင့်အရေးယူလိုစိတ် အလျဉ်းမရှိပါ။

မင်းသမီးပေါင်းစုံနဲ့ ဖက်လဲတကင်း သရုပ်ဆောင်
နေရတဲ့ မင်းသားမို့လားမသိ။ တကယ်ချစ်မိသည့် ကောင်မလေး
ကျတော့ ထိဖို့ကိုင်ဖို့ထက် မထိရက် မကိုင်ရက်လောက်အောင်
တယုတယနဲ့ ဖွဖွကလေး မြတ်နိုးနေမိသည်ကွယ်။

အဲဒီတော့ ချောကလက်ကလည်း အကြိုက်ပေါ့။

ဘွဲ့ အရူးတွေ ရင့်နေသမျှ ချောကလက်တို့က
သာယာပြီးရင်းကို သာယာနေတာ။

“ကံပါ ကိုကြီးစကားကို ချောကလက် နားထောင်ပါ့မယ်၊
မလိုက်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဗန်ကောက်ကိုတော့ ရောက်
ဖူးချင်သား ... အဟီး”

ချောကလက်ကပဲ အလျှော့ပေးလိုက်သလိုလိုနဲ့ အရူး
ကွက်နင်းပစ်သည်။

“ညီမလေးအတွက် အဝတ်အစားနဲ့ လိုအပ်တာတွေ ကိုကြီး

ကြည့်ဝယ်ခဲ့ပေးမယ်ကွာ ... နော်”

“တကယ်တော့ အဝတ်အစားတွေ လိုချင်လို့ ကိုကြီးနောက်
လိုက်ချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးရယ်”

ပစ်လိုက်ပြန်ပြီ တစ်ချက်။ ဘွဲ့ကတော့ အကာ
အကွယ်မရှိတဲ့ စစ်တလင်းမှာ လက်နက်မဲ့။

ဝေဖန်စာ၊ စာကြဲဖေစာ၊ မိတ်ဆက်စာများပေးပို့ပါလျှင်
အမှတ်-၉/၁၁၊ ၈-လွှာ(၈)၊ ဇေယျဝတီလမ်း(ဗဟိုလမ်း)၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့သို့
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

ဗန်ကောက်မှာ ရှုတင်ပြီးလို့ ရှော့ပင်ထွက်တော့
မေမေက ခေါင်းကိုက်လို့ဆိုပြီး နေခဲ့တာနဲ့ အတော်ဖြစ်သွားသည်။

ရှော့ပင်ထွက်တယ်သာဆိုတာ သူ့အတွက် ဘာမှ
မယ်မယ်ရရ မဝယ်ဖြစ်။ ချောကလက်အတွက် လိုအပ်တာတွေပဲ
ရှာနေရတာနဲ့ အချိန်ကုန်သွားသည်။

ရှော့ပင်ထွက်ချိန်က သိပ်ရတာ မဟုတ်ဘူးလေ။
ပြီးရင် လေယာဉ်ကွင်းဆင်းရတော့မှာ။

ဖိုးခွားလေးက သူ့အပါးတော်မြဲဆိုတော့ သူဝယ်
ခြမ်းနေတာတွေကိုကြည့်ပြီး တစ်ခုခု ပြောချင်ပုံနဲ့ ပြောလည်းမ
ပြောရဲ ဖြစ်နေပုံရအိ။

သေချာတာကတော့ ဒီကောင် မေမေ့ကို ပြန်ပြော

မှာ သေချာသည်။

“အစ်ကို”

“ဘာလဲ”

“ဟို ... ဒေါ်မေသော်ကောင်း အတွက် တစ်ခုခုမဝယ်တော့
ဘူးလား”

ဟုတ်သား။ ဖိုးခွားလေး သတိပေးမှပဲ သတိရတော့
သည်။

“အေး ... သတိပေးတာ ကျေးဇူးပဲကွာ”

မမေလို သူ့ဌေးသမီးအတွက်က တော်ရိလျော်ရိ
ဝယ်လို့မှ မရတာလေ။ နာမည်ကြီးတံဆိပ် လက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံး၊
ဗဟာ ချောကလက်ကိုဝယ်ပေးတာတွေထက် ပိုပြီးပမာဏများပါ
သည်။ ဒါပါပဲ။

နောက်ဆုံးတော့လည်း ချောကလက်နဲ့ မေသော်
ဘောင်းဟာ တန်ဖိုးချင်း ကွာတာပါပဲ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မေသော်ကောင်းဟာ သူနဲ့စေ့စပ်
ထားတဲ့သူရဲ့ ဇနီးလောင်းပဲ။

ချောကလက်ကတော့ ရင်ခုန်သံ လျော်ကြေးတစ်ခု
ပေါ့။ လေယာဉ်ကွင်း ဆင်းကာနီးမှ ဟိုတယ်ပြန်ရောက်သည်။

မေမေက သူဝယ်လာတာတွေကို မကြည့်အားသေး
ဘဲ လေယာဉ်ကွင်းဆင်းဖို့ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းနေသည်။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာရင်တော့ သူနဲ့မေမေ စကား
နည်းနည်း ပြောရမည်ထင်သည်။

ဖိုးခွားလေး မျက်နှာကလည်း စိတ်ရှုပ်နေပုံပါ။

မေမေရော ဖိုးခွားလေးပါ သူ့ကို နားလည်နိုင်မှာ
မဟုတ်ပါ။

သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ နားလည်သည်။ မမေကို
လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ချောကလက်နဲ့ ဆုံရတာဟာ တကယ်
ကို ကံကြမ္မာရဲ့လွှဲချော်မှုပါ။ မမေနဲ့ကိစ္စကိုလည်း သူ မဖျက်ချင်။
ဒါဟာ မိန်းမသားဘက်ကို ငဲ့ညှာလိုပင်။

မမေကိုသာ မငဲ့ရရင် သူ့သိက္ခာတွေကို နှလုံးသားနဲ့
လဲပစ်ရဲသည်။

ဒါပေမဲ့ မမေရဲ့သိက္ခာနဲ့တော့ မလဲချင်ခဲ့။

ဒီတော့ သူ ချောကလက်အပေါ် ဘောင်မကျော်ဘဲ
တတ်နိုင်သလောက် ဖြည့်ဆည်းပေးခြင်းဖြင့် သူ့စိတ်ကိုဖြေတာ
ပင်။ ချောကလက်အတွက် ဖြည့်ဆည်းပေးရတာကလည်း သူ့
အတွက် အပန်းမကြီးပါ။ ချောကလက်အတွက် သူသုံးနေတဲ့ငွေ
ပမာဏဟာ သူ့အတွက် ခဲခဲယဉ်းယဉ်းမှ မဟုတ်တာ။

ထို့အတွက် သူကတော့ လိပ်ပြာသန်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ မေမေက ဇာတ်လမ်းစတော့
သည်။

“သားဝယ်လာတာတွေ ပြပါဦး။ မေမေလည်း ခေါင်းကိုက်
တာနဲ့ သားကို ရှေ့ပင်မထွက်ပေးရဘူး။”

“မေမေ လေယာဉ်တောက်လာတယ်မို့လား။ နားလိုက်ပါ
ဦး မေမေရဲ့။”

“ပြီးမှနားမယ်” သားရယ်၊ လုပ်စရာရှိရင် နားရတာမပြောင့်ဘူး။ အလုပ်ပြီးမှပဲ နားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မေမေက ဝယ်လာတာတွေကို ထုတ်ကြည့်တော့သည်။

ပထမဆုံး ထွက်လာတာက မမေအတွက် လက်ကိုင်အိတ်။

“မေသော်လေးဖို့လား သား”

“ဟတ်ကို”

“လှတယ်၊ ငါ့သား ရွေးတတ်သားဟဲ့”

ဘွဲ့ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသည်။ မေမေက ကျန်တာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆွဲထုတ်နေပြီလေ။ ထွက်လာသည့် ပစ္စည်းတွေကိုကြည့်ပြီး မေမေ မျက်နှာမပျက်ပါ။ သူ့ကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“သားအတွက် ဘာမှမပါဘူးလား”

“ဟုတ် ... အချိန်မရတော့တာနဲ့”

မေမေက အားလုံး အိတ်တွေနဲ့ သေချာပြန်ထည့်

ပြီး ...

“မေမေတို့ စကားခဏပြောရအောင် သားရေ”

မေမေ ထမင်းစားခန်းဘက် ဝင်သွားပြီး အအေးသွားဖျော်လာသည်။

သေချာတာက မေမေသည် အင်မတန်မှ အအေးဆောက်ခဲ့ပါသည်။

မေမေ သူ့ကိုပြောဖို့ စကားလုံးရွေးနေပုံရ၏။
အအေးခွက်ထဲကပိုက်ကို အကြောင်းမဲ့ မွှေနှောတ်နေသည်။

မေမေသည် သားသမီးကို စကားပြောတာတောင်မှ
ဘယ်တော့မှ မတရားမပြော။ နားဝင်မည့်စကားလုံးမျိုးကို ရွေးသုံး
တတ်သည်။

“သား”

“ဗျာ”

“မေသော်လေးကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ သားကိုယ်
တိုင်ပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆိုရင် ချောကလက် ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးကရော”

“အမှန်တိုင်း ဝန်ခံရရင် မမေ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
ပြီးမှ ချောကလက်ကို တွေ့ခဲ့တာပါ မေမေ”

“အဲဒီတော့”

“သား သူ့ကို ရင်ခုန်ခဲ့ပါတယ်”

“ရင်ခုန်ရုံပဲလား သား”

“မမေနဲ့ မစေ့စပ်ရသေးဘူးဆိုရင် သားရဲ့ဘဝအဖော်မွန်
ဟာ ချောကလက် ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်”

မေမေက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတိပြီး ...

“အခု သား သူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၊ ညီမလေးတစ်ယောက်ပါပဲ
မေမေ။ သားမှာ မမေရှိတာ သားသိပါတယ်။ သူလည်း
သိပါတယ်။ သားတို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ ဘောင်မ
ကျော်ပါဘူး မေမေ”

“ဘောင်ဆိုတာကို ဘယ်အတိုင်းအတာနဲ့ သတ်မှတ်ထား
တာလဲ သား”

“သားနဲ့ မမေက စေ့စပ်ရုံပါ မေမေ။ သား ခုထိအိမ်ထောင်
သည် မဟုတ်သေးပါဘူး။ သား ယောက်ျားပီပီ မမေကို
လက်ထပ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ သားချစ်တဲ့သူကို သူစိတ်ချမ်းသာ
မယ့်အရာတစ်ခု လုပ်ပေးချင်ရုံပါ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ငါ့သားက အိမ်ကလေးမ စိတ်ချမ်းသာအောင်
လုပ်ပေးနေတာတွေ မေသော်လေး သိရင် မေသော်လေး
ကျေနပ်မယ် ထင်သလား။ ချစ်တဲ့သူကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်
သလို တစ်ဘဝလုံး လက်တွဲသွားရမယ့်သူကိုရော စိတ်
ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးရမယ်လေ သား ...

“သား ဘောင်ဆိုတာကို ကာယကံတစ်ခုတည်းနဲ့
ထိန်းလို့မရဘူး။ ဝဇီကံရော မနောက်ပါ၊ ထိန်းရမှာ”

“သူ့စီးရီးစ်လေး ပြီးသွားရင် ပြီးပါပြီ မေမေ။ သား မမေ
ကို လက်ထပ်ပြီး သူ့ကို သိမ်းထားလိုက်တော့မှာပါ”

“အေးလေ ... ငါ့သားလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီ။ ပြီးတော့
အရမ်းအောင်မြင်နေတဲ့ celebrity တစ်ယောက်ပဲ။ သားကို

မေမေ ဘာမှမကန့်သတ်ချင်ဘူး။ တစ်ခုပဲ သတိပေးမယ်၊
သား သတင်းတွေ မေသော်လေးတို့ဘက်ကလည်း ကြား
မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဘာမှမပြောဘဲ လူကြီးလူကောင်း
ပီသပြုနေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သား ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့
ကောင်မလေးကတော့ သားမှာ စေ့စပ်ထားသူရှိပြီး သူ့ကို
လက်မထပ်နိုင်မှန်း သိသိနဲ့ သား စီးရီးစ်ထုတ်ပေးတာကို
လက်ခံတယ်။ ခုလို သား ဝယ်ခြမ်းပေးနေတာတွေကိုယူ
တယ်။ သူများသားသံမီးကို မေမေ ဒီထက်ပိုပြီး မဝေဖန်
ချင်ဘူး သား။ သားဘာသာ စဉ်းစားပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ။ ချောကလက်က ငြင်းပါတယ်။
သားက အတင်းစီစဉ်တာပါ”

မေမေက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ပြုံးနေတယ်။ တစ်
ခုခု ပြောလိုက်တာကမှ စိတ်သက်သာရာ ရဦးမယ် မေမေရယ်။

သူ ချောကလက်အတွက် ဝယ်လာတာတွေကို ပေးဖို့ထွက်လာဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မေမေ့အပြုံးတွေကို မြင်ယောင်ကာ ရှိုးလိုးခုလု ဖြစ်နေ၏။

သူ ထွက်လာတော့တောင် မေမေက မှာလိုက်သေးသည်။ ချောကလက်ဆီ သွားပြီးရင် မမေဆီ ဝင်လိုက်ဦးတဲ့။

အဲဒါကိုက တစ်ခုခု လွဲနေသလိုပဲ။ သူ အရင်သွားတွေ သင့်သူက ဘယ်သူလဲ။ ချောကလက်လား။ မမေလား။ သေချာတာကတော့ မမေက သူ မဖြစ်မနေ သွားတွေ့ရမယ့်သူ။ ဒါဆို ချောကလက်ကရော ? ။

သူ့စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးလာသည်။ ဒါပေမဲ့ အရင်ဦးတည်မိတာကတော့ ချောကလက်ဆီသို့။

“ကိုကြီးသွားတာ သုံးရက်တောင် ကြာတယ်။ သတိရလိုက်တာ”

တွေ့တွေ့ချင်း ကပ်ချွဲနေသော ကောင်မလေးကိုလည်း သံသယဝင်ချင်လာသည်။

ချောကလက်အတွက် ဝယ်လာတာတွေပေးပြီး ခဏပဲ စကားပြောဖြစ်ကာ မမေဆီ ထွက်ခဲ့သည်။

မေမေ ပြောသလိုသာဆို မမေလည်း သူနဲ့ ချောကလက်ကိစ္စကို သိနေနိုင်တာပဲ။

ခုမှ တစ်မိမိမ့်တွေးရင်း မျက်နှာပူနေမိသည်။ မမေက အသိုင်းဝိုင်းကြီးသည်။ နဂိုတည်းက မမေရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ကို အထင်ကြီးတာမဟုတ်။ မမေ တစ်ယောက် သူ့အတွက် ဘယ်လောက်များ စိတ်ညစ်နေရှာမလဲ ? ။

သူ မှားသည်။ ချောကလက်ရော မမေပါ သူ့အတွက်နဲ့ ထိခိုက်နစ်နာသွားမှာမျိုး မဖြစ်စေချင်ပါ။

ချောကလက်ကို သူ အလေးသာနေချိန်တွေမှာ မမေတစ်ယောက် ဘယ်လိုနေရှာမလဲ ? ။

ချောကလက်ကရော ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။ အဆိုတော် ဘဝကို တကယ်စူးသွပ်လွန်းလို့ ရန်ကုန်မှာ တွယ်ကပ်နေသူလေး သူ့ကြောင့် လမ်းပျောက်မလို ဖြစ်ခဲ့လို့ သူ ပြန်ပေးဆပ်ခဲ့တာ ပါ။

တကယ်တော့ မမေကို မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ် ခဲ့တာ ပထမအမှား။

လက်ထပ်ရမယ့်သူ ရှိရက်နဲ့ ချောကလက်ကို ချစ် ခဲ့မိတာက ဒုတိယအမှားပါ။

မှားမှန်းသိရင် ပြင်ရမတဲ့။ ပထမအမှားကို ပြင်ရ မလား။ ဒုတိယအမှားကို ပြင်ရမလား။

ထိခိုက်မှု၊ နစ်နာမှု အနည်းဆုံးဖြစ်မယ့် အမှားပြင် မှုမျိုးကိုပဲ သူ လုပ်ရမယ်လေ။

ချောကလက်စီးရီးစ်ထွက်ပြီးတာနဲ့ သူ မမေကိုလက် ထပ်လိုက်တော့မယ်။ တတိယအမှားတော့ သူ ဆက်မမှားချင်တော့ ဘူး။

သူ မမေရဲ့ရုံးခန်းကိုရောက်တော့ မမေက meeting room ထဲမှာ။ သူရောက်နေကြောင်း အတွင်းရေးမှူးမလေးက သတင်းသွားပို့တော့ မမေက ချက်ချင်းထွက်လာသည်။

“ဘွဲ့... မ်မေ Marketing နဲ့ meeting ထိုင်နေလို့။ တစ် နာရီလောက် ကြာဦးမယ်”

“ရတယ်။ မမေ ရုံးခန်းထဲကစောင့်မယ်”

“အိုခေ၊ ဒါဆို နှာရီဝက်လောက်နဲ့ ဖြတ်လိုက်မယ် ... Please-”

“ရပါတယ် မမေရဲ့၊ ပြတ်အောင်လုပ်လိုက်ပါ၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ အချိန်ရတယ်”

“ဒါဆို ခဏစောင့်”

တကယ်ပဲ နာရီဝက်အတိမှာ ပြန်ထွက်လာသည်။ အောင်မြင်သူတိုင်း အချိန်တိကျတတ်သည်။

“အချိန်ရရင် တစ်ခုခု သွားစားမလား ဘွဲ့။ တို့ ဒီနေ့ နေ့လယ်စာ လွတ်သွားလို့”

“ဟုတ်လား၊ စားချိန်မှန်အောင် ဂရုစိုက်ပါ မမေရဲ့။

အစာအိမ် ဖြစ်နေဦးမယ်”

“စိတ်ပူတယ်ပေါ့”

“ပူတာပေါ့ဗျာ”

“ကဲ ... ဒါဆို မဟာဋ္ဌာနီးကို သွားရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မဟာဋ္ဌာနီးရောက်တော့ စားစရာတွေ မှာထားတုန်း

မေသော်က စကားစလိုက်သည်။

“ဘွဲ့လေး”

“ဗျာ”

“မမေ တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုချင်လို့”

“ဘာများလဲ မမေ”

“ထားပါ ပြီးရင် ပြောမယ်၊ ဒါနဲ့ ဘွဲ့လေး ဒီအနုပညာ

အလုပ်ကို ဘာလို့လုပ်တာလဲ”

“ဗျာ”

“ဪ ... တချို့က ဝါသနာအရ၊ တချို့က စီးပွားရေး အရ လုပ်ကြတာလေ။ ဘွဲ့လေးကရော ဒီအလုပ်ကို ဘယ် လောက်အထိ စိတ်ဝင်စားသလဲ သိချင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော်က ဝါသနာကြောင့် လုပ်တာ။ ဒါပေမဲ့ အရင်ကတော့ ဝါသနာသက်သက် မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဝါသနာပါတာကို အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းအနေနဲ့ ရွေးခဲ့တာ။ ခုတော့ ဝါသနာကြောင့်ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။ စီးပွားရေးဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် ဒီအလုပ်ကို အရမ်းဝါသနာပါတာ။ ရှုထင်ပေါ်ရောက်နေရင်ကို ပျော်တာ။ မောရမှန်း မသိဘူး။ ရှုထင် ဖြုတ်လိုက်ရင်တော့ ခြေပစ်လက်ပစ်ပဲ။ တကယ်စိတ်နှစ်ရတယ်။ ပြီးတော့ မီးထိုး၊ မှန်ထိုးခံရတာဆိုတော့ ပင်ပန်းတယ်၊ အနုပညာ အလုပ်တိုင်းကတော့ ပင်ပန်းတာချည်းပါပဲ။ အထူးသဖြင့် စိတ်ပင်ပန်းတာ။ အနုပညာဆိုတာ စိတ်ခံစားမှုသက်သက်နဲ့ လုပ်ရတာလေ”

ဘွဲ့ စကားကို လက်စသတ်ပြီး အအေးခွက်ကို ကောက်မော့လိုက်သည်။

မေသော်သည် လူကဲခတ် အင်မတန်တော်သော Business women တစ်ယောက်ပီပီ ဘွဲ့ရဲ့စိတ်ထားကို အကဲခတ် မိကာ ရင်လေးသွားသည်။

ဘွဲ့ကို ဒီအနုပညာလောကထဲက ထွက်ခိုင်းလို့ရပါ မလား မသိ။ တကယ်လို့သာ မရခဲ့ရင် မေသော် ဒယ်ဒီနဲ့ တော် တော်ရင်ဆိုင်ရမည်။ ဒယ်ဒီက ဒီအနုပညာအလုပ်ကို ဖက်ခွက်စား လို့တောင် နှိမ့်ချထားတာလေ။

“မမေ ပြောစရာ တစ်ခုခုရှိပုံပဲ။ ပြောလေ။ တောင်းဆို စရာရှိတယ်ဆို”

“ဘွဲ့လေးရယ်၊ ဘယ်ကစပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောပါ၊ မမေရယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က ဘဝတစ်ခုကို အတူတည် ဆောက်ကြမယ့် သူတွေပါ”

“ဘွဲ့ဆီက ခုလိုကြားရတာ မမေ အရမ်းစိတ်ချမ်းသာတာ ပဲကွယ်”

မှာထားသော စားစရာတွေ ရောက်လာ၍ ...

“ကဲ ... ပြီးမှဆက်ပြော မမေ။ ထမင်းအရင်စား။ ထမင်း စားချိန် တော်တော်ကျော်နေပြီ”

မေသော်ကတော့ ဘွဲ့ရဲ့သိတတ်မှုလေးမှာ အရည် ယျှော်နေပြီ။

ထမင်းကို တိတ်ဆိတ်စွာပဲ စားဖြစ်ကြ၏။ ဘွဲ့ပန်း ကန်ထဲကို မေသော်က ဟင်းခပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ အချို့ပွဲစားရင်း မေသော်ကပဲ စကားပြန်စသည်။

“မမေ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်နော်၊ တကယ်လို့များ မမေက ဘွဲ့ကို ဒီအနုပညာလောကက ထွက်လိုက်ပါလို့ ပြောရင်ရော”

“ဗျာ”

ဘွဲ့လေး အံ့ဩမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ အနုပညာ သမားအဖြစ်နဲ့ပဲ မမေ ဘွဲ့လေးကို ကြိုက်ခဲ့တာပါ။

ဘွဲ့က ဘာမှမပြောဘဲ နားထောင်နေသည်။

“ဘွဲ့... မမေ တောင်းဆိုတာကို လိုက်လျောနိုင်ပါ့မလား”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒါကို တောင်းဆိုတာလဲ”

“မမေ အနုပညာကို ချစ်ပါတယ်။ အနုပညာသမားတွေကို လည်း လေးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အနုပညာလောကဆိုတာ ကော်လာဟုလတွေ သိပ်များတယ်။ နည်းနည်းရှုပ်ထွေးတဲ့ ရပ်ကွက်ပဲ။ အဲဒီထက် ပိုတာက မမေ ဘွဲ့ကို သဝန်တို့ တယ်။ မမေပိုင်တဲ့ ရင်ခွင်ကို မင်းသမီးတွေဆီ မကြာခဏ အငှားချပေးရတာကို စိတ်မချမ်းသာဘူး။ အလုပ်သဘော အရဆိုတာ နားလည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ဘွဲ့ကို မမေနဲ့အတူ မမေရဲ့အိမ်ထောင်ဦးစီးအဖြစ် စီးပွားရေးလုပ် စေချင်တယ်”

“အကြောင်းရင်းက ဒါပဲလား မမေ”

“ဟုတ်တယ်။ မမေ ကလေးဆန်နေလား မသိဘူး ဘွဲ့ လေးရယ်။ ဒါပေမဲ့ သဘောထားမကြီးနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ခက်တာပဲ မမေ၊ ကျွန်တော် ဒီအလုပ်ကို တော်တော် ဝါသနာကြီးတာ၊ ဒီလောကမှာ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ညစ် စရာရှိရှိ ကျွန်တော်က ပျော်နေတာ။ ပြီးတော့ ဒီနေ့လိုဘဝ မျိုးရောက်အောင် ကျွန်တော် တော်တော်ကြိုးစားထားရတာ။ လွယ်လွယ်ရခဲ့တာ မဟုတ်လို့ လွယ်လွယ်စွန့်လွှတ်လိုက် ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခုချိန်မှာ ကျွန်တော့်မှာ အထိုက် အလျောက် ပိုက်ဆံစုမိနေပြီ။ ပိုက်ဆံကြောင့် ကျွန်တော် ဒီအလုပ်လုပ်နေတာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ဝါသနာ ကို စိတ်နှစ်ပြီး လုပ်နေတာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ အနုပညာဆို တာ ခွဲလို့မရတော့ဘူး မမေ”

“ဘွဲ့ရယ်”

“မမေရဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ကျွန်တော် မလုပ်ချင် ဘူး၊ လုပ်ရင်လည်း ပျော်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ပျော်ရာမှာမနေ ရဘူးဆိုတဲ့ ဆိုရိုးရှိပေမယ့် ကျွန်တော့်ဘဝမှာတော့ ကျွန် တော်ပျော်နေတဲ့နေရာက ကျွန်တော်နဲ့ အသင့်တော်ဆုံးပဲ”

မေသော်သည် ဒယ်ဒီမျက်နှာကိုပဲ မြင်ယောင်နေမိ
သည်။ ဒယ်ဒီ သဘောမကျသည့် အကြောင်းတော့ ဘွဲ့ကိုမပြော
ချင်ပါ။ ဒယ်ဒီနဲ့ဘွဲ့ကို အဆင်အပြေဆုံးပဲ ဖြစ်စေချင်သည်။

ဒယ်ဒီက တိကျသည်။ ပြတ်သားသည်။ ဆိုခဲ့စေ
မြဲစေဆိုသည့်လူမျိုး။

ဘွဲ့နဲ့ ဒယ်ဒီကြားမှာ မေသော် ဘာလုပ်ရမလဲကွယ်။

ဘွဲ့လည်း မမျှော်လင့်သောစကားကို ကြားလိုက်ရ
၍ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ နဂိုတည်းက ညစ်နေပါတယ်ဆိုမှ။

အဲဒီနေ့က မမေ့အတွက် ဝယ်လာတဲ့အိတ်ကို ပြန်
ကာနီးမှ ပေးဖြစ်သည်။

မန်ကောက်က ပြန်လာပြီးမှ ချောကလက်နဲ့လည်း
သိပ်မတွေ့ဖြစ်။ မမေ့ရဲ့တောင်းဆိုမှုကလည်း သူ့ကိုစိတ်ရှုပ်စေ
သည်။

ထို့ကြောင့် အလုပ်တွေ နှစ်ရက်တိတိဖျက်ကာ
ချောင်းသာကို ထွက်သွားလိုက်သည်။

စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့ ဖိုးခွားလေးကိုတောင် မခေါ်ခဲ့။

မေမေက သူ ချောကလက်ကြောင့် စိတ်ညစ်သည်ပဲ
ထင်ကာ ဘာမှမပြော။

မမေ့ရဲ့တောင်းဆိုမှုကိုလည်း မမေ့ကိုမပြောပြဖြစ်
ပါ။

sea view အခန်းကို ယူထားသော်လည်း တစ်နေ့ ကုန် အခန်းထဲက အပြင်မထွက်ဖြစ်ဘဲ ကမ်းခြေကိုပဲ ငေးကာ အတွေးတွေကို တစ်စစီ ရှင်းထုတ်နေမိသည်။

ချောကလက်ကိစ္စက ရှင်းသည်။ စီးရီးစ်ကိစ္စပြတ် တာနဲ့ ချောကလက်နဲ့ သူ့ရဲ့ဆက်ဆံရေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းချ လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။

အခု သူ့ကို စိတ်ရှုပ်စေတာက မမေ။

ဘဝတစ်သက်တာ လက်တွဲရမယ့် မမေက သူ့ အလုပ်ကို ဖြတ်ချခိုင်းနေသည်။ ဒီလိုတောင်းဆိုလိမ့်မယ်လို့ အိပ် မက်တောင် မမက်ခဲ့ပါ။

မမေရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း သူ့ကို နှစ်လိုပုံမရ။

ထို့ကြောင့်လည်း မမေက သူ့ကို သူမရဲ့လောကထဲ ဆွဲသွင်းချင်ပုံရပြီ။ ခက်သည်။

သူက အနုပညာကို သေတဲ့အထိ ဖက်တွယ်သွား

မည့်သူ။

မမေကြောင့် ဒီလောကကို ကျောမခိုင်းနိုင်။

သူ မလုပ်နိုင်။

ဒါဆို သူနဲ့ မမေတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက သာယာ ဝါ့မလား ? ။

သူ မင်းသမီးတွေနဲ့တွဲတိုင်း မမေ သဝန်တိုနေရင် တော့ ခက်ပြီ။

ပြီးတော့ သူ့အလုပ်ဆိုတာက ကိုယ်က နားလိုက် မှပဲ အားတာ။

ဒါကိုရော မမေ နားလည်ပေးပါ့မလား ? ။

မမေကို အားနာတာရယ်၊ သင့်တော်တယ်ထင်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ မှန်ရဲ့လား။

မမေကို နားလည်မှု ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့တာ မှား များနေပြီလား ? ။

သူ့မေးခွန်းတွေကို ဖြေမယ့်သူ မရှိ။

တဝန်းဝန်း မြည်နေသော လှိုင်းပုတ်သံတွေကလည်း ကူမစဉ်းစားပေးနိုင်။

ပင်လယ်ကြီးကို တစ်နေ့ကုန် ထိုင်ကြည့်ပြီး ဘာအကြံမှမထွက်။

မမေ့နဲ့ စေ့စပ်ခဲ့တာ မှားပြီလားဟု ပထမဆုံး နောင်တရချင်သွားသည်။

ညနေဘက်ကျတော့ ဘွဲ့ ရုပ်ဖျက်ကာ အပြင်ထွက် လမ်းလျှောက်ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ဟိုတယ်မှာ ညစာစားနေတုန်း သူ့နဲ့ကပ် ရပ်ဝိုင်းမှာ မမေ့တို့အသိုင်းအဝိုင်းက လူနှစ်ယောက် စကားပြောနေတာ။

“မေသော်ကောင်းကို အထင်ကြီးထားတာကွာ။ ခုတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်နဲ့ စေ့စပ်သတဲ့”

“အဲဒါကြောင့် ဘိုးတော် ရေလည်တင်းနေတာပါကွာ”

“ဘာလဲ ဦးသော်ကောင်းကြီးလား”

“အေး ... အဘိုးကြီးက လက်ကားကြီးပဲကွ။ သူ့ရဲ့တစ်ဦး တည်းသောသမီးကို ဒီလိုဖက်ခွက်စားနဲ့ ဖြစ်ရမလားဆိုပြီး ရေလည်ပေါက်ကွဲတာတဲ့။ ငါတို့ MD နဲ့ ဘိုးတော်ကြီးက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေကွာ၊ မူးပြီးရင်ဖွင့်နေတာတဲ့”

“အေးလေကွာ၊ တန်မှမတန်တာ၊ ဟိုကောင်ကတော့ ဘုရားပွဲတွေတာပဲကွ”

“မေသော်ကောင်းကလည်း ဒီလောက်တောင် ရှော်ရသလားကွာ”

“ဪ ... ရင်ခုန်သံကို မထိန်းနိုင်လို့ နေမှာပေါ့ကွာ၊ ဟား ဟား။ ဟိုက အကယ်ဒမီမင်းသားကလည်း ဘယ်လောက်တောင် အကယ်ဒမီရှော့ခံတွေ လုပ်လိုက်လည်းမှ မသိတာ ... ဟား ဟား”

“အေး ... ငါတို့က ဂဏန်းပဲတွက်တတ်တာကိုး။ မိန်းကလေးတွေက ကယ်ကူလေတာ မကြိုက်ကြဘူးကိုး”

“ဒါဆို ဘာကြိုက်လဲကွ။ ပြောပါဦး”

“အကယ်ဒမီရှောလေကွာ။ ရှော ... ရှောခံ”

“ဟား ဟား ... ငါတို့လည်း သရုပ်ဆောင်သင်တန်း သွား
တက်ဦးမှပဲ”

တမင်စောင်းပြောနေသလားတောင် ထင်ရသည်။
ဘွဲ့ ညစာတောင် မစားဖြစ်တော့ဘဲ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့၏။

ဦးသော်ကောင်းက သူ့ကို ဖက်ခွက်စားတဲ့လား။
ဒါကြောင့် မမေက သူ့ကို အနုပညာအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ခိုင်းတာ
ကိုး။

“ဘောဘီ”

မေသော်သည် အခုတလော ဒယ်ဒီနှင့် ထိပ်တိုက်
မတွေ့ချင်သဖြင့် မတွေ့အောင် ရှောင်နေမိသည်။

“ဒယ်ဒီ”

“လာပါဦး ဘောဘီ၊ ပြောစရာရှိလို့”

“ဒယ်ဒီ ... မေသော် ခေါင်းကိုက်နေလို့”

“ဟုတ်လား၊ ဆေးသောက်လေ ဘောဘီ၊ ဒယ်ဒီ ပြောမယ့်
စကားကို ဘောဘီ ကြိုများသိနေလား”

မေသော် ရှောင်လွှဲလို့ မရတော့တာနဲ့ ဒယ်ဒီရှေ့
ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

“သမီး”

“ရှင် ... ဒယ်ဒီ”

“မောင်ဘွဲ့ကိစ္စက ဘယ်လိုလဲ သမီး။ သူ့အလုပ်တွေ မရပ်တဲ့အပြင် ကောလာဟလတွေပါ ဆက်ထွက်နေပါလား။ အင်း ... ကောလာဟလလိုသာ သုံးရတာပါ။ တကယ်တမ်းကျတော့ အဲဒီမိန်းကလေးကို သူက စီးရီးစ် ထုတ်ပေးဖို့ လုပ်နေတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကြားထဲက ပတ်သက်မှု အတိုင်းအတာကိုသာ မသိရသေးတာ”

မေသော် ဘာပြန်ပြောရမလဲ မသိ။

“တစ်ခုခု ပြောပါဦး ဘာဘီ”

“သူ့အလုပ်တွေက ချက်ချင်းဖြတ်လို့ မရသေးလို့ပါ ဒယ်ဒီ။ လုပ်လက်စလေးတွေ လက်စသတ်ရဦးမယ်လေ”

“ကောင်မလေး ကိစ္စကရော”

“အဲဒါကလည်း လုပ်လက်စအလုပ်ကလေးတစ်ခုပါ ဒယ်ဒီ။ သမီး သိပါတယ်”

“အိုခေလေ ... သမီး သိတယ်ဆိုရင် အိုခေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘက်က ကိစ္စပိစ္စတွေပြတ်မှ သောဘီတို့ လက်ထပ်ပွဲကိစ္စ စီစဉ်ကြပေါ့ ... အိုခေ ...

“အိုခေ ... သွားတော့ ဘာဘီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒယ်ဒီ”

မေသော် စိတ်ညစ်လိုက်တာ။ ဒယ်ဒီက ဘူးဆို ဖရုံသီးတာမှ မဟုတ်တာ။

ဘွဲ့ကလည်း လုံးဝပြောလို့ရမှာ မဟုတ်။

ဒယ်ဒီကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်သလို ဘွဲ့ကိုလည်း မစွန့်လွှတ်နိုင်။

မေသော်ကို မိုက်မဲသည်ဟု ဝေဖန်ကြ၏။ မေသော်လို အစစအရာရာ ပြည့်စုံလွန်းလှသော မိန်းမတစ်ယောက်က ဘွဲ့နဲ့မတန်တဲ့။

မေသော်ကတော့ အဲဒီလို မတွက်ပါ။ မေသော်ဘဝမှာ ဘာမှမလိုအပ်အောင် ပြည့်စုံပြီးသား။

အဲဒီပြည့်စုံမှုမှာ အချစ်ကို ထပ်ပေါင်းထည့်လိုက်ရင်
ပိုပြီး ပြီးပြည့်စုံသွားမှာလေ။

ဘဝမှာ ဘာမှ မလိုအပ်လောက်အောင် ပြီးပြည့်စုံ
သွားမှာလေ။

ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ မေသော် ထင်သလို
ဖြစ်မလား။

ဒယ်ဒီရော ဘွဲ့ပါ မေသော်ကို မငဲ့ကြ။

ဒယ်ဒီက မေသော်အတွက် ဘွဲ့ကို အရှိအတိုင်း
လက်မခံနိုင်သလို ဘွဲ့ကလည်း မေသော်ဆန္ဒကို မလိုက်လျော့။

ပြီးပြည့်စုံလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ မေသော်
အပြစ်က ခုမှ ဒုက္ခလှလှတွေ့တာ။

ညစ်ခြင်းအဆင့်တစ်ပါးပဲကွယ်။

သေချာတာက ဒယ်ဒီရော ဘွဲ့ပါ ဘယ်သူမှလျှော့
မှာမဟုတ်။

ဒီတော့ ...

မေသော်ကပဲ ဒယ်ဒီနဲ့ ဘွဲ့ တစ်ယောက်ကိုရွေးရ
တော့မှာမို့လား ? ။

မေသော် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမလဲ ? ။

ခုကတည်းက မေသော် အသည်းအသန် စဉ်းစားနေ
ရပြီ။ အချစ်ကို ရွေးရမလား။ စွန့်လွှတ်လိုက်ရမလား ? ။ ဒယ်ဒီ
အမွေဖြစ်လို့ ဘွဲ့ကိုရွေးလည်း မေသော်ဘဝက စုတ်ပြတ်သွား
မှာမဟုတ်။

ဘွဲ့သည် အောင်မြင်နေသော Celebrity တစ်ယောက်
ပဲလေ။ ခပ်နပ်နပ်မှ မဟုတ်တာ။

ဒါပေမဲ့ ...

မေသော်ကို အမေလိုရော အဖေလိုပါ စုပုံချစ်ခဲ့တဲ့
ဒယ်ဒီကို ထားခဲ့ဖို့ကရော။

ဒယ်ဒီသာ ဘွဲ့ကို လက်ခံပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်။

အနုပညာအလုပ်ဆိုတာ ဒယ်ဒီ ထင်သလောက်
လည်း သေးနပ်တာမှ မဟုတ်တာ။

ဒီကြားထဲ ဘွဲ့နဲ့ ဟိုကောင်မလေးကိစ္စကလည်း
ဘယ်လိုလဲ မသိ။

မေသော်သည် သူမကို ဘွဲ့မချစ်တာ သိပါသည်။

ဘွဲ့ သူမကို ဘာကြောင့်ရွေးခဲ့သလဲ ? ။

သူမ၏ပိုင်ဆိုင်မှုကြောင့်တော့ ဟုတ်မည်မထင်။

သူမက အရင် ရင်ဖွင့်မိလို့ သူမကို ငဲ့တဲ့အနေနဲ့
လက်ခံခဲ့တာပါ။

ဒါကိုသိနေတော့ ဟိုကောင်မလေးကိစ္စကို ပူနေသည်။

မေသော် ဘာလုပ်ရမလဲ။

မေသော်ကိုချစ်တဲ့ ဒယ်ဒီတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့

ပြီး မေသော်ကိုမနှုတ်ဘဲ ဘွဲ့ကို ရွေးသင့်ရဲ့လား ? ။

ဘာလုပ်ရမလဲ ? ။

ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို သူ့ ခုထိအဖြေရှာ
ရသေး။

မမေသော် ဖခင်က သူ့ကို ဖက်ခွက်စားတဲ့။ မမေ
သူ့ကို အနုပညာလောကကို စွန့်လွှတ်ပါတဲ့။

သူ့ကိုအထင်မကြီးတဲ့ ယောက္ခမနဲ့ သူ့အလုပ်ကို
အထင်မကြီးတဲ့ ဇနီး။

သူ့အလုပ်ကို လက်မခံနိုင်တဲ့ အသိုင်းအဝန်းထဲ
သွင်းလို့ ဖြစ်ပါ့မလား ? ။

ဒါဆိုရင် မမေကို စွန့်လွှတ်ရမလား ? ။

မဖြစ်နိုင်။ သူနဲ့ စေ့စပ်ပြီးမှတော့ မမေကို သူ
ထိတ်မထင်လို့မရ။ သူ့ကြောင့် မမေ ထိခိုက်နစ်နာသွားမှာမျိုးကို
သိလား။

သူ ဆုံးဖြတ်ရ ကျပ်သည်။

ချောကလက်။

သူမကရော ...

ဖေဖေ စွပ်စွဲချင်သလိုများ ဖြစ်နေမလား ? ။ ချော
ကလက်ရဲ့အပြုံးလေးတွေ ဖြူစင်သည်ဟုပဲ ထင်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ ချောကလက်ဘက်က ဘယ်လိုပဲဖြစ်

ဖြစ် သူက ချောကလက်ကို ချစ်လို့။ သူ့ချစ်တဲ့ကောင်မလေးနဲ့
ဆုံစည်းခွင့် မရှိတော့ရင်တောင်မှ သူမ ဖြစ်ချင်တာလေးတစ်ခု
ဖြစ်ဖြစ် ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်ချင်လို့ပါ။

ခုလိုခေတ်ကြီးမှာ အဆိုတော်သစ်တင်ပြီး ငွေကုန်နဲ့
စီးရီးစ်ထုတ်ပေးတာဟာ တျောက်ခဲကို ရေထဲပစ်ချလိုက်သလို
လေ။

ဒါပေမဲ့ ...

ချစ်လို့လုပ်ပေးလိုက်တာပါ။

ဖြစ်နိုင်ချေရှိလို့ ဖြစ်စေချင်လို့ကို လုပ်ပေးတာလေ။

အဆိုတော် ချောကလက် ဖြစ်သွားပြီဆိုရင် သူ
ကျေနပ်ပြီ။ ငွေရေးကြေးရေး အဓိကမဟုတ်။

သို့သော် ထိုအတွက် ချောကလက်ဆီက ဘာအခွင့်
အရေးကိုမှ မယူ။

ဂျာနယ်တွေ ဖြူကြသလို ပတ်သက်မှုမျိုး ဘယ်တော့မှ
ရှိလာမှာ မဟုတ်။

တကယ်တော့ ...

အချစ်ဆိုတာ တုမမြေမြေ ခံစားချင်စရာ ကောင်းသလို
တတိတိနဲ့လည်း ပူလောင်လွန်းလှ၏။

သို့သော် ထိုပူစပ်ပူလောင် ရသလိုပဲ နှစ်ခြိုက်နေ
ကြတာလေ။

အရာအားလုံးကို မေ့ပစ်ချင်သော ဘွဲ့တစ်ယောက်
တည်း အခန်းထဲမှာ ဘိယာသောက်လိုက်၊ သန့်စင်ခန်းဝင်လိုက်
နဲ့ ဘယ်အချိန် အိပ်ပျော်သွားမှန်းမသိ။

ဦးသော်ကောင်းသည် သမီးဖြစ်သူ အရိပ်အကဲကို
ကြည့်ကာ အခြေအနေကို သဘောပေါက်သင့်သလောက် ပေါက်
ပါသည်။

သမီးကိုကြည့်ရတာ ကောင်းလေးကို ပြောလို့ရပုံမ
ပေါ်။

ဦးသော်ကောင်းကတော့ ပြတ်သည်။

လက်ရှိအနေအထားနဲ့တော့ ဘွဲ့ကို သမက်အဖြစ်
အသိအမှတ် မပြုနိုင်ပါ။

သမီးကတော့ တွေဝေနေပုံပဲ။ ခုထိ ဖအေကိုဘာမှ

မပြောသေး။

ပြီးတော့ ကောင်လေးက ကော်လာဟာလကလည်း

ထွက်သေး။

သင်းရဲ့ကော်လာဟာလကြောင့် ခုတောင် ဦးသော်

ကောင်းထို့ သိက္ခာကျလှပြီ။

အခု သင်းက ဦးသော်ကောင်းရဲ့သမက်လောင်းလေ။

အချစ်နဲ့ပတ်သက်တော့ သမီးလည်း ရဲရင့်ပြတ်သားမှု

တွေ ပျောက်ဆုံးကုန်ပြီထင်၏။

သမီးကို တွေဝေမနေစေချင်ပါ။ သမီးတွေဝေနေ

တယ် ဆိုရင်တော့ အဲဒီတွေဝေမှုတွေကို ဒီဖအေကပဲ ပျောက်ပေး

ရမည်။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်ပြီးမှ တော်

တော်နဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ရင်လည်း မကောင်းဘူး။

လက်ထပ်ပွဲ မြန်မြန်ကျင်းပ။ ဒါမှမဟုတ် ဖျက်စရာ

ရှိရင်လည်း ပူပူနွေးနွေးဖျက်မှ။ နစ်နာစရာရှိရင် မိန်းကလေးဘက်

ကပဲ နစ်နာမှာလေ။

သမီးက မပြတ်သားနိုင်ရင် သူက ဝင်ပြတ်သားပေး
ရမည်။

သမီးကို သူ မတားဘဲ သမီးဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျှော
စေစပ်ပေးလိုက်တာဟာ မီးမှန်းမသိသေးတဲ့ ပိုးဖလံလေးကို မီးနဲ့
ဆော့ကစားခိုင်းကြည့်တာပင်။

ထို့အတွက် သမီးရဲ့သိက္ခာတောင်ပံလေး နည်းနည်း
တော့ ထိခိုက်သွားနိုင်သည်။

ပြဿနာတော့ သိပ်မရှိ။

ဦးသော်ကောင်း သမီးကို ဘယ်သူတွေက ကြာကြာ
ကဲ့ရဲ့နိုင်မလဲ ? ။ သူ့အတွင်းရေးမှူးကို ဘွဲ့ဆီ ဖုန်းဆက်ခိုင်း
လိုက်သည်။

သကောင့်သားလေးက လောလောဆယ် နယ်မှာ
ရောက်နေသတဲ့။

ပြန်လာရင် လာတွေ့မည်ဆိုပဲ။

ထားပါ။ အရင်လိုစရာ အကြောင်းမှမရှိတာ။

တစ်ဖက်မှာ ဦးသော်ကောင်း ဖုန်းဆက်တဲ့အချိန်
ဘွဲ့က ချောင်းသာမှာ ပြီနေတာလေ။

ဦးသော်ကောင်း ခေါ်တွေ့တာ အကောင်းတော့မ
ဖြစ်နိုင်။

ဘွဲ့ကတော့ ဘွဲ့အလုပ်ကို မစွန့်နိုင်။ ဒီအခြေအနေ
နဲ့ပဲ မမေကို လက်ထပ်မည်။ သူတို့ဘက်က လက်မခံရင်တော့
ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ကိုယ်ပဲ။ မတတ်နိုင်။ သူကတော့ စပြီးကျောခိုင်း
မှာမဟုတ်။

ဒါဟာ ဘွဲ့ ချောင်းသာမှာနားရင်း စဉ်းစားလို့ရတဲ့
အဖြေပဲ။

ချောက်လက်ကိစ္စကလည်း သူမစီးရီးစ်ပြီးတာနဲ့ပြတ်
ပြီ။

အချစ်နဲ့ လက်ထပ်ခြင်း တစ်ထပ်တည်းမကျတာ
ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသည်။

ဒါပေမဲ့ ဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေကို အကောင်းဆုံး
ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမှာပဲလေ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေအောင်နေရင်၊ နေတတ်
ရင် ကျေနပ်စရာချည်းပဲမို့လား။

ဘဝမှာ ရင်ခွန်သံစစ်စစ်နဲ့ ချစ်ဖူးလိုက်ရုံကိုပဲ
ကျေနပ်စိတ်ဝင်လေ။

လွမ်းတယ် ချောကလက်ရယ်။

စေ့စပ်ပြီးသား လူတစ်ယောက်အဖို့ လွမ်းတာတောင်
တစ်ဝက်ပဲ လွမ်းခွင့်ရှိပါတယ်။

လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ ကိုယ့်ရဲ့ အလွမ်းတွေကို
ပင်လယ်ရေထဲ မျှောရတော့မယ်လေ။

“ထိုင်”

ဦးသော်ကောင်းရဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာပါ။ ဘွဲ့သည်
ချောင်းသာက ပြန်လာလာချင်းပဲ ဦးသော်ကောင်းကို သွားတွေ့
ပါသည်။

ခွဲထားလို့ကောင်းတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာလေ။

ဦးသော်ကောင်းကတော့ ပညာရှိလူကြီးလူကောင်း

ပီပီ ဘွဲ့ကို ဘယ်တော့မှ ဖွင့်မပြ။ ပုံမှန်ပဲ ဆက်ဆံသည်။

ဦးသော်ကောင်းရဲ့အတွင်းရေးမှူးမလေးက ကော်ဖီ

နှစ်ခွက် လာချပေးသည်။

“ဒါလီ ... ကိုယ် လိုရင်ခေါ်လိုက်မယ်။ တံခါးလာမခေါက်

— ပါနဲ့ Please ! ”

“ဟုတ် ... ဆရာ”

“ကော်ဖီသုံးဆောင်ဦး ဘွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး”

ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်ကြတာက ယဉ်ကျေးမှု

အရပါ။

“ဘွဲ့ကို သမီး ပြောပြီးပြီလားတော့ မသိဘူး”

ဘွဲ့က ဘာမှ မထောက်ခံ။

“ကိုယ်က ဘွဲ့ကို အနုပညာအလုပ်တွေ ဆက်မလုပ်စေချင် တဲ့ အကြောင်းပေါ့”

“ပြောပါတယ် ဦး။ ဒါပေမဲ့ ဦးဆန္ဒအရ ပြောတယ်ဆိုတာ တော့ ခုမှ သိတာပါ”

“သမီးက သူ့အနေနဲ့ပဲ ပြောတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးက အဲလောက်မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်က မလုပ်စေချင် တာ။ မောင်ရင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စွက်ဖက်ရတာတော့

မကောင်းဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်သမက်ဖြစ်လာရင် မောင် ရင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေက ကိုယ့်ကိုလည်း လာဆက် နှယ်တာပဲ။ အထူးသဖြင့် ဘွဲ့က ရုပ်ရှင်မင်းသား ဖြစ်သလို ဦးသော်ကောင်းသမက်က ရုပ်ရှင်မင်းသားဆိုရင် ကိုယ့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဖြစ်လာပြီလေ”

ဘွဲ့က ဘာမှပြန်မပြော။

“သမီးက မင်းနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ကိုယ့်ဆီခွင့်တောင်းကတည်း က ကိုယ် သမီးကို ပြောခဲ့တယ်။ မောင်ရင်သာ အနုပညာ အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်မယ်ဆိုရင် ကိုယ် သဘောတူတယ် လို့ ...

“ကေန္တ သမီး မင်းကိုပြောတာ မကြာသေးဘူးထင် တယ်”

တော်လိုက်တာဗျာ ပညာရှိပါဘိ။ အမှန်တရားကို ရအောင်တွေးနိုင်တယ်။ အေးလေ ... ဒါကြောင့်လည်း စီးပွားရေး လောကရဲ့ဘုရင်ကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့။

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး။ မမေ ပြောတာ လေးရက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။
 ဝမ်းနည်းပါတယ် ဦး။ ကျွန်တော်က ဒီအလုပ်ကို ဝါသနာ
 ပါလွန်းလို့ လုပ်နေတာပါ။ ကျွန်တော် မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါဘူး။”
 “ဒါဆိုရင် သမီးကို စွန့်လွှတ်မယ်ပေါ့”
 “လက်ရှိအနေအထားအတိုင်းကို လက်ခံနိုင်မယ်ဆိုရင်
 ကျွန်တော် မမေကို လက်ထပ်မှာပါဦး”

ဦးသော်ကောင်းက ပြုံးလိုက်သည်။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်လာ
 မယ်ဆိုတာ သိပြီးသားလေ။

အရမ်းအောင်မြင်ပြီး နေရာအိုင်အမာ ရထားတဲ့
 Celebrity တစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုကို ရုတ်တရက်ကြီး
 ခါချဖို့ဆိုတာ ? ...။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုလည်း ဒီကိစ္စကို သမီး ဆုံးဖြတ်ပါစေ။
 မောင်ရင်နဲ့ကိုယ်က အစွန်းတစ်ဖက်စီ ဖြစ်နေပြီ။ အကယ်၍
 သမီးက မောင်ရင်ကို ရွေးခဲ့ရင် ကိုယ့်ဘဝထဲကနေ သမီး
 ကို ဖြုတ်ချခဲ့မှာ။ မောင်ရင် သဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးကြိုက်သလိုလုပ်ပါ။ ကျွန်တော်လည်း မမေ
 အဆုံးအဖြတ်ကိုပဲ စောင့်ပါ့မယ်”

အပြုံးတွေက ချိုသလို စကားလုံးတွေကလည်း
 ညင်သာပါ၏။ သို့သော် ...။

“ရှင် ... ဒယ်ဒီ ဘွဲ့နဲ့တွေ့တယ်”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သမီး ဆုံးဖြတ်ရခက်နေတယ်ထင်လို့၊ ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင် ခေါ်တွေ့လိုက်တာ”

မေသော် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဒယ်ဒီက ခပ်ပြတ် ပြတ်သမား။ ဘွဲ့တော့ ဘယ်လိုနေသလဲမသိ။ မေသော် လန့်နေပြီ။

“ချာတိတ်က သူ့လောကကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးတဲ့ သမီး”

မေသော် နှုတ်ဆိတ်လျက်ပါပဲ။ မေသော်မှာ စကားလုံးမှ မရှိတော့တာ။

“ဒယ်ဒီကတော့ ငါ့သမီး စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ချာတိတ်ကို လက်ခံပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့အနုပညာဆိုတာ ကြီးကိုတော့ ထားခဲ့ရမယ်။ သူ့ဘဝကို ဒီထက်ပိုမြင့်ပေး

ပြီး သမီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးလိုက်ရုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ ချာတိတ်က ခေါင်းမရှိဘူး သမီးရဲ့။ တံလျှပ်ကိုရေထင်တယ်။ သူ့ရဲ့ နှစ်ပဲတစ်ပြားဝင်ငွေလေးကို မက်ပုံပဲ။ အေးပေါ့လေ သူ့ဝင်ငွေက ဒယ်ဒီတို့အတွက်သာ နှစ်ပဲတစ်ပြား။ သူ့အတွက်တော့ အဟင်း ... သနားစရာပဲ”

“ပိုက်ဆံကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး ဒယ်ဒီ။ သူက ဒီအလုပ်ကို ဝါသနာပါတာပါ”

“ဝါသနာ ... ဟက် ... ဟက် ... ဟာသပဲကွာ။ ဝါသနာက အလုပ်တစ်ခုမှ မဟုတ်တာ သမီး။ ဥပမာ ဒယ်ဒီဆိုရင်လည်း ဂျေဖက်ကို အရမ်းရှူးသွပ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါကြီးကို ပရော်ဖက်ရှင်နယ်လ် ဖက်တွယ်လို့မှမရတာ။ ဝါသနာထက် ပိုကောင်းတဲ့အလုပ်ရှိရင် ဝါသနာကို အပျင်းပြေသဘောလောက်ပဲ ထားသင့်တယ်လေ သမီးရဲ့။ သမီး ချာတိတ်လို မိုက်မဲတဲ့ကလေးမျိုးနဲ့ ငါ့သမီးကို သဘောမတူဘူး။ အဲဒီချာတိတ်အဆင့်နဲ့ ဒယ်ဒီသမီး မဖြစ်ပါဘူး။”

အေး ... ဖြစ်တယ်ဆိုရင်လည်း သမီးက ဒယ်ဒီသမီးမဟုတ်
တော့ဘူး”

အတ္တတွေကြီးလိုက်တဲ့ ဒယ်ဒီပါ။ မေသော်သည်
ဒယ်ဒီကို ကြောက်လာသည်။

ဘွဲ့ကိစ္စ မရှိခင်ကတော့ ဒယ်ဒီသည် မေသော်
သူရဲကောင်းပါ။

ထက်မြက်ရဲရင့် ပြတ်သားတယ်ဟုပဲ ထင်ခဲ့တာ
ပါ။

ခုတော့ သိပ်ထက်မြက်လွန်းသွားတာလား မသိ။
ဒယ်ဒီက သိပ်တစ်ယူသန်ဆန်သည်။ အစွန်းရောက်သည်။

ဒယ်ဒီရဲ့ အယူအဆတွေက မေသော်ကို ဖွန်းကျပ်
စေလာသည်။

ဒယ်ဒီသမီး၊ ဒယ်ဒီသွေးပါသော မေသော်သည်
ဒယ်ဒီလို စီးပွားရေးသမား ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ဒယ်ဒီလောက်တော့
အစွန်းမရောက်ချင်ပါ။

“ဘေးဘီ စာတတ်ပါတယ်။ ဘေးဘီကို ဒယ်ဒီ လက်ထပ်
သင်ပေးထားတာပဲ။ ဒယ်ဒီ အကောင်းဆုံးကို မျှော်လင့်
ထားမယ် သမီး။ ကဲ ... သွားနားတော့”

မေသော် အပေါ်ထပ်ကို တက်လာလိုက်သည်။
အင်းလျားကန်ကို မျက်နှာမူထားတဲ့ မေသော် ဧည့်ခန်းလေးထဲမှာ
ခြေပစ်လက်ပစ်။

မေသော် ဘွဲ့ဆီ ဖုန်းတောင်မဆက်ရဲတော့။ မေသော်
မချရဲတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘွဲ့ချသွားမှာစိုး၏။

မေသော် ဘွဲ့နဲ့မဝေးချင်ဘူး။

ထိုအချိန်မှာပဲ ... မေသော်ဖုန်းက မြည်လာ၏။
ပထမတော့ လန့်သွားသော်လည်း Ring Tone က ဘွဲ့မဟုတ်
ကြောင်း သတင်းပို့၏။

မေသော်ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆိုကပါ။ အမေရိ
ကားမှာ ကျောင်းသွားတက်နေသာ သူငယ်ချင်း။ ညစဉ်လို face
book မှာ စကားပြောနေကြမို့ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်ပါ။ ဖုန်းဆက်တယ်
ဆိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

“ဟယ်လို ... လင်းစု”

“အေး ... မေသော်၊ နင့်ကိစ္စကို အကြံပေးချင်တာနဲ့ ဆက် လိုက်တာပဲ”

“အေး ... ပြော”

“မေသော် ... နင် ဘွဲ့ ကို စွန့်လွှတ်လိုက်တာ ကောင်းမယ်။ နင့်လို မိန်းမတစ်ယောက်က ရုပ်ရှင်မင်းသားနောက် တကောက်ကောက် လိုက်ပြီးနေရမယ့် အိမ်ရှင်မမျိုးမဟုတ် ဘူး။ ပြီးတော့ နင် စီးပွားရေးလုပ်မယ်ဆိုလည်း နင့်ဘာ သာ ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ စီးပွားရေးလောက ထဲဝင်ရင် နင့်အဖေနဲ့ လွတ်ကင်းမှာမှ မဟုတ်တာ”

“လင်းစု”

“ဖွတ်မိုက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ဟာ။ နင် နောင်တရလိမ့်မယ် နော်”

“ဒါပေမဲ့ ငါ ဘွဲ့ကိုချစ်တယ်”

“သူက နင့်ကို မချစ်ဘူးလေ။ ပြီးတော့ နင် သူ့ကို 100% ယုံရဲလို့လား။ သူက နင့်ကို ဦးသော်ကောင်းသမီးအနေနဲ့ ရွေးခဲ့တာဆိုရင် နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူ အဲလိုလူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“အေး ... နင်ကလည်း ဖျော်ဖြေရေးအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ အပ် စပ်တဲ့သူမျိုး မဟုတ်ဘူး မေသော်ရဲ့။ ငါကတော့ 100% တားတယ်။ နင်ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ဟာ။ နင့်ဘဝကို နှလုံးသားနဲ့ လဲရဲတဲ့အထိ နင် မိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ဟာ မင်းသမီးတကာ နားလှေရှိတဲ့ ဧရပ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့ပေါ့၊ ဒါပဲ”

လင်းစု ဖုန်းချသွားပြီ။ ပြောမနာ ဆိုမနာပီပီ ပြော

သွားလိုက်တာ။

ဘွဲ့ပဲ အရင်ဖုန်းဆက်လာပါ၏။

“မမေ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရအောင်။ မမေ အိမ်ကိုတော့ မလာချင်ဘူး။ My Garden ကိုပဲ လာခဲ့ပါ”

ဘွဲ့့ရဲ့အသံကိုတောင် ရင်တုန်သည်။ မေသော် မသိမ်းချင်သေးတဲ့ဇာတ်ကို ဘွဲ့့က အဆုံးထိဆက်ကတော့မည် ထင်ပါရဲ့။

ဒီနေ့ဟာ ကံမကောင်းရင် မေသော်တို့နှစ်ဦးအတွက် နောက်ဆုံးနေ့လည်း ဖြစ်သွားနိုင်သည်လေ။

My Garden မှာ မေသော်ကပဲ ကြိုစောင့်နေလိုက် သည်။ ရောက်ရောက်ချင်း ဘွဲ့့နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာထက် ကိုယ် က ကြိုစောင့်နေရတာက စိတ်သက်သာမလားလို့။

တကယ်ပဲ မေသော် အချစ်အတွက် ရူးနေမိပြီထင် ပါရဲ့ကွယ်။

ဘွဲ့့က ရှုတင်ဖြုတ်လာပုံပင်။ ဘွဲ့့ပုံစံက နှမ်းနယ် နေသည်။

“နေမကောင်းဘူးလား ဘွဲ့့လေး”

“စိတ်ပန်း လှပန်း ဆိုပါတော့ဗျာ”

မေသော် ဆက်မကြားရဲတော့။ တကယ်တော့ ဒီ ဇာတ်လမ်းကို မေသော် စခဲ့တာပါ။

ကော်ဖီတစ်ခွက်စီမှာပြီး ငြိမ်နေမိသည်။ ဘွဲ့့က မျက်လုံးစုံမှိတ် ထိုင်နေလျက်က ...

“မမေ”

“ပြောလေ ... ပြော ... ပြောပါ ဘွဲ့့လေး”

“မမေ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ထားလဲ”

“ဘွဲ့့ ဆုံးဖြတ်ပြီးလို့ မမေကို ခေါ်တွေ့တာ မဟုတ်ဘူး လား”

“ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ မမေ ဆုံးဖြတ် တာကို နှာခံရမှာလေ။ အန်ကယ်လ်နဲ့ ကျွန်တော်က ဆိုဒ် ခြင်းမတူတော့”

“ဘွဲ့လေး”

“ကျွန်တော်က မမေနဲ့ လူသိရှင်ကြား စေ့စပ်ထားတာလေ။ ကျွန်တော်တို့ အဆင်မပြေရင် မမေက မိန်းကလေးဆိုတော့ ပိုနစ်နာတယ်။ ကျွန်တော့်ကြောင့် မနစ်နာစေချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ရင်လည်း မမေ စွန့်လွှတ် ရမှာက အများကြီး။ အထူးသဖြင့် အန်ကယ်လ်ကို စွန့် လွှတ်ရမယ်။ အဲလိုလည်း မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“မေသော် ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူး”

“မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူးပေါ့”

“အင်း”

“တစ်ခုတော့ပြောမယ် မမေ။ မမေ ကျွန်တော့်ကိုလက် ထပ်မယ်ဆိုရင် အနုပညာကိစ္စကလွဲရင် ကျန်တာတော့

မမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပါ့မယ်။ ကျွန်တော့်ဘက် ကတော့ ဒီလောက်ပဲ ပြောနိုင်ပါတယ်”

“ဘွဲ့လေးရယ်”

ထိုစဉ်မှာပဲ သူတို့ဝိုင်းကို ချောကလက် ရောက်လာ

၏။

“ကိုကြီး”

“သော် ... ချောကလက်”

မေသော်သည် ငယ်သွေးကြွပြီး တက်ကြွဖျတ်လတ် နေသော ဆယ်ကျော်သက်မလေးကို အခုမှ အနီးကပ်မြင်ဖူးတာ ပင်။ သူမက မေသော်လို မချောဘဲ ချစ်စရာကောင်းသည့် ရုပ်မျိုးလေးနဲ့ ကလေးသာသာရယ်ပါ။

ချောကလက်ကလည်း မင်းသားရဲ့ မဒီကြီးကို ကပ် ရှိုးနေမိသည်။ မသိမသာပေါ့။ ပြီးတော့ ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့ မင်းသားကိုလည်း နည်းနည်းကျွေးချင်သည်။ သူ့မဒီကြီးနဲ့ဆုံ သခိုက်လေး ကျွေးရတာ။

“ချောကလက် ရွာတင်ကို သွားသေးတယ်၊ ကိုကြီးကိုမတွေ့
လို့”

“အင်း ... ဒီနေ့ စောစောပြတ်တာနဲ့”

“ဒါတောင် ချောကလက်ကို ဖုန်းမဆက်ဘူး။ ကိုကြီးနော်
ခုတလော ပစ်ထားတယ်နော်။ ချောကလက် လိုက်ရှာနေတဲ့
အချိန် ကိုကြီးကတော့ ...”

ချောကလက် ငိုမဲ့မဲ့လေး ဖြစ်နေတော့သည်။ ဘွဲ့ရင်
ထဲမကောင်း။ ချောကလက်က အက်ရှင်ရတာကိုး။ ဒါပေမဲ့
မေသော်ကတော့ မြွေမြွေချင်း ခြေခြင်သည်။

အထာကြီးကြီးနဲ့ heart မပါသောစကားလုံးတွေ
သွင်းနေတာ။

သေချာပြီ။ ဒီကောင်မလေး တမင် ဘွဲ့ကို ချူနေ
တာ။

မိမိရဲ့ ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေလို့ မကောင်း
မြင်တာ မဟုတ်ပါ။

မေသော်ရဲ့ လူကဲခတ်ပါဝါက အားကောင်းသည်လေ။

ဘွဲ့ကတော့ ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ရမည့်သူကြားမှာ
မနေတတ်သလို ဖြစ်နေသည်။ ဟိုဘက်ရော ဒီဘက်ပါ အားတွေ
နာကာ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မနိုင်ဘဲ အပြစ်ရှိသူလို ခံစားနေရသည်။

“ချောကလက် ဒီနားက တဏှာစီနဲ့ ဖြတ်သွားရင်း ကိုကြီး
ကားတွေ့လို့ ဝင်လာတာ၊ ပထမတော့ ဖုန်းဆက်မလို့ဘဲ၊
ဆက်မရလို့၊ ပြီးတော့ ဟို ... တွေ့ချင်တာနဲ့”

စကားမဆက်ရဲသလိုလိုနဲ့ ဖြတ်လိုက်ပုံက ပိုင်ပါပေ။

“မအားရင် သွားတော့မယ်နော် ကိုကြီး”

ဘွဲ့ ဘာမှမပြောရသေးခင် ချောကလက်က ထွက်
သွားသည်။ ဆက်နေလို့လည်း သူ့ဇနီးလောင်းကို ထားခဲ့ပြီး
ကိုယ့်နောက်ပါလာမှာမှ မဟုတ်တာ။ သို့သော် ...

“နေဦး ညီမလေး”

ချောလက်ခြေလှမ်းတွေတန့်ပြီး လှည့်ကြည့်တော့ ...

“ပြီးရင် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ရတယ် ကိုကြီး ... အေးဆေး”

ပြောပြီး ထွက်သွားလိုက်၏။ ဆက်မနေရဲတာ ဟို
မိန်းမရဲ့ မျက်လုံးတွေက စူးရှလွန်းလို့။

မေသော်က ဘာမှမပြောဘဲ ကြည့်နေသဖြင့် ...

“ခင်တဲ့ ညီမလေးပါ”

“သူ့ကို စီးရီးစ်ထုတ်ပေးနေတာ မမေ သိပါတယ်”

တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အသံမဲ့နေပေမယ့်။

ကိုယ့်ပြဿနာနဲ့ကိုယ်တောင် ပူနေတာ။

“မမေတို့ ပြန်ရအောင် ဘွဲ့လေး”

“မမေ ... သူနဲ့ကျွန်တော့်ကို ဂျာနယ်တွေဖွဲ့တာ သိပြီးရော
ပေါ့။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့က ရိုးရိုးသားသားပါ။

ဝါသနာထက်သန်နေတာလေးကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်လို့”

“ရှင်းပြစရာ မလိုပါဘူး ကလေးရယ်”

ရှင်းပြပြီဆိုကတည်းက ရှင်းစရာအဆင့် ဖြစ်နေလို့

ပေါ့။

ညဘက်မှာ ချောကလက်ဆီက ဖုန်းဝင်လာ၏။

“ကိုကြီး စီဒီဖြန့်ဖို့ ရက်ရပြီ”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်နေ့လဲ”

“ကိုကြီးမွေးနေ့မှာ ဖြန့်မယ်”

“ဟင် ... ကိုယ့်မွေးနေ့ကို သိလို့လား”

“သိတာပေါ့၊ သိအောင် ခုံစမ်းထားတာ”

“ကိုယ်မွေးနေ့ကို မေမေနဲ့ ဖိုးခွားပဲ သိတာ။ ညီမလေးက
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး”

“မမေနဲ့ မပြောပြဘူး”

“ထားပါ။ ဒါဆို happy world မှာ ရက်ရပြီဆိုတော့ ဖြန့်
ရဲ့ပဲပေါ့”

“ဟုတ်။ ချောကလက် ရင်တွေအရမ်းခန့်တာပဲ သိလား။

ချောကလက် ဖြစ်မှာပါနော် ကိုကြီး”

“ဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အနုပညာအလုပ်ဆိုတာ စန်းတော့ လိုတယ်။ ဘယ်လောက် ကြိုးစားပါစေ၊ စန်းမရှိရင်တော့ တရွေ့ရွေ့ပဲ ရွေ့ရတာပဲ”

“ချောကလက် စန်းရှိပါ့မလား”

“ရှိမှာပါ။ ငါ့ညီမရယ်”

“ဒါပဲနော် ... အဲဒီနေ့ကိုတော့ ချောကလက်ကို ပေးရမယ်။ ကိုကြီး အလုပ်ရှိရင်လည်း ဖျက်လိုက်တော့”

“အဲဒါက ကိုကြီး ပြန်ကြည့်ရဦးမယ်”

“ဟာ ... မသိဘူးနော်။ ကိုကြီး ကောင်းမှုကြောင့် ချောကလက် စီးရီးစ်ထွက်ခွင့်ရတာ။ ကိုကြီးမလာရင်တော့ ချောကလက်လည်း လက်မှတ်ထိုးပွဲ မလုပ်တော့ဘူး”

“ညီမလေး”

“ချောကလက်ကို နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးလေး မပေးနိုင်ဘူးလား ကိုကြီး။ ချောကလက်ရဲ့အိပ်မက်တွေ အကောင်အထည်ပေါ်နေတဲ့နေ့မှာ အဲဒီအိပ်မက်ကို ဖြစ်အောင်ဖန်ဆင်းပေးတဲ့ ကိုကြီးကို အနားမှာရှိစေချင်တယ်”

“ကဲပါ ... ကိုကြီး လာပါ့မယ်”

“ဟေး ... ဒါမှ တို့ကိုကြီး”

ပျော်ပါစေ။ ချောကလက်က သူ့ကို ဘယ်လိုပဲ သဘောထားထား။

နောက်ဆုံး အချူဇယားခင်းသွားရင်တောင် သူက ကျေနပ်ပါသည်။

သူ ချောကလက်ကို ချစ်သည်လေ။

“သားရေ ... မေသော်လေးဆီက ဖုန်းလာတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ။ ချောကလက် ဒါပဲနော်၊ ကိုကြီး အလုပ်ရှိသေးလို့”

“ဟုတ်”

ချောကလက်နဲ့ပြောသောဖုန်းကိုပိတ်ပြီး နောက်ဖုန်း
တစ်လုံးကို ကောက်ကိုင်ရသည်။

“ဟလို ... မမေ”

“ဘွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမေ ပြောလေ”

“တို့ အထပ်ထပ် စဉ်းစားပြီးမှ ဒီစကားကိုပြောမှာနော်”

“ပြောပါ မမေ”

“တို့ ဘွဲ့ကို လက်ထပ်မယ်”

သူ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

“ဘွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်”

“နေဦး ကလေး။ တို့စကား မဆုံးသေးဘူး။ တို့ ဘွဲ့ကို
လက်ထပ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘွဲ့ဘက်က တို့ကို တစ်ခုပဲလိုက်
လျှောပေး”

“ရတယ် မမေ။ အနုပညာအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ပါ ဆိုတာ
ကလွဲရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် လုပ်ပေးမယ်”

“တို့ ယုံပါတယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး ချောကလက်ဆိုတဲ့
ကောင်မလေးနဲ့ အဆက်အဆံ ဖြတ်ပေးပါ ကလေး။
တကယ်လို့ သူနဲ့ အလုပ်ကိစ္စမပြတ်သေးရင် တို့ ဆက်လုပ်
ပေးမယ်”

“မမေ”

“ဘွဲ့သာ အဲဒီကလေးမနဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပေးရင်
တို့ စေ့စပ်ထားတာကို ပြန်ဖျက်စရာ မလိုတော့ဘူး။
ဘယ်လိုလဲ ? ”

ဘွဲ့ရဲ့ မွေးနေ့။

မနက်ပိုင်းမှာ City Star ဟိုတယ်မှာ ချောကလက်
ရဲ့တေးစီးရီးစ် မိတ်ဆက်ပွဲ။ နေ့ခင်းပိုင်း Happy World မှာ
လက်မှတ်ထိုးပွဲ။

ချောကလက်ကတော့ ပျော်ရွှင်နေ၏။ ခုဆို ရန်ကုန်
မြို့အနှံ့ ထောင်ထားသော Billboard တွေကြောင့် ချောကလက်
စီးရီးစ်ထွက်မှာကို အဆောင်တစ်ခုလုံးသိကာ အုန်းအုန်းကြွက်ကြွက်။

အားလုံးက ချောကလက်အကြောင်း သိနေတာမို့
ချောကလက်စီးရီးစ်ထွက်ရေး ဘယ်လိုအဆင်ပြေသွားလဲ သိချင်သူ
က မနည်း။

ချောကလက်က မဖြောပါ။

လက်မှတ်ထိုးပွဲကြိုမှ သင်းတို့ ပိုအံ့ဩအောင်လုပ်
မှာ။ ဘွဲ့ရဲ့ဘေးမှာ လှလှပပကလေး ထိုင်ပြလိုက်ရင် အနည်း
ဆုံးတော့ သူမအတွက် အရှိန်တစ်ခုရတာပဲလေ။ ခုတောင် ဘွဲ့နဲ့
တွဲပြီး သူမကို သိသူတွေရှိနေပြီ။ ဂျာနယ်တွေရဲ့ကောင်းမှုကြောင့်
လေ။

အဆောင်ကထွက်ကာနီးတော့ ဘွဲ့ကိုဖုန်းလှမ်းဆက်
လိုက်သည်။

ဘွဲ့ကို လာကြိုခိုင်းရမည်။ ပြီးတော့ အလှပြင်ဆိုင်
သွားမယ်။ အလှဆုံး ပြင်ရမယ်။ စာနယ်ဇင်းသမားတွေ အများကြီး
ဖိတ်ထားတယ်လေ။ စာနယ်ဇင်းသမားတွေ ဓာတ်ပုံရိုက်ရင် အလှ
ဆုံးဖြစ်အောင်လို့။

“ကိုကြီး ... ချောကလက်ကို လာကြိုနော်။ ချောကလက်
အလှသွားပြင်ရဦးမယ်။ ပြီးမှ City Star ကို အတူတူသွား
မယ်လေ”

“အေး ... အေး”

တကယ်တမ်း ကားရောက်လာတော့ ဘွဲ့ကားမဟုတ်ဘဲ တခြားကားတစ်စီး ဖြစ်နေသည်။

“ချောကလက်ရေ ... နင့်ကို လာကြိုတာတဲ့”

ကားမောင်းသူကိုလည်း ချောကလက် မသိ။

“ရှင်က ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီက ညီမကိုကြိုဖို့ ကိုဘွဲ့ လွတ်လိုက်တာပါ”

“ကိုဘွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချောကလက် ကိုကြီးဆီ လှမ်းဆက်တော့ ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်လွတ်လိုက်တာ၊ ကိုယ် မအားလို့ကွာ”

“ဒါဆို ကိုကြီးက မလာဘူးပေါ့”

“အတတ်နိုင်ဆုံး လာဖို့ကြိုးစားပါ့မယ်”

“အို ... မသိဘူး ... မသိဘူး။ ကိုကြီးလာခဲ့”

“တကယ်မအားလို့ပါကွာ။ ဒါပဲနော် ညီမလေး”

ဖုန်းကိုအပြီးပိတ်သွားသဖြင့် ပြန်ဆက်လို့မရတော့။

ချောကလက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့။

ဘွဲ့လာမှ ဘွဲ့နဲ့အတူတွဲပြီး ဂျာနယ်တွေထဲပါမှ

နာမည်တက်မှာကို။

ကားပေါ်တက်လိုက်ရတော့သည်။

“ဒီနေ့ တစ်နေ့ကုန် ညီမသွားချင်တဲ့ဆီ ပို့ပေးဖို့ ကိုဘွဲ့ မှာထားပါတယ်”

ချောကလက် တင်းနေသည်။ ကားသမားကို ဘာမှ

ပြန်မပြောတော့။

အလှပြင်ပြီး City Star ကိုသွားသည်။ ပွဲမစခင်

အရင်သွားပြီး စာနယ်ဇင်းသမားတွေကို ကြိုရသည်။ ကိုယ်က

အသစ်လေ။ ဒီလို အပိုးကျိုးထားမှ လူချစ်လူခင်များမည် မဟုတ်

လား။

“ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်း ညီမလေး”

“ဟင်”

ဒေါ်မေသော်ကောင်းပါလား။ သူက ဘာလာလုပ်
တာလဲ။

ချောကလက် ဘာပြောရမှန်းမသိ။ ချောကလက်
တော့ မဖိတ်မိဘူး ထင်ပါရဲ့။

ဧကန္တ ကိုကြီး ဖိတ်ထားတာများလား။

“မမေ အရင်လာနှင့်တာ။ ခဏနေရင် ဘွဲ့လေး လာလိမ့်
မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မမေ ဘယ်မှာထိုင်ရမလဲ”

အဲဒါမှ ဒုက္ခ။ Sitting Plan က ချပြီးသား။ ထိုထဲ
မှာ ဒေါ်မေသော်ကောင်းမပါ။ သို့သော် ဒေါ်မေသော်ကောင်းသည်
ကိုကြီးနဲ့ပတ်သက်ရင် VIP ဖြစ်နေသည်။

ဘယ်မှာနေရာချရမလဲ။

ကိုကြီးကို ချောကလက်ရဲ့ဘေးမှာထားဖို့ စီစဉ်ထား
တာကိုရော ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

“ဆောရီး ... မမ ပါလာမယ်မှန်း မသိတာနဲ့။ VIP ဝိုင်း
မှာ ထိုင်ပါ မမ”

“ပရိဂျူဆာထိုင်ဖို့နေရာ စီစဉ်ထားလား ညီမ”

ဒါကရော ဘာစကားလဲ။ ဘွဲ့ ဘယ်မှာထိုင်မလဲ
လို့ မေးလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲမို့လား။

“ပရိဂျူဆာနေရာကတော့ ချောကလက်ဘေးမှာ စီစဉ်ထား
တယ် မမ။ ထိပ်ဆုံးက စားပွဲရှည်မှာပါ။ စာနယ်ဇင်း
သမားတွေ အင်တာဗျူးရင် ဖြေရမှာဆိုတော့လေ”

“အိုခေ ... တို့ အဲဒီမှာ ထိုင်လိုက်မယ်”

“ရှင်”

“ဘွဲ့လေးက အလုပ်ရှုပ်နေလို့ ဒီကိစ္စကို တို့ကိုလွှဲထား
တယ် ညီမလေး။ ဇနားကပိုင်း ညီမလေး စီးရီးစံကိစ္စနဲ့
ပတ်သက်ရင် တို့ပဲ လုပ်ရတော့မယ်”

“ရှင်”

“သူက သူ့အလုပ်နဲ့သူ လည်နေတာဆိုတော့ ညီမလေးကို အာရုံအပြည့်မစိုက်နိုင်မှာစိုးလို့ ထင်ပါတယ်”

ချောက်လက်ရင်ထဲ တင်းကျပ်သွား၏။ ဒါ ဘာ သဘောလဲ။ ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ ? ။

“ပြီးတော့ ဒီနေ့ပွဲမှာ ညီမလေးရဲ့ပရိဂ္ဂဟာက မမေပဲ။ သဘောပေါက်တယ်နော်”

ချောက်လက် တော်တော်စိတ်တိုနေပြီ။ ဘာမှမတတ် နိုင်။ ဧည့်သည်တွေက တဖွဲဖွဲရောက်လာနေပြီ။

သို့သော် ချောက်လက်ရဲ့ Target က ဘွဲ့မှမဟုတ် တာလေ။ စီးရီးစ်ထုတ်ဖို့ပဲလေ။

အခု စီးရီးစ်ထုတ်နိုင်ပြီပဲ။ ဘွဲ့လာလာ မလာလာ သိပ်အရေးမကြီး။ ဒါပေမဲ့ ဘာလဲ။ ဘွဲ့က သူမကို ဘယ်လို ဆက်ဆံနေတာလဲ။

သူမကို ကစားတာလား။ သူမက သွန်ချင်တိုင်းသွန် လို့ရမယ့် ရေတစ်ခွက်လား။

တွေ့ကြသေးတာပေါ့။

ဘွဲ့ရောက်မလာခဲ့ပါ။ စာနယ်ဇင်းမိတ်ဆက်ပွဲစတဲ့
အထိ ဘွဲ့ရောက်မလာပါ။

ချောကလက်ရဲ့ဘေးမှာ ဒေါ်မေသော်ကောင်း ထိုင်
နေသဖြင့် မိဒီယာသမားတွေ မျက်စိလည်ကုန်ကြသည်။

တစ်ယောက်က ဘွဲ့နဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့သူ။ တစ်ယောက်
က ဘွဲ့နဲ့ ကောလောဟလ ထွက်ထားတဲ့သူ။

ဘွဲ့ကတော့ မရှိ။

ပွဲစတော့ စာနယ်ဇင်းဘိုးအကြီးတစ်ဦးက အဖွင့်
အမှာစကား ပွားပေးသည်။

ပြီးတော့ ပရိဂျူဆာက ဒီအခွေနဲ့ အဆိုတော်ကို
စာနယ်ဇင်းသမားတွေနဲ့ မိဒီယာလောကကို အပ်သည်။

ဒေါ်မေသော်ကောင်းသည် စီးပွားရေးသမားပီပီ
စကားပြောကောင်းသည်။ စကားကို ပျိုင့်ထိထိ ပြောတတ်သည်။

မိဒီယာတွေကျအောင် ပြောတတ်သည်။ သူမကိုဘွဲ့
နဲ့စေ့စပ်ထားသူအဖြစ် သိထားကြသော ဂျာနယ်လစ်တွေက ရတု
အခွင့်အရေးကို အမိအရ ဗျူးကြသည်။

ဒေါ်မေသော်ကောင်းကလည်း ကြေညာပါ၏။ သူမ
နဲ့ ဘွဲ့တို့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို မကြာခင် ကျင်းပတော့မည့် အကြောင်း
ပေါ့။

မိဒီယာသမားတွေကလည်း ဘာမှမဟုတ်သေးတဲ့
အဆိုတော်သစ်လေးထက် ဘွဲ့ရဲ့ဇနီးလောင်းကို ဗျူးခွင့်ရဖို့ပဲ
အလှအယက် တန်းစီနေကြသည်။

ဘွဲ့ရဲ့ဇနီးလောင်း။ အောင်မြင်တဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီး
ရဲ့သမီး။

မေသော်ကောင်းရဲ့ဘေးမှာ ချောကလက် ထိုင်နေ
လျက် ပျောက်သွားသလို ခံစားရ၏။

ငုပ်သွားပြီ။

လမင်းဘေးက ပိုးစုန်းကြူးပမှာ ဘယ်လိုမှကို
ယှဉ်လို့မရတာ။

ချောကလက်သည် ခုမှ ကိုယ့်အနေအထားကို
ကောင်းကောင်းသိသွားသည်။

မေသော်ကောင်းကို တစ်စိန်စိမ့် မနာလိုကာ အား
လည်းကျလာသည်။ ပြီးတော့ မေသော်ကောင်း နေရာကို ထိုင်
ချင်လာသည်။

ချောကလက်ကို စီးရီးစ်တစ်ခွေ ထုတ်ပေးရတာ
လောက်ကတော့ ဘွဲ့အတွက် ဘာမှပြောပလောက်မှာမဟုတ်။

ဒါကို ချောကလက်က ဟုတ်လှပြီ ထင်နေတာလေ။

City Star မှာ ပြီးတော့ Happy World ကိုကူးရ
သည်။

ဒေါ်မေသော်ကောင်းပဲ ပါလာသည်။ ဘွဲ့က လုံးဝ
လိုက်မလာပါ။

ဒေါ်မေသော်ကောင်း အလစ်မှာ ဘွဲ့ဆီဖုန်းဆက်
တော့ ဖုန်းပိတ်ထားသည်။ ချောကလက် စိတ်တိုလိုက်တာကွယ်။

လက်မှတ်ထိုးပွဲမှာ ထင်ထားတာထက် ပိုရောင်းရ
သည်။

တစ်ရက်တည်းနဲ့ တော်တော်ပေါက်သွား၏။ Happy
World မှာ လက်မှတ်ထိုးပွဲပြီးတော့ ဒေါ်မေသော်ကောင်းက ...

“ကဲ ... အားလုံးကို မမေ မဟာဌာနီးမှာ ကျွေးမယ်”

ချောကလက်တို့ မဟာဌာနီးထဲဝင်တော့ အထဲမှာ
ချောကလက်ရဲ့သီချင်းခွေကို ဖွင့်ထားသည်။

ချောကလက်ရင်ထဲ စိမ့်နေအောင် ပီတိဖြစ်ရသည်။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာ
လည်း ချောကလက်ရဲ့သီချင်းသံလေးတွေ ပျံ့လွင့်လျက်။

၂၂၆

ဦးသော်ကောင်း ရှေ့မှာ ဂျာနယ်တွေ အပုံလိုက်ပဲ။

ဦးသော်ကောင်းရဲ့ဒေါသတွေလည်း ငယ်ထိပ်ကို တက်ဆောင့်နေသည်။

ဂျာနယ်တွေရဲ့ အဆိုအရဆိုရင် သမီးက ဘွဲ့ကို ရွေးလိုက်တဲ့သဘောပေါ့။

မေသော်ကောင်းက အစည်းအဝေး လုပ်နေသဖြင့် ဖုန်းဆက်မရသေး။

ပြီးရင်တော့ သားအဖတွေ တွေ့ကြုံပြီပေါ့။

ဦးသော်ကောင်း ဒေါသတွေမပြေခင် မေသော်ဆီက ဖုန်းဝင်လာသည်။

“ဟဲလို ဒယ်ဒီ”

“သမီး ... ဒယ်ဒီ ဂျာနယ်တွေဖတ်ပြီးပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သမီးကိုခွင့်လွှတ်ပါ ဒယ်ဒီ”

“ရတယ် ... သမီး အခု ရုံးကကိစ္စဝိစ္စ အားလုံးစပြီးရှင်းလင်းတော့၊ ပြီးရင် သမီးသွားလို့ရပြီ၊ တစ်ခုတော့ပြောမယ်၊ ဒယ်ဒီ သမီးကို ဘာမှလက်မမဲ့ နိုင်တဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒယ်ဒီ။ သွားခွင့်ပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒယ်ဒီကို ထားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ဒယ်ဒီ”

“အေး ... ဒယ်ဒီကလည်း နင်မထုတ်ပါဘူး သမီး။ ဘေဘီ စိတ်ကြိုက်ရွေးသွားတာပါ။ ဒါပဲ ဘေဘီ၊ ဒယ်ဒီ ခေါင်းကိုက်နေလို့”

ဒယ်ဒီ ဖုန်းချသွားပြီ၊ မေသော် တော်တော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား၏။

နောက်ဆုံးတော့ ဒယ်ဒီ တကယ်ပဲ မေသော်ကိုနှင်ပြီ။

ဘွဲ့ဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ ရှုတင်ပြီးရင် သူမကို လာခေါ်ဖို့ ပြောလိုက်သည်။

ဘွဲ့က ရုံးဆင်းချိန်တောင် ရောက်မလာ။ သူမရုံးက မပြန်ဘဲ ဆက်စောင့်နေသည်။ ညရုစံနာရီမှ ရောက်လာခဲ့၏။

တစ်ရုံးလုံးမှာ ရုံးစောင့်နဲ့ သူမ စက္ကတေရီပဲ သူမနဲ့ အတူ ရှိတော့သည်။

“မျက်နှာမကောင်းဘူး၊ ဘာဖြစ်လဲ မမေ”

ဆာကုရာတာဝါက သီရိပစ္စယာမှာ ကော်ဖီသောက်ရင်း ဘွဲ့ကမေးလာ၏။ သူမ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေလည်း ဝဲလာ၏။ မျက်ရည်မကျအောင်ဘဲ ထိန်းနိုင်၏။ မျက်ရည်မဝဲအောင်တော့ မလုပ်တတ်။

မေသော်ကောင်းရဲ့ ရာဇဝင်မှာ မျက်ရည်ဝဲတယ် ဆိုတာတောင် လက်ချိုးရေလို့ ရတယ်လေ။

ဘွဲ့က မမေရဲ့လက်ဖဝါးလေးကို ဖွဖွကလေးဖိထားပြီး ...

“မမေ ကျွန်တော့်ကို ရွေးခဲ့တဲ့အတွက် နောင်တ မရစေရပါဘူး။ မမေရဲ့အနေအထားကနေ ကျွန်တော့်လိုလူအတွက် အရာအားလုံးကို စွန့်ခဲ့တာ တော်ရုံမေတ္တာမဟုတ်မှန်း ကျွန်တော် သိပါတယ်။ မမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပါ့မယ်”

“ဘွဲ့စကား ကြားရတာနဲ့တင် ကျေနပ်နေပါပြီ ဘွဲ့လေးရယ်။ ဒါပေမဲ့ မမေ ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘူး။ မမေမှာ ဆွေမျိုးရင်းချာဆိုလို့ ဒယ်ဒီ တစ်ယောက်ပဲရှိတာ”

“ဪ ... မမေရယ်၊ မိဘနဲ့သားသမီး သက်ဆုံးတိုင် ဖြတ်စဲတယ် မရှိပါဘူး။ တစ်နေ့တော့ စိတ်ဇပြုသွားမှာပါ”

“မထင်ဘူး ဘွဲ့လေး။ ဒယ်ဒီစိတ်ကို မမေ အသိဆုံး။ ဒယ်ဒီက သွေးသိပ်အေးတာ”

“စိတ်မကောင်း ဖြစ်တာတော့ဖြစ်ပေါ့ မမေ။ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်နော်။ ပြီးတော့ အခု ကျွန်တော်တို့ကိစ္စကို မမေ ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်လဲ။ မမေ လုပ်ချင်တာသာပြော။

မမေ စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်ပေးမယ်။ အခု အန်ကယ်က အလုပ်တွေ လွှဲခိုင်းပြီးဆိုတော့ နေတော့ရော”

“မမေကပဲ အလိုက်သိသိနဲ့ ထွက်လာရတော့မှာ။ လောလောဆယ် မမေတို့ လက်ထပ်ခင် အပြင်မှာ ခဏငှား နေရမှာပေါ့”

“ငှားနေမယ်။ တစ်ယောက်တည်း ငှားနေမှာလား”

“အင်းပေါ့”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော့်အိမ်ကိုပဲ တစ်ခါတည်း ပြောင်းခဲ့ပါလား။ မမေ အိမ်ကိုပြောင်းလာတဲ့နေ့ပဲ တစ်ခါတည်း လက်မှတ်ထိုးလိုက်မယ်။ ပြီးမှ ဧည့်ခံပွဲကျင်းပရင်ရော။ အပြင်မှာ တစ်ယောက်တည်း ငှားနေဖို့တော့ စိတ်မချဘူး”

“ဘွဲ့လေး ကောင်းမယ်ထင်သလိုသာ စီစဉ်ပါ”

“ခါဆို လောလောဆယ် လက်မှတ်ထိုးဖို့ အမြန်ဆုံးစီစဉ်ကြတာပေါ့”

မေသော်ကောင်းက ပီတီပြည့်သောအပြုံးတွေ ဝေဆာစွာနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူမ လူရွေးမမှားပါ။ ဘွဲ့မှာ ယောက်ျားပီသတဲ့စိတ် အပြည့်ရှိသည်။

နှလုံးသားကို အလိုလိုက်ခွဲပေမယ့် သူမ စိတ်ချမ်းသာရမှာပါ။ ချောကလက် ကိစ္စတုန်းကလည်း သူမဆန္ဒကို လိုက်လျောတာပဲလေ။

“ဘွဲ့လေး”

“ဗျာ”

“မမေတို့ တစ်သက်လုံး မခွဲကြေးနော်”

“ကတိပေးပါတယ် မမေ”

ဘွဲ့ရင်ထဲမှာ နှလုံးသားတွေမှာ တစ်စီကြောသွားလား ? ။

ချောကလက်ရဲ့စီးရီးစစ် အရမ်းကိုပေါက်သွားပါပြီ။
အဆိုတော် ချောကလက်က နေ့ချင်း ညချင်း
နာမည်ကြီး အဆိုတော်၊ ရှိုးတိုင်းကျော် အဆိုကျော်ကြီး ဖြစ်သွား
သည်။

ဘွဲ့ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်သွားသည်။

သူချစ်တဲ့ကောင်မလေးကို သူမ အဖြစ်ချင်ဆုံးအရာ
ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပေးလိုက်ရတဲ့အတွက် ကျေနပ်ပါသည်။

အချစ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရပေမယ့် ပေးဆပ်ခွင့်ရ
လိုက်သဖြင့် ဖြေသာပါသည်။

သူ့ကြောင့် ဦးတည်ချက်ပျောက်ပြီး မြို့ကိုပြန်ပြေး
တော့မည့် မိန်းကလေး။

သူနဲ့ ကောလာဟလတွေထွက်ပြီး နစ်နာရသူလေး။

ထိုကောလာဟလကိစ္စကိုလည်း မမေ့မက ဝင်ဖြေ

ရှင်းသွားသဖြင့် အဆင်ပြေသွား၏။

ကောင်မလေးကို ဘွဲ့က စီးရီးစစ်ထုတ်ပေးတာကို
သို့လော သို့လော တွေးကြသူတွေ တကယ်တမ်း ကောင်မလေး
ရဲ့ပရိယူဆာက မမေ့ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ ဘာကောလာဟလ
မှ ဆက်မရေးကြတော့။

ချောကလက်အပေါ် ဘွဲ့တာဝန်ကျေသည်ဟုပဲ ထင်
ပါသည်။

သို့သော် ...

မကျေနပ်နိုင်သူက ချောကလက်ပါ။

ချောကလက်သည် ကိုကြီးဖုန်းကို တဂွမ်ဂွမ်ဆက်
သည်။ ကိုကြီးက မတိုင်ပါ။ ဖုန်းပိတ်ထားတာများ၏။ ဖုန်းဖွင့်
ချိန်ဆက်တော့လည်း မတိုင်။

ရက်စက်မှုအပေါင်း သရဖူဆောင်းပြီ ထင်ပါရဲ့။

ခုဆို စီးရီးစ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ရင် မမေသော်ကောင်း
 နဲ့ပဲ ပြောနေရသည်။
 ချောကလက်သည် လွတ်တဲ့ငါးကို ကြီးနေမိပြီ။
 ဘွဲ့ဆေးကနေရာကို လိုချင်ပါပြီဆိုမှ ဘွဲ့ကရောင်
 ထွက်သွားပြီ။
 ဒါပေမဲ့ ချောကလက်ပဲလေ။ လွယ်လွယ်လက်လျှော
 တတ်တာမှ မဟုတ်တာ။
 ဘွဲ့နဲ့အဆက်အသွယ် မရတော့ ဘွဲ့စတင်ရှိရာကို
 စုံစမ်းပြီး လိုက်သွားသည်။
 သို့သော် ဘွဲ့ရဲ့မိခင်ကပဲ ဒိုင်ခံဇော်ခံကာ ဘွဲ့က
 တော့ အလုပ်များချင်ယောင် ဆောင်နေသည်။
 ရှုတင်ပြီးတော့လည်း နောက်ရှုတင်တစ်ခု သွားရမှာ
 မို့လို့။ နေမကောင်းလို့။ ဗွဲတက်စရာရှိလို့ စံသဖြင့် အကြောင်း
 မျိုးစုံနှင့် ရောင်ထွက်သွားတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မမေသော်ကောင်းက ရှုတင်ပြီးတာနဲ့
 ရောက်လာပြီး ဘွဲ့ကိုခေါ်သွားသည်။
 ဘာတဲ့။ မင်္ဂလာပွဲအတွက် သူတို့နှစ်ယောက် အလုပ်
 ရှုပ်နေတယ်ဆိုပဲ။
 ချောကလက် ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားပါစေ ဘွဲ့နား
 ကို ကပ်လို့ကိုမရ။ လူဆိုတာက ပြေးလေ လိုက်ချင်လေ မဟုတ်
 ပါလား။
 ချောကလက်သည် လိုက်လို့မရလေ စိတ်တိုလေဖြစ်
 နေသည်။
 ဒါပေမဲ့ ချောကလက်ကလည်း အားနေတာမဟုတ်။
 ရှိုးပွဲတွေ ဆက်နေသဖြင့် သိချင်းတိုက်ရ။ ရှိုးဆိုရ။ အဝတ်အစား
 စီစဉ်ရနဲ့ မအားပါ။
 ပြီးတော့ နယ်ကမိဘတွေလည်း ရောက်နေသည်။
 ချောကလက် အောင်မြင်တာကိုကြည့်ပြီး အံ့သြနေသည်။

ကိုယ့်ဘာသာ အဆိုတော်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားတဲ့
ကို ဆုချတဲ့အနေနဲ့ မိဘတွေက တိုက်ခန်းလာဝယ်ပေးကြသတဲ့။
လောကကြီးက ဘာလို့ လွဲနေမှန်းကိုမသိ။

ဝေဖန်စာ၊ နှစ်ကြိမ်စာအုပ်၊ မိတ်ဆက်စာများပေးပို့ပါလျှင်
အမှတ်-၉/၁၁၊ စ-လွှာ(၁)၊ ဇေယျဝတီလမ်း(ဗဟိုလမ်း)၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ သို့
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

ဘွဲ့က မေသော်ထံတွင် ချောကလက်နဲ့ တွေ့ခွင့်
တောင်းသည်။

“မမေ ‘... ကျွန်တော် ချောကလက်နဲ့ တစ်ခါလောက်တွေ့
ပြီး စကားပြောလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ သူဘာ
ပြောစရာရှိလဲ မသိဘူး။ အခု ကျွန်တော်က ဘာမှမဖြစ်ဘဲ
အကြောင်းမဲ့ ရှောင်သလို ဖြစ်နေတယ်”

“ဘွဲ့တွေ့ချင်လို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဒါပေမဲ့ မမေ ခွင့်ပြုမှပါ”

“ခွင့်တောင်းမှတော့ ခွင့်ပြုရမှာပေါ့ ဘွဲ့လေးရဲ့။ တကယ်
ဆို ဘွဲ့သာတွေ့ချင်ရင် မမေ မသိအောင် တွေ့လိုရတာပဲ။”

ခုလို ခွင့်တောင်းတယ်ဆိုတော့ မမေကလည်း ဘွဲ့ဆန္ဒကို အလေးထားရမှာပေါ့။ တွေ့လိုက်ပါ”

“ကျေးဇူးပဲ မမေ”

“ဒါပေမဲ့ နောက်ဆိုရင်တော့ မမေ ခွင့်မပြုချင်ဘူး”

“မမေ ခွင့်ပြုရင်မိတောင် ကျွန်တော် တွေဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မမေ ဘွဲ့လေးကို ယုံပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ သန်ဘက်ခါ လက်မှတ်ထိုးရမှာနော် မမေ”

“မမေက လက်ချိုးရေတွက်နေတဲ့သူပါ ဘွဲ့လေးရဲ့”

ဘွဲ့က ပြီးလိုက်သည်။ မိမိကို ချစ်ရှာလွန်းသော

အမျိုးသမီး။ ပိုင်ဆိုင်သမျှ အားလုံးစွန့်လွှတ်ကာ မိမိဘဝထဲစွန့်ကာ ဝင်လာသူ။

သူမ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတာတွေက ပါးပါးလေးမဟုတ်။

ဒါကြောင့်လည်း ဘွဲ့က သူမ စိတ်ချမ်းသာအောင်

ထားပေးချင်တာပါ။

တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ ယောက်ျားကောင်းတို့ အတွက်တော့ တကယ်မဟုတ်တဲ့ အိပ်မက်ပါပဲ။

မမေနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ကတိပေးပြီးမှ ချောကလက်ကို ချစ်ခဲ့မိတာ။

ချစ်သူကို လက်ထပ်ခွင့်မရှိတဲ့ အချိန်ကြမှ ဆုံလိုက်ရတာ ရင်နာစရာကောင်းပေမယ့် မမေကလည်း သူ့အတွက် အရမ်းကို သင့်တော်တဲ့ ကြင်ယာဖက်လောင်းပါပဲ။

သန်ဘက်ခါ မမေနဲ့ လက်မှတ်ရေးထိုး လက်ထပ်ကြတော့မည်။

မနက်ဖြန်တော့ ချောကလက်နဲ့ တွေ့ချင်ပါသေးသည်။ အခုက ပိုင်ရေးမရှိရုံ။ သန်ဘက်ခါဆို ဆိုင်ခွင့်ပါ ဆုံးရှုံးတော့မည်လေ။

လွတ်လပ်သေးတဲ့ဘဝနဲ့ ချစ်သူ မျက်နှာကို တစ်ခါ လောက်တော့ ကြည့်ချင်ပါသေးသည်။

ပြီးတော့ သန်ဘက်ခါ မမေနဲ့ လက်ထပ်မည့် အကြောင်းကို ချောကလက်ကို အသိပေးရမည်။

တာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ လုပ်သင့်လုပ်ဆိုက်တာကို လုပ်ခဲ့
တာပဲလေ။

အဲဒီအတွက် ဘယ်တော့မှ နောင်တရမှာမဟုတ်ပါ။

မမေလောက် သူ့အပေါ် ချစ်နိုင်တဲ့မိန်းမမျိုး ရှိမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ချောကလက်ကို ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ် မမေကိုမှ
မပစ်နိုင်တာလေ။

လောကမှာ သစ္စာတရားနဲ့ ကတိတစ်လုံးကို လွယ်
လွယ်နဲ့ မပေးသင့်သလို လွယ်လွယ်နဲ့လည်း မဖျက်သင့်ဘူးလေ။

ဒါကြောင့် သူ မမေကို စွန့်လွှတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တာ။

စေ့စပ်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် အတတ်
နိုင်ဆုံး သစ္စာရှိတဲ့အနေနဲ့ သူသိပ်ချစ်တဲ့ ချောကလက်နဲ့ ဝေးဝေး
နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။

ရှင်ထဲမှာတော့ တစ်စစ်စစ်နဲ့ ကိုက်ခဲနေတာပေါ့။

ချောကလက်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်တော့ ချောကလက်
က စတုဒီယိုတစ်ခုမှာ သီချင်းတိုက်နေသည်။

“ဟဲ့လို”

“ကိုကြီးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုကြီး တစ်ရေးနီးလာတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဆေးစား
မှားတာလား ? ”

“ပြောတော့ကွာ၊ ခု ညီမလေး ဘယ်မှာလဲ ? ၊ ခဏတွေ...
လို့ ရမလား”

“ချောကလက်လို အညတရလေးဆီကို ခွင့်တောင်းစရာ မလိုပါဘူး ကိုကြီးရယ်၊ ချောကလက် ကိုဖိုးဆိုးတို့ စတူ ဒီယိုမှာရှိတယ်”

ဘွဲ့သည် နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ချောကလက်ကိုသွား တွေ့ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုကြီးရယ် ... မတွေ့တာကြာသလိုပဲ။ သတိရနေတာ”

ပြီးလဲ့လဲ့လေး ချွဲနေတဲ့ ကောင်မလေးကို ပြန်ပြီးပြ ရတာတောင် အားမရှိပါဘူး။

“ညီမလေး အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ကိုကြီးက ပစ်ထားတာကလွဲရင် အားလုံးအဆင်ပြေပါ တယ်”

“ညီမလေးရယ်”

“ကိုကြီး ချောကလက်ကို ဘာလို့ ရှောင်နေတာလဲ”

ဘွဲ့က ချောကလက်ရဲ့မေးခွန်းကို မသိကျိုးကျွံပြု ကာ ...

“ညီမလေးအခွေ တော်တော်ပေါက်သွားတာပဲ။ ညီမလေး စန်းရှိတယ် မဆိုးဘူး။” ခုတော့ ညီမလေးဆန္ဒ ပြည့်သွား ဖြစ်ပေါ့”

“ကိုကြီး”

“ကိုကြီး မနက်ဖြန် မမေ့နဲ့ လက်မှတ်ထိုးကြတော့မယ်။ ဧည့်ခံပွဲက နောက်တစ်ပတ်ထဲကြမှ လုပ်ဖြစ်မယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်တွေရှုပ်ပြီး ညီမလေး နဲ့မတွေ့ဖြစ်တာ”

“ဪ ... နောက်ဆုံးတော့ ကိုကြီး မမမေ့သော့ကောင်း ကို လက်ထပ်တော့မှာပေါ့နော်”

“ကိုကြီးတို့ စေ့စပ်ထားတာပဲ ညီမလေး။ လက်ထပ်ရမှာ ပေါ့”

“ဒါဆို ကိုကြီး မမမေ့ကို ချစ်လို့ပေါ့နော်”

“အချစ်ဆိုတာ လက်ထပ်ခြင်းနဲ့ ထပ်တူကျလိုလား။ အဟင်း ... အေးလေ၊ အချစ်တစ်ခုလောက်မှမပါဘဲ လက်ထပ်ရင်လည်း အဲဒီအိမ်ထောင်ရေးက မျဉ်းပြိုင်ကြီးလို တန်းနေမှာပေါ့”

“ဒါဆို ကိုကြီးတို့လက်ထပ်ခြင်းမှာလည်း အချစ်ပါတယ်ပေါ့”

ဘွဲ့က ခေါင်းညိတ်သည်။ မမေရဲ့ပမာဏကြီးလှတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ ပါတယ်လေ။

“ဪ”

ချောကလက်က နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ချောကလက် ဒေါသထွက်နေတာ။ အချိန်တွေ အများကြီး ရခဲ့ပါရဲ့ ချောကလက် အသုံးမချလိုက်မိဘူးလေ၊ ခုတော့ မနက်ဖြန်ပဲ လက်မှတ်ထိုးတော့မတဲ့။

“ကိုကြီး”

“ပြော ... ညီမလေး”

“ချောကလက်ကို တစ်ခုခုပြောစရာ မရှိဘူးလား”

“ညီမလေးရယ်”

“ပြောပါဦး ကိုကြီးရဲ့။ ဘာလို့ ချောကလက်ကို စီးရီးစ် ထုတ်ပေးခဲ့တာလဲ။ ပြောပါဦး”

“ညီမလေး ဝါသနာကို ဖြည့်ဆည်းပေးတာပါ”

“မလိုပါဘူး ကိုကြီးရယ်၊ အဲလိုသာဆို လူတိုင်းကို ဘာဝါသနာပါလဲ လိုက်မေးပြီး ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်ပါလား ကိုကြီး”

ဘွဲ့သည် ချောကလက် လက်ကလေးကို ရုတ်တရက် ဆွဲယူလိုက်မိသည်။ ဘာမှမပြောမိအောင် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း နှောထားမိသည်။

မနက်ဖြန်ဘဲ မမေကို လက်ထပ်ရတော့မည်။ ချောဘလက်ကိုချစ်ရက်နဲ့ မမေကို လက်ထပ်ရမှာ သူ့ရော မခံစားရဘဲ နေမလား။

သူ မှကြေကွဲဘူး ထင်လို့လား။

ခုလို ချောကလက်က ပေါက်ကွဲနေတော့ ပိုဆိုး

သည်။

စနက်တံနားမှာ မီးလာထွန်းသလို ခံစားရသည်။

မျိုသိပ်ထားရတဲ့ အချစ်တွေ ပေါက်ကွဲကုန်ရင်

ခက်လိမ့်မယ်။

ကိုယ်မယူနိုင်ဘဲနဲ့ ချစ်တယ်လို့ မပြောချင်ပါ။

ကိုယ် ရင်ထဲမှာ ပေါသွားဖို့အတွက် သူ့ကို ခံစားချက်တွေမပေးခဲ့

ချင်ပါ။

“ကိုကြီး”

“ကိုကြီး ချောကလက်ကို တစ်ခုခုပြောပါဦး၊ ပြောခဲ့ပါဦး

ကိုကြီးရယ်”

ချောကလက် မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ သရုပ်

ဆောင်လုပ်ဖို့ပဲကောင်းရဲ့။

ဘွဲ့က ချောကလက်ရဲ့မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေး

ရင်း ...

“ကိုကြီးအတွက် မျက်ရည်မကျပါနဲ့ ကလေးရယ်။ မတန်ပါဘူး”

“ဟင့်အင်း ... ကိုကြီး တစ်ခုခုတော့ ပြောဦး”

“ချောကလက်နဲ့ စတွေ့ကတည်းက ကိုကြီးမှာ ဘာမှ ပြောစရာမရှိတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ချောကလက်နဲ့ စတွေ့ကတည်းက ကိုကြီးမှာ လက်ထပ်ရမယ်သူ ရှိနေပြီလေ”

“ချောကလက်နဲ့တွေ့ပြီးမှ ကိုကြီး စေ့စပ်တာပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချောကလက်နဲ့တွေ့တော့ မမေကို လက်ထပ်ဖို့ ကတိပေးပြီးပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကြီးရယ်၊ ချောကလက်ကို ပြောစရာ တစ်ခုခု မရှိဘူးလား”

ချောကလက်သည် ဘွဲ့ရဲ့မျက်လုံးထဲကို မြင်သွားသည်။ ဘွဲ့ရဲ့မျက်လုံးထဲမှာ သူမအပေါ်ထားသည့် အချစ်တွေ။

ပြီးတော့ ငွေကုန်ကြေးကျခံကာ သူမကို စီးရီးစ် ထုတ်ပေးခဲ့တာ။

လက်ထပ်ရတော့မှာမို့လို့ သူမကို ရှောင်သွားခဲ့တာ။

ဘုရားရေ ... ဒီ အကယ်ဒမီမင်းသားသာ ဟန်မဆောင်တတ်ဘူးဆိုရင် ဒီလူ ချောကလက်ကို တကယ်ချစ်နေတာလား။

သူမကို စီးရီးစ်သာ ထုတ်ပေးခဲ့တာ။ သူမဆီက ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူခဲ့ဘူးနော်။

ချောကလက်သည် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဒီလူကို ပိုင်ဆိုင်ချင်လာသည်။

စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝမှန်ကန်ပြီး သူမကိုမြတ်နိုးတဲ့ ဒီလူကို အဆုံးရုံး မခံချင်တော့။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

“ကိုကြီး”

“ကိုကြီး ပြန်တော့မယ်၊ မနက်ဖြန်ဆို အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်တော့မှာဆိုတော့ ဒီနေ့လာနှုတ်ဆက်တာ ... ဟား ဟား”

“ကိုကြီး”

“ကိုကြီး သွားတော့မယ်”

“သွားမယ်ဆိုရင်လည်း ချောကလက်ကို တစ်ခုခုတော့ ပြောသွားပါ”

ဘွဲ့က ဘာမှမပြောဘဲ လှည့်ထွက်သွား၏။ ကားပေါ်ရောက်ကာ စက်နှိုးပြီးမှ သူမ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ ကားကိုမောင်းထွက်သွားသည်။

ချောကလက် ဘာလုပ်ရမလဲ ? ။

မနက်ဖြန်ဆိုတော့ ချောကလက်အတွက် အချိန်မရှိတော့ဘူး။

ဒီနေ့ မိုးမရွာပဲခင် ချောကလက် လှုပ်ရှားမှရမှာ။

ဒါပေမဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းလဲ မသိ။

ကိုကြီး မနက်ဖြန် လက်မှတ်မထိုးရဘူး။

ကိုကြီးတို့ လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်

တာနဲ့ ပွဲကပြီးသွားပြီ။

ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း။

ဘွဲ့သည် ချောကလက်နဲ့တွေ့ပြီးတာနဲ့ မမေဆီလာ

ခဲ့သည်။

မမေတို့ရုံးနားက ကော်ဖီဆိုင်မှာ စကားထိုင်ပြော

ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ဦးသော်ကောင်း အလိုမရှိမှန်း သိကတည်း

က သူ ဦးသော်ကောင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့နေရာတွေကို ခြေမချ

တော့။

ထို့ကြောင့် မမေရုံးခန်းကို မသွားတော့ဘဲ မမေကို

တွေ့ချင်ရင် အပြင်မှာပဲ တွေ့ဖြစ်သည်။

“ချောကလက်နဲ့ တွေ့ပြီးပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“Lunch စားပြီးပြီလား”

“light food လောက်ပဲ စားချင်တယ်”

“အိုခေ ... ဒါဆို juice တစ်ခွက်နဲ့ donut တစ်ခုလောက် ပဲပေါ့”

“ဟုတ်”

မေသော်ကောင်းသည် လူကဲခတ် အင်မတန်တော် ပါသည်။ ဘွဲ့မျက်လုံးထဲမှာ ဆွေးရိပ်တွေ တွေ့နေရသည်။

ထိုခဏမှာပဲ မေသော် သိလိုက်တာက ဘွဲ့သည် ချောကလက်ဆိုသော ကောင်မလေးကို သာမန်ထက်ပိုနေသည် ဆိုတာပဲ။

ဒါဆို ချစ်တဲ့သူကို ဘာလို့မရွေးချယ်တာပါလိမ့်။

ဘာလို့ မေသော်ကိုပဲ လက်ထပ်တာပါလိမ့်။

သူ မေသော်ကို စိတ်မဝင်စားတာ မေသော်သိနေ တာပဲ။

မေသော် စဉ်းစားလို့မရ။

ထိုစဉ်မှာပဲ မေသော်ဆီကို ချောကလက် ဖုန်းဆက်

လာသည်။

“မမမေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ အရေးကြီးလို့ အခုချက်ချင်း တွေ့ရမှဖြစ်မယ်”

“ခဏနေနာ ညီမ”

မေသော်က ဖုန်းကိုလက်နဲ့အသာအုပ်ပြီး ...

“ချောကလက်ဆက်တာ ဘွဲ့လေး။ မမေနဲ့ အခုတွေ့ချင် တယ်တဲ့”

“ဗျာ”

ဘွဲ့သည် ချောကလက် ဘာတွေကျင့်ရှာမှာပါလိမ့် ဆိုပြီး စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ မမေကို တစ်ခုခုများ ပြောမလို့လား။

ပြောရအောင် သူ့ဘက်ကမှ ဘာမှမဖောင်းလှဲခဲ့တာလေ။

“မမေ ခဏနေမှ ပြန်ဆက်မယ် ညီမ။ ဆယ်မိနစ်လောက် ပဲ။ ဒီမှာ အလုပ်ရှုပ်နေလို့”

မေသော်က ပြောပြီး ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။

“ဘွဲ့လေး ... မမေ သူ့ကို တွေ့ရမလား”

ဘွဲ့ မျက်နှာမှာ စိတ်ရှုပ်နေပုံနှင့်။

“မမေ သဘောလေ”

“မမေ သူ့ကိုတွေ့ချင်တယ်၊ သူ ဘာပြောချင်လဲ မသိဘူး။

ဒါပေမဲ့ သူ ဘာပဲပြောပြော မမေတို့ကိစ္စက အပြောင်းအလဲ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဘွဲ့က ဘာမှမပြော။

“ပြီးတော့ သူလာရင် ဘွဲ့ပါ မမေနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့လေ”

“ဗျာ”

“သူ ဘာပြောမလဲ သိရတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခုချိန်မှာ ဘွဲ့ ဘာမှမဆုံးဖြတ်ချင်။ မမေ ပြောသမျှ

ပဲ ခေါင်းညိတ်နေမိသည်။

ပြီးတော့ သူလိုက်တွေ့တာ ပိုကောင်းပါ၏။ မဟုတ်

ရင် ချောကလက်က မမေကို တစ်ခုခုပြောလိုက်ရင် အခက်။

မေသော်က ချောကလက်ဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်သည်။

“ရပြီ ညီမလေး၊ ဘယ်မှာတွေ့ကြမလဲ”

“စိမ်းလန်းစိုပြေကို လာခဲ့ပါလား မမေ”

“အိုခေ ... ညီမလေး”

စိမ်းလန်းစိုပြေမှာ ချောကလက်က အရင်ကြိုစောင့် နေခဲ့သည်။

မေသော်နဲ့အတူ ဘွဲ့ပါ ပါလာတာတွေ့တော့ မျက်နှာ ပျက်သွား၏။

“ကိုကြီးပါလာတာကိုး။ ကိုကြီး ကျေးဇူးပြုပြီး ခဏရှောင် ပေးပါ။ မမမေနဲ့ ပြောစရာရှိလို့”

ပေါ်တင်ကြီး နှင်ထုတ်တာမို့ ဘွဲ့လည်း ကားထဲ

ပြန်ဝင်ထိုင်နေရတော့၏။

“မမမေ”

“ပြော ညီမလေး”

“မမမေတို့ မနက်ဖြန် လက်ထပ်ကြမယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီလက်ထပ်ခြင်းမှာ ကိုကြီးဘက်က ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ပါမယ်လို့ မမေ ထင်လား”

“အဲဒါ ချောကလက်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မဆိုင်ရင်တော့ ဒီလိုတွေ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြေပါဦး မမေ။ ကိုယ့်ကိုမချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက် ထပ်ရသလား”

“မင်း ဘယ်လိုဆိုင်သလဲ တို့ မသိဘူး။ သိလည်းမသိချင် ဘူး။ မင်းမေးတဲ့ မေးခွန်းကိုတော့ ဖြေချင်တယ်ကွ။ ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘဲ လက်ထပ်ရသလား။ လက်ထပ်ရတယ်။ ဘာလို့လဲသိလား။ အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားအတွက်ပဲ အရေးကြီးတာဖြစ်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုတာမှာတော့ အချစ် ထက် နားလည်မှုက ပိုအရေးကြီးလို့ပဲ။ မင်း သိအောင် ဥပမာပြုရရင် အမေရိကားမှာ အိမ်ထောင်ကျတဲ့ တို့သူငယ် ချင်းဆို သူ့အိမ်ထောင်ရေးမှာ အချစ်မပါဘူး။ ပြီးတော့

သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး လင့်ဝတ္တရားငါးပါးတို့၊ မယားဝတ္တရားငါးပါး ဆိုတာတွေလည်း မသိဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ နားလည်မှုရှိတယ်။ အဲဒီတစ်ခုတည်းနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးက ပျော်ရွှင် အေးချမ်းနေတာပဲ”

မေသော်က စကားကိုရပ်ပြီး ချောကလက်ကို ပြုံး ပြလိုက်၏။

“ခုလည်း ဒီလိုမို့။ တို့က ဘွဲ့ကို အပြည့်အဝ နားလည် ပေးမှာဖြစ်ပြီး ဘွဲ့ကလည်း တို့လိုပဲဆိုတာယုံလို့ တို့ကို မချစ်လည်း လက်ထပ်ရုံတယ်”

“ကိုကြီးမှာ ချစ်ရတဲ့သူ ရှိရင်ရော၊ ဒါဆိုရင်တော့ သူချစ် တဲ့သူကို ကျောခိုင်းပြီး မချစ်တဲ့သူကို ယူရမှာ။ ကိုကြီး တော်တော် စိတ်ဆင်းရဲမှာပဲ”

မေသော်ကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်သလို ခံစားရ၏။ သို့သော် မေသော်ပဲလေ။

“ဪ ... ဒါကတော့ ညီမရယ်၊ ဘွဲ့လေး ချစ်မိတဲ့သူရှိ ရက်နဲ့ မချစ်တဲ့ မမေကို လက်ထပ်ဖို့ရွေးတယ် ဆိုကတည်း က သူချစ်မိတဲ့သူက လက်ထပ်ဖို့ မသင့်တဲ့သူ ဖြစ်နေလို့ နေမှာပေါ့။ အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားကွက်ကွက်ကလေး တစ်နေရာအတွက်ပဲ အရေးကြီးတာပါကွာ”

“ဘာလို့ လက်ထပ်ဖို့ မသင့်ရမှာလဲ။ သူ ချစ်တဲ့သူကို နောက်ကျမှ တွေ့လိုက်လို့။ မမေမနဲ့ လက်ထပ်ဖို့စီစဉ်ပြီး မှ သူချစ်တဲ့သူကိုတွေ့လို့။ အဲဒါကြောင့် ကိုကြီး စိတ်ဆင်း ရဲနေရတာ”

“ဟုတ်လား ...။ သူချစ်တဲ့သူက ဘယ်သူများလဲ။ ဘာလို့ ချောကလက်က ဒီစကားတွေ လာပြောနေတာလဲ။ သူများ ကြားထဲ အမုန်းမခံပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေး စိတ် ကျေနပ်အောင် တစ်ခုပြောရရင် ဘွဲ့နဲ့မမေကို မမေတို့ ဘက်က ဘွဲ့အနုပညာအလုပ်ကို မစွန့်ရင် သဘောမတူဘူး။ ဘွဲ့ကလည်း မမအတွက် သူ့အနုပညာကို မစွန့်နိုင်ဘူး။

ဒီတော့ ဘာလုပ်တယ် ထင်သလဲ။ မမေက မမေအသိုင်း အပိုင်း၊ မမေ ပိုင်ဆိုင်သူမျှကို စွန့်လွှတ်ပြီး ဘွဲ့ကိုလက် ထပ်တာ။ ဘွဲ့ကလည်း အဲဒါကြောင့် မမေမေကို မထားရက် ခဲ့တာ။ ဘွဲ့ သူ့ကောင်မလေးကို ချစ်တယ်ဆိုရင်တောင် မမေ သူ့ကိုချစ်တဲ့အချစ်ကို မိမယ်မထင်ဘူး။ ပြီးတော့ ဘယ်မိန်းကလေးကမှ မမေလောက် ဘွဲ့ကိုပေးဆပ်ပြီး ချစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ မြန်မာပြည်အနှံ့ လက်ညှိုးထိုး မလွဲတဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကိုစွန့်ပြီး အရူးအမူးချစ်ခဲ့တဲ့ မမေကို ဘွဲ့က ဘယ်တော့မှ စွန့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ယောက်ျားပီသတဲ့ ဘွဲ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ။ ညီမလေးလည်း သင်ခန်းစာယူပေါ့။ ဘယ်အရာမဆို အရင်းမစိုက်ဘဲ အမြတ် မရဘူး။ အရင်းမပါဘဲ မြတ်တယ်ဆိုရင် သေချာတယ် အဲဒါ အချောင်ရတာပဲ။ မမေက ဘွဲ့နဲ့လက်ထပ်ဖို့အတွက် မမေရဲ့မေတ္တာကို ပြခွင့်ရဖို့ အများကြီးရင်းလိုက်ရတာ။ ဘယ်လောက်ထိ မမေကို သူ ဂရုစိုက်လဲ သိလား။ ညီမ

လေးနဲ့ ကောလာဟလထွက်တာကို ဆင်ခြင်ဖို့ ညီမလေး
 စီးရီးစံကိစ္စကိုတောင် မမေ့နဲ့လွှဲတဲ့အထိပဲ။ မနက်ဖြန်မှ
 လက်မှတ်ထိုးမှာ ဆိုပေမယ့် ဘွဲ့ရဲ့စိတ်တစ်ခုလုံးကို မမေ
 ပိုင်ဆိုင်ပြီးပြီ ညီမလေးရဲ့။ အဲဒါကြောင့် အချစ်ဆိုတာ
 လေးမပါလာလည်း ဂရုမစိုက်ဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောရရင်
 ဒီနေ့ ညီမလေးကို သွားတွေ့ခွင့်တောင် မမေလွတ်မှ သူ
 သွားတာ။ ဘွဲ့လေး ချစ်ရတဲ့သူ ရှိတယ်ဆိုရင် ပြောလိုက်
 ပါကွယ်။ မနက်ဖြန် မမေတို့ လက်ထပ်မှာ စိတ်တူကိုယ်
 တူပါလို့။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ဒီလောက်ရှင်း
 ပြရတာတောင် မကောင်းတော့ဘူး။ တော်ကြစို့ ညီမရယ်”
 ချောကလက်မှာ ပြောစရာ မရှိတော့ပါ။

တကယ် ပြောစရာ မရှိတော့။
 ဘာတဲ့။
 မချစ်လည်း လက်ထပ်ရဲသတဲ့။
 ဒီမင်းသားအတွက် သူမပိုင်သမျှ အကုန်စွန့်ခဲ့သတဲ့။
 ရူးလိုက်တဲ့မိန်းမ။
 ဒါနဲ့များ ဘာတွေတော်နေ့ ထွက်နေတာလဲ။
 သိပ်တော်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မေသော်ကောင်း ဘာမဟုတ်
 ဆို အချစ်အတွက် ဒူးထောက်သတဲ့။
 ရယ်စရာပဲ။
 ချောကလက်လို သာမန်မိန်းကလေးက ကိုနော်ဘဝ
 ဒီထက်ပိုမြင့်ဖို့ ဘွဲ့ကို လက်ထပ်ချင်တာ။

မေသော်ကောင်းလို မိလျှာနာသူဌေးမကတော့ ဘွဲ့နဲ့
လက်ထပ်ခွင့်ရဖို့အတွက်၊ ပိုင်ဆိုင်သမျှကို စွန့်လွှတ်သတဲ့။

ချောကလက်သည် အားပါးတရ ရယ်နေမိသည်။

အချောင်နှိုက်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ပွဲဖျက်ဖို့ ကြိုးစားမိတဲ့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရွံမိသည်။

တကယ်တော့ ...

ဘွဲ့ရော။ မေသော်ကောင်းပါ မြင့်မြတ်ကြသူတွေ
ဖြစ်၏။

သူမကတော့ ...။

သူမလည်း မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ရဲပါသည်။

သူမ ဘွဲ့ကို မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ရဲသည်။

ဘွဲ့ကတော့ သူ့ကိုချစ်တဲ့သူကိုပဲ လက်ထပ်သွား
သည်။ သူ့ကိုချစ်တဲ့ မမေကိုပဲ ရွေး၏။

ဘွဲ့က ချောကလက်ကို ချစ်သည်။

မမေက ဘွဲ့ကို ချစ်သည်။

ချောကလက်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်။

ချောကလက်မှာ အချစ်မရှိ။

ထို့ကြောင့် ...

ဘွဲ့က မမေကို မချစ်သော်လည်း အချစ်ရှိတဲ့ မမေ
ကိုပဲရွေးကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်တတ်
သော ချောကလက်ကို ချန်ထားရစ်ခဲ့သည်။

အချစ်မရှိသော ချောကလက်တစ်ယောက် မချစ်ဘဲ
လက်ထပ်ရဲသော်လည်းပေါ့။

မမေက သူ့ကိုမချစ်လည်း လက်ထပ်ရဲသတဲ့။

ချောကလက်ကတော့ ကိုယ်ကမချစ်လည်း လက်
ထပ်ရဲပါ၏။

ဒါဆို ...

ဘွဲ့ကရော ...

ဘွဲ့လည်း မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ရဲတာပင်။

မမေသော်ကို မချစ်သော်လည်း လက်ထပ်ရဲတာပင်။

ဒါဆို

အချစ်ဆိုတာ

အိမ်ထောင်ရေးမှာ သိပ်အရေးမပါတာလား ? ။

စာချစ်သူ ပရိသတ်များ စဉ်းစားပေးကြပါဦးနော်။

မွှေးမြလန်းဆန်း ဘဝပန်းကို

ထားဝရ ဝန်ဆင်နိုင်ကြပါစေ

ရှုန်းရုပ်ပုံ

(28:th-Nov'11)

(10:30:PM:Mon)

မေဖန်စာ၊ နတ်ပေးစာနှင့် စိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့ပါလျှင်
 အမှတ်-၉/၁၁၊ ၈-လွှာ(၀)၊ လေယာဇာတိလမ်း(ပတိုလမ်း)
 စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့သို့
 ပေးပို့နိုင်ပါသည်။